

Năm Lấy Tay Em

Contents

Năm Lấy Tay Em	1
1. Chương 1: “ba Minh”	2
2. Chương 2: Váy Hoa	3
3. Chương 3: Linh Cảm	5
4. Chương 4: Khái Lạc	7
5. Chương 5: Thân Tình	9
6. Chương 6: Sự Thật	11
7. Chương 7: Gặp Nhau	14
8. Chương 8: Kết Hôn	16
9. Chương 9: Sống Chung	18
10. Chương 10: Vợ Chồng	21
11. Chương 11: Cuối Năm	23
12. Chương 12: Chờ Mong	24
13. Chương 13: Về Quê	27
14. Chương 14: Diễm Thu	28
15. Chương 15: Chuyện Xưa	31
16. Chương 16: Trẻ Con	32
17. Chương 17: Kể Chuyện Ngày Xưa	33
18. Chương 18: Mất Mát	35
19. Chương 19: Hãy Đi Đi!	37
20. Chương 20: Mẹ!	39
21. Chương 21: Sau Sóng Gió, Biển Sẽ Lặng Yên...	42
22. Chương 22: Mồng Một Tết (xông Đất Nhà Gh)	43
23. Chương 23: Hai Người Phụ Nữ	45
24. Chương 24: Bất An	47
25. Chương 25: Cảm Ơn Anh	48
26. Chương 26: Thỏ Lộ Tâm Tư	50
27. Chương 27: Về Đâu?	52
28. Chương 28: Giận Dỗi, Vô Cớ Chẳng?	54
29. Chương 29: Xin Lỗi	57
30. Chương 30: Viên Mãn	59
31. Chương 31:	61
32. Chương 32: Cảm Giác Hạnh Phúc	63
33. Chương 33: Ngoại Truyện 1.2	64

Năm Lấy Tay Em

Giới thiệu

Có những thứ tình yêu như hóa thành sương khói mờ lung, nhưng lại có những thứ luôn theo sát b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-lay-tay-em>

1. Chương 1: “ba Mình”

Từ nhỏ đến lớn, cuộc sống của Lâm Hân đã quen với từ ngữ “một mình”. Cô vốn bị mắc chứng tự kỷ nhẹ, nghe nói là lên 3 tuổi mới nói được vài từ. Hồi đi học, tiếp thu cũng chậm hơn người khác.

Bạn bè không thích chơi với kẻ ngốc, Lâm Hân cứ vậy thui thủi một mình.

Tuy nhiên, một mình cũng có cái hay của nó. Lâm Hân không phải tổn thương, không cần suy nghĩ tìm cách duy trì một mối quan hệ nào đó. Cô cứ thủng thẳng mà sống, một mình!

-Mẹ ơi!

Lâm Hân ngẩng lên. Hai thiên thần trước mắt đã làm cho cuộc sống của cô không còn gói gọn trong hai chữ “một mình” đơn độc đó nữa. Đã là “ba mình”, một người mẹ đơn thân và hai đứa con sinh đôi Khải Lạc, Khải Hoa.

...Nuôi dưỡng một đứa trẻ không dễ, huống gì là hai đứa sinh đôi. Khải Hoa, Khải Lạc lúc nhỏ hành mẹ không ngớt. Cứ đứa này ngủ thì đứa kia thức, quấy phá cả đêm.

Hiện nay cả hai đều đã hơn 4 tuổi, càng ngày càng ngoan ngoãn. Nhất là Khải Lạc, rất có trách nhiệm làm anh cả, luôn luôn đỡ dành em bằng đôi bàn tay bé xíu của mình.... Cô bé Khải Hoa có đôi mắt to tròn long lanh y hệt mẹ đang đứng nhìn một chiếc váy hoa.

-Mẹ ơi! Đẹp quá!

Cô bé với ánh nhìn thơ ngây chờ đợi như vậy. 250 đồng...Lâm Hân nhắm lại. Nếu mua váy thì phải dùng tới số tiền kia.

Không được. Tuyệt đối không được. Cô ngồi xuống, vỗ nhẹ vào đầu con gái.

-Tiểu Hoa của mẹ ngoan nhé! Tháng sau mẹ lãnh lương sẽ mua cho Tiểu Hoa chiếc váy đẹp hơn nữa. Có được không con?

Tiểu Hoa là một đứa bé ngoan ngoãn. Tuy vẻ mặt có phần tiu nghỉu nhưng cô bé vẫn gật đầu, nắm lấy tay anh trai, ngoan ngoãn bước theo mẹ.

Nhắm lại số đồ dùng lần cuối, Lâm Hân quyết định về nhà.

Công việc hiện tại của cô là làm thu ngân ở cửa tiệm nhỏ ở Cửu Long. Lương tháng hơn 4000, tiền nhà mẹ con dì Trần thương tình chỉ thu có mấy trăm đồng. Nhưng học phí cho Khải Hoa, Khải Lạc cũng gần 1000 đồng, tiền ăn uống của ba mẹ con đều rất tiết kiệm song vẫn phải mua sữa, thịt tẩm bổ cho hai đứa nhỏ. Vì vậy, tối nào cô cũng làm thêm việc dọn dẹp nhà cho hàng xóm, kiếm thêm 1 tháng được khoảng 2-3 ngàn. Tuy vậy tháng nào Lâm Hân cũng đều đặn chuyển số tiền 1000 đồng vào tài khoản của một người khác. 5 năm nay, đều đặn không thay đổi, hàng tháng dù trễ hay muộn đều có số tiền kia.

Chủ nhân của tài khoản đó là Kỷ Hạo Thiên. Địa chỉ của anh ta hình như là ở Đại Lục.

Điều mà Lâm Hân nợ anh ta không chỉ là một món tiền. Hai đứa trẻ này giống như thiên sứ bỗng nhiên xuất hiện trong cuộc đời buồn tẻ của Lâm Hân vậy. Chỉ một đêm... Một lần gần gũi, số phận như sắp đặt sẵn, sau đêm đó Lâm Hân đã mang thai.

Năm năm nuôi nấng hai đứa trẻ, năm năm cực nhọc không là gì khi nhìn nụ cười rạng rỡ, gương mặt phụng phịu hay hờn của Khải Hoa và vẻ chững chạc, luôn để tâm chăm sóc em gái của Khải Lạc. Hình ảnh Kỷ Hạo Thiên mờ dần sau lớp bụi thời gian dày đặc, chỉ để lại một hồi ức, một nỗi ngọt ngào lặng thầm trong con tim vốn đã quen cô độc của Lâm Hân.

-Chị!

Tiểu Mẫn xẹt nhanh vào phòng trong lúc Lâm Hân đang tỉ mỉ xếp những tờ giấy bạc cho vào trong phong thư. Cô hơi khựng lại, giọng nhẹ nhàng:

-Hân Hân vẫn gửi tiền à?

-Ừ. Em gửi giùm chị nhé, chiều nay chị phải làm thêm ở nhà bà Vương rồi.

Trong lòng Tiểu Mẫn cũng có bao nhiêu là uất ức thay cho Lâm Hân. Ngày đó chị ấy lấy của người đàn ông kia số tiền đó nhưng năm năm qua lại một mình nuôi hai đứa con. Đó cũng là con của anh ta vậy. Số tiền đó tính vào chi phí mua bím, sữa, công trông giữ, tiền ăn học không chừng còn thiếu nữa kia.

-Chị việc gì phải như vậy. Nợ nần gì thì 5 năm nay chị cũng gửi gần hết rồi. 1 tháng 1000 đồng, 5 năm là 60 tháng, trừ 6 tháng nghỉ sinh là đã trả 54 ngàn. Lần đó...

Lâm Hân của 5 năm trước hoảng loạn và cô độc. Bà nội của cô bị bệnh nặng, chi phí nghe nói là cả trăm ngàn. Nhà cô dù thương Lâm Hân nhưng cũng chỉ có được vài ngàn giúp đỡ. Lâm Hân bảo mọi người không cần lo lắng. Đêm đó cô không về nhà...Mãi đến chiều hôm sau mới cầm về một phong bì, trong đó có rất nhiều tiền.

Khi con người bị dồn vào đường cùng sẽ liều tất cả. Lâm Hân nghe lời người ta, tìm đến khu Lan Quế Phường và gặp người đàn ông đó...Nghiêm trọng hơn, không chỉ có tình một đêm với anh ta, cô còn nhân lúc người đàn ông ấy còn say ngủ mà lấy hết số tiền anh ta mang theo. Hơn 10 vạn tệ, một số tiền rất lớn với những người nghèo như họ. Lâm Hân phạm hết sai lầm này đến sai lầm khác trong đau đớn và hoảng sợ. Lúc nào cũng nơm nớp lo cảnh sát đến tìm mình.

Cảnh sát không đến, nhưng một tháng sau đó Lâm Hân lại mang thai. Điều duy nhất cô biết về cha đứa bé là tấm danh thiếp có ghi tên Kỷ Hạo Thiên. Không ghi chức vụ và công việc, nhưng lại có địa chỉ nhà ở Thượng Hải. Một con người cô độc, bỗng dưng mang thai, có ràng buộc ruột thịt, Lâm Hân dần dần thay đổi. Chỉ có cái tính cố chấp là không có gì khác biệt. Chị ấy cho rằng là mình nợ người đàn ông đó. Hàng tháng khó khăn thế nào cũng được, Lâm Hân đều gửi tiền theo địa chỉ trên danh thiếp, 5-10 năm, nhất định sẽ trả hết số tiền đã nợ anh ta.

2. Chương 2: Váy Hoa

Tiểu Mẫn mang tiền ra ngoài gửi, dắt theo Khải Hoa. Trong đôi song sinh của Lâm Hân, Khải Hoa đáng yêu, dễ thương lại nghe lời, đúng nghĩa một cô bé mới hơn 4 tuổi, khác với Khải Lạc, cũng từng ấy tuổi đã tỏ ra trưởng thành, biết chăm sóc em gái chỉ cách mình vài chục phút chào đời.

Gửi tiền xong, Tiểu Mẫn dắt Khải Hoa đi lòng vòng ngắm đồ đạc. Khu mua sắm những ngày gần cuối năm này nhộn nhạo. Cái mẫu quần áo cũng phong phú hơn, tiếc là giá tiền hơn mấy trăm đồng. Đi dạo một vòng Tiểu Mẫn đành tặc lưỡi bỏ qua. Phải đợi đến cuối năm mới tính.

Đi đến một cửa hàng bán quần áo trẻ em, Khải Hoa dừng lại. Đôi mắt trong veo dán vào trong. Theo ánh mắt cô bé, đó là một chiếc váy hoa rất đẹp.

-Tiểu Hoa thích cái váy này à?

-Dạ.

Gương mặt thơ ngây bừng sáng. Tiểu Mẫn liếc qua giá tiền. Gần 500 đồng. Với giá tiền này chắc hẳn Hân Hân sẽ không bao giờ mua cho con bé. Giá quá đắt với mẹ con Lâm Hân.

-Đắt lắm con!

-Dạ...Mình về đi dì...

Khải Hoa rất ngoan. Tuy mới có hơn 4 tuổi nhưng cô bé mơ hồ hiểu được, có những thứ mình không được đòi hỏi. Bất giác Tiểu Mẫn nghĩ đến cha con bé. Mang theo số tiền mặt lớn như thế mà lại say mềm, có lẽ món tiền đó với anh ta cũng không quan trọng. Anh ta làm sao biết được con gái nhỏ của mình lại chưa bao giờ được mặc bộ đồ có giá hơn 100 đồng.

-Á!

Tiếng khóc bất chợt ré lên của Khải Hoa làm Tiểu Mẫn giật nảy mình. Đường phố đông nghịt, có ai đó đi qua không chú ý lẫn mạnh làm cô bé loạng choạng té ngã. Phía dưới đường một chiếc xe vừa trờ tới....May là người trên xe thắng kịp. Khải Hoa nằm dài dưới đường phần lớn vì sự hãi...Đầu gối nhỏ xíu rướm máu, bộ đồ xinh xinh hình chú thỏ đã bị rách một mảng phía trên.

....Dù lỗi không hoàn toàn thuộc về người đàn ông kia nhưng Tiểu Mẫn vẫn mắng anh ta sa sả. Cô thực sự hoảng hốt. May mà xe dừng lại được, nếu không Tiểu Hoa...

Thật không dám nghĩ đến nữa. Không nghĩ đến.

Trên xe có hai người đàn ông. Một là người tài xế khoảng trên 50 tuổi, một là người đàn ông có lẽ hơn 30 tuổi, dáng người dong dỏng. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, trên mắt là cặp kính trắng. Sóng mũi cao thẳng, môi mỏng hơi mím lại. Không hiểu sao, nhìn anh ta Tiểu Mẫn lại liên tưởng tới Khải Lạc. Trông cũng giống giống...Nhưng cô chợt phì cười bởi ý nghĩ đó của mình.

-Dì ơi!

Khải Hoa bất chợt meo máo. Cô bé đã cố không khóc nhưng bây giờ thử đứng dậy mà thấy đau quá. Khuôn mặt bầu bĩnh tràn đầy nước mắt, đôi môi đỏ mếu mếu trông thật đáng yêu. Khóe môi người đàn ông bắt giác cong lên. Anh ta tới gần Khải Hoa, quỳ một chân trước cô bé, dịu dàng:

-Sao cháu khóc? Còn đau à?

Khải Hoa nửa khóc nửa meo nhìn người đàn ông với vẻ sợ sệt. Tiểu Mẫn thở dài một tiếng. Đây là hậu quả của chính sách giáo dục không cho con cái ra ngoài nhiều của chị Hân Hân. Hai đứa trẻ đáng yêu như thiên thần song lại nhút nhát, thấy người lạ là e dè, có khuynh hướng tránh xa:

-Còn đau không Tiểu Hoa?

Cô bé nhìn Tiểu Mẫn rồi mới gạt đầu. Tiểu Mẫn ôm cô bé vào lòng, nhẹ nhàng:

-Về nhà dì xức thuốc cho cháu nha. Ngoan!

-Nhà cô có xa không? – Người đàn ông bỗng hỏi- Tôi đưa cô và cháu về.

-Không cần đâu -Tiểu Mẫn khẳng khái -Anh đưa lại cho tôi số điện thoại, nếu cháu tôi có gì tôi sẽ gọi cho anh.

Chỉ sợ lúc đó không còn nhớ gì đó chứ. Nhưng anh ta cũng có lỗi. Không thể để Tiểu Hoa đau oan ức như vậy được....Tiểu Mẫn nghĩ thầm khi đưa tay nhận số điện thoại từ tay của anh ta:

-Tôi họ Kỵ. Cô cứ gọi nếu cần.

-Được rồi -Tiểu Mẫn hài lòng -Đi thôi Tiểu Hoa, chúng ta về.

-Khoan đã...

Người đàn ông đột ngột lên tiếng làm Tiểu Mẫn khựng lại. Anh ta bước lên một chút, lại quỳ xuống trước mặt Khải Hoa, giọng thật dịu dàng:

-Quần áo con bị rách rồi. Chú đền cho con một bộ quần áo khác, có được không cô bé?

...Bản thân Kỷ Hạo Thiên cũng không hiểu, có không ít trẻ con anh đã gặp, tuy đều cảm thấy chúng thật dễ thương. Hạo Thiên cũng vui đùa với mấy đứa cháu ở nhà. Các em đáng yêu mũm mĩm, ngoan ngoãn...Song chúng không tạo cho anh cảm giác lưu luyến. Duy chỉ có cô bé này là khác. Nhìn thấy cô bé khóc, lòng Hạo Thiên cũng chợt nhói lên.

Anh muốn nhìn cô bé mãi....Ngay cả lúc cô bé đưa tay dụi mắt, Hạo Thiên cũng thấy đáng yêu....

Khải Hoa đưa đôi mắt trong veo nhìn Tiểu Mẫn. Mẹ có dạy, không được nhận quà của người lạ. Chú này thì....

Tiểu Mẫn liếc sơ cũng biết người đàn ông này là người có tiền. Cô nghĩ đến cái váy hoa lúc nãy, nhanh chóng lên tiếng ngay:

-Đằng kia có một cửa hàng bán quần áo cho trẻ con. Anh đi với tôi...

...Chiếc váy hoa thật vừa vặn. Khải Hoa thích lắm. Đôi mắt híp lại, nụ cười cũng tươi hơn. Cô bé không quan tâm tới cái đầu gối bị đau nữa, nắm lấy tay Tiểu Mẫn mà cứ liếc liếc chiếc váy đang mặc. Người đàn ông cũng có vẻ rất vui. Anh ta thần nhiên thanh toán, không mấy may bị cái giá 500 đồng kia tác động. Quả là người có tiền, giải quyết mọi chuyện thật gọn gàng.

-Cảm ơn anh nhé! Chúng tôi về...

Hạo Thiên bỗng giật mình. Anh cứ nhìn mãi cô bé xúng xính trong chiếc váy hoa mới núp sau lưng người phụ nữ. Cô bé tuy không dám đến gần Hạo Thiên nhưng rõ ràng thái độ không còn xa lạ với anh nữa. Thấy Hạo Thiên nhìn mình chăm chú, cô bé bất giác cười đáp lại anh. Nụ cười trong sáng để lộ hàm răng không đều đặn, thế mà trong mắt Hạo Thiên, chẳng khác nào một thiên thần làm anh phải ngẩn ngơ.

-Cô à...

Tiểu Mẫn dừng lại, hơi nghi ngại. Không phải anh ta nghĩ lại tiếc món tiền 500 đồng này chứ. Váy thì Khải Hoa đã mặc rồi. Con bé thích lắm. Nếu phải cởi ra, chắc sẽ buồn rất là lâu.

-Chuyện gì? Anh...

-Tôi...tôi có thể chụp hình cô bé này một tấm được không? Cô bé dễ thương quá, tôi...

Người tài xế lần đầu tiên thấy vẻ bối rối từ ông chủ. Cô nhóc trước mặt đúng là đáng yêu, ngoan ngoãn nhưng so với con gái của đại tiểu thư ở nhà thì chỉ đạt mức trung bình -khá. Thế mà ông chủ lại có vẻ lưu luyến, lại còn muốn chụp hình.

Tiểu Mẫn nhìn anh ta, hơi ngần ngại. Nhưng rồi cô cũng gật đầu.

-Được rồi. Chỉ một tấm thôi đó. Không được dùng hình cháu tôi làm cái gì đâu.

-Vâng!

Tấm ảnh chụp vội cô nhóc đang khoe nụ cười rạng rỡ từ đó đã theo Kỷ Hạo Thiên như báu vật. Anh cũng chẳng hiểu, tại sao mỗi lần nhìn thấy nụ cười trong vắt ấy, lòng anh lại nhẹ hẫng...Đêm đó nhất định sẽ ngủ một giấc thật ngon.

3. Chương 3: Linh Cảm

Tấm hình trong điện thoại, không biết Kỷ Hạo Thiên đã ngắm đi ngắm lại bao nhiêu lần rồi.

Cô bé, như một ánh mặt trời trong ngày đông giá rét. Dịu dàng, e ấp nhưng lại ấm áp đến mức mê người.

Đôi mắt to đen trong trẻo, cô bé nào cũng vậy sao? Mắt trẻ con không như người lớn. Chúng không có tạp niệm, thuần khiết, khiến Kỷ Hạo Thiên càng ngắm lại càng không thể nào quên.

Đôi mắt này gợi nhớ....Nhớ cho anh một đêm lạnh của năm năm trước. Có một giọt nước mắt nào đã rơi đầy trên gương mặt một cô gái. Men rượu, đêm đen mờ mịt khiến anh mơ hồ không nhìn rõ gương mặt....Nhưng ấn tượng về một đôi mắt trong trẻo, đen láy, u buồn vẫn như một sợi dây leo quấn quanh tim Kỷ Hạo Thiên gần đây năm.

Nhớ khi tỉnh dậy, người anh đã được đắp lên chiếc mền mỏng, quần áo treo ngay ngắn trong phòng tắm. Chỉ có số tiền hơn 10 vạn tệ mang theo là mất. Số tiền đó Kỷ Hạo Thiên mang theo để hoàn thành việc mua bán nhà với một bà cụ người bản xứ. Bà chỉ muốn tiền mặt nên Kỷ Hạo Thiên đành phải chiều theo.

Khi phát hiện số tiền đó mất, anh đã thở phào nhẹ nhõm. Sợi dây leo quấn quanh tim cơ hồ được tháo ra...Cô gái ấy chỉ là kẻ trộm, nhân lúc bạn tình ngủ say mà cuồn đi tiền bạc. Chuyện đêm qua, số tiền 10 vạn tệ coi như một cái giá, dù hơi đắt, nhưng mà cũng đáng để bỏ ra.

Kỷ Hạo Thiên không cần phải áy náy gì nữa, không cần phải quan tâm đến chi tiết...Anh là người đàn ông đầu tiên của cô ta.

Một tai nạn, một vụ mua bán, chỉ là vậy, là thế thôi.

Nhưng rồi...đều đặn hàng tháng một số tiền được gửi đến nhà anh. Chỉ vốn vụn có 1000 HKD, tháng nào cũng có. Không có thông tin người gửi, chỉ đơn thuần là một lệnh chuyển tiền.

Kỷ Hạo Thiên hiểu ra, đây là số tiền của cô gái đó gửi. Cô ấy có lẽ đêm hôm đó có chuyện gì quan trọng. Số tiền 10 vạn tệ rất cần thiết cho cô giải quyết vấn đề. Bây giờ cô đang gửi lại cho anh...Một cô gái không đơn thuần lên giường vì tiền như Kỷ Hạo Thiên đã nghĩ.

1000 đồng và cô gái lạ...Sợi dây leo càng lúc càng dài. Kỷ Hạo Thiên có đi đâu đi nữa, câu đầu tiên anh hỏi lúc về nhà sẽ là:” Đã chuyển tiền tới chưa?”

Năm năm nay, 54 ngàn HKD anh bỏ trong một chiếc hộp nhỏ, thỉnh thoảng lại lấy ra vuốt cho phẳng những tờ tiền trong đó. Lòng chùn xuống...Đôi mắt trong trẻo năm nào bất giác lại hiện lên.

Cuối cùng Kỷ Hạo Thiên quyết định sang Hong Kong một lần nữa. Anh muốn tìm cho ra cô gái ấy. Anh muốn nói...Số tiền ấy em không cần trả nữa. Năm năm rồi, tôi vốn chẳng cần chúng. Tôi chỉ muốn biết...Đêm đó...Chúng ta đã có quan hệ. Em có muốn nói lại một lần không?

Quan trọng hơn nữa, Kỷ Hạo Thiên muốn có câu trả lời cho những cảm giác mập mờ suốt năm năm nay luôn ám ảnh. Hơn 4 năm trước, có một ngày bỗng nhiên ruột gan anh như lửa đốt. Có một ngày đột ngột tim Hạo Thiên thất lại vì đau đớn...Rồi cũng có những lúc anh chột bật cười vô cớ. Vì một lẽ gì đó...Cả anh cũng không hiểu nổi, những cảm giác ấy có nghĩa gì?

Ba Hạo Thiên bảo, có những ràng buộc vô hình mà ta không thấy được. Có những mối quan tâm ta cũng không hình dung rõ. Nhưng tạo hóa lại tạo ra những cầu nối rất đặc biệt, kết nối những cá thể độc lập lại gần nhau.

Hạo Thiên chợt nhớ, đêm hôm đó anh say mềm nhưng vẫn xảy ra quan hệ cùng cô gái đó. Khi hai người thân mật, cô ấy run lên vì đau đớn. Hưng phấn trong người anh như được tiếp thêm từ men rượu. Cả hai không chỉ có một lần...Anh nhớ mình đã thả mình phóng thích vào người cô bao nhiêu tinh túy...Không có biện pháp nào dùng để đề phòng. Có khi...

Cụm từ ” quan hệ một lần có thể có thai không?” từng là cụm từ Hạo Thiên tìm kiếm nhiều nhất trên Baidu. Bạn bè anh từng cười cợt Hạo Thiên không biết bao nhiêu lần. Cô gái ấy anh gặp ở Lan Quế Phường, là một chốn ăn chơi nổi tiếng. Con gái Hong Kong chứ có phải nào gái nông thôn Trung Quốc? Cô ta chắc chắn còn sợ chuyện mang thai hơn ai hết...Thuốc ngừa thai cấp tốc, con gái nào mà chẳng biết mua.

Mọi chuyện chỉ có thể làm rõ nếu anh gặp được cô gái ấy....Mọi linh cảm dù là mơ hồ cũng chỉ có thể lùi vào dĩ vãng khi Hạo Thiên chính thức có câu trả lời từ hiện thực, từ những gì anh đã thấy, đã nghe.

-Thưa ông...Hôm nay chúng ta đi đâu không ạ?

-À...

Hạo Thiên vỗ nhẹ trán. Mấy ngày nay sang Hong Kong, chưa quen đường nên anh có thuê riêng một tài xế bản địa. Trước mắt Hạo Thiên bỗng hiện ra gương mặt thiên thần của cô bé ấy. Khóe môi anh nhếch lên một nụ cười rất khẽ, anh nhẹ nhàng:

-Đến khu hôm qua đi chú. Tôi muốn mua một ít đồ.

4. Chương 4: Khải Lạc

-Anh hai ơi! Đẹp không?

Trong căn phòng nhỏ của ba mẹ con, Khải Hoa hồn nhiên xoay một vòng trước mặt Khải Lạc. Cậu bé nhìn em gái, mỉm cười:

-Hoa Hoa đẹp lắm!

-Là váy của một chú mua cho đó. Được mấy ngày rồi. Hôm qua em đem ra khoe mẹ, mẹ nói là để dành Tết mặc.

Khải Hoa cười tít mắt. Trẻ con không nhớ những chi tiết vụn vặt. Cô bé chỉ biết chú đã mua bộ váy, không quan tâm đó lý do mua bộ váy là để đền cho bộ đồ thổ xing xing đã bị rách bươm.

- Chú cho thì mình được lấy, phải không anh hai?

-Ừ.- Khải Lạc lại xoa đầu em gái- Chú đó không biết mẹ nên mua quà cho em thì em cứ lấy. Người khác biết em là con của mẹ nên mua quà thì em đừng lấy, biết không?

Năm trước cũng có một chú mua cho Khải Lạc bộ mô hình xe hơi. Sau đó mẹ không thích chú ấy. Chú đòi lại bộ mô hình, bảo là thứ đắt tiền. Khải Lạc đem trả lại, chú còn bảo mất hết mấy bộ phận xe, bảo mẹ phải đền. Khải Lạc thấy mẹ lấy ra những tờ tiền dày, có lẽ là đắt lắm. Sáng hôm sau mẹ đi làm mà không ăn sáng....Từ đó Khải Lạc không nhận những gì ai mua cho ngoài mẹ và dì Tiểu Mẫn. Đó mới là những người thực sự yêu thương Khải Lạc – Khải Hoa....

-Anh hai ơi! Hoa Hoa buồn ngủ.

Là trẻ con thì mau nhớ mau quên. Khải Hoa đi bộ cùng Tiểu Mẫn cũng đã mệt, mắt muốn díp lại. Khải Lạc bỏ bộ xếp hình Tiểu Mẫn cất giùm từ trên báo xuống, nắm tay em:

-Vậy đi tắm rồi đi ngủ. Dì Tiểu Mẫn nói có pha nước rồi. Em xối ít ít thôi. Đừng xối lên đầu, ướt tóc bệnh đó.

-Dạ.

Khải Hoa ngoan ngoãn nghe lời anh trai bước vào nhà tắm. Chợt cô bé quay lại hỏi anh trai:

-Anh hai sao không tắm?

-Anh hai là con trai, không tắm chung với con gái được. Em tắm trước đi rồi anh hai tắm.

-Dạ...

-Đừng có chúi đầu vào xô nước chơi nha. Mẹ nói sẽ bị ngộp đó!

-Dạ!

-Em tắm đi! Nhớ để đồ dơ vào chậu nhỏ, mẹ về dễ thấy mới giặt được.

-Dạ!

Bên ngoài Tiểu Mẫn nghe không sót lời nào những câu đối đáp của “ông cụ non” và em gái. Khải Lạc khôn ngoan hơn tuổi khá nhiều, đối với em gái luôn để tâm chăm sóc. Quan trọng nhất là cả hai anh em đều rất yêu thương mẹ. Đó là thành tựu lớn nhất trên đời của Lâm Hân. Hai đứa trẻ sưởi ấm cuộc đời vốn nhiều u ám của chị ấy, như một món quà.....Tiểu Mẫn không dám hình dung, hôm nay Khải Hoa mà xảy ra chuyện gì, chắc Lâm Hân điên mất.

-Ông cụ non!

-Dì Tiểu Mẫn!

Tiểu Mẫn trẻ môi với cậu bé đang xếp đồ ra giường chuẩn bị đi tắm. Chị Lâm Hân tuy tính tình trầm lặng nhưng cái thâm trầm của đứa trẻ này không giống chị cho lắm. Tính tình có di truyền không ta? Cha của Khải Lạc có giống vậy không, luôn để ý đến người mình yêu thương nhất?

-Đi ăn tối không?

-Nhà vẫn còn mì ạ! Lát nữa dì nấu giùm con một ít nước thôi. Khi này con và em uống sữa rồi.

-Dì nói là ra ngoài ăn đi! Dì Tiểu Mẫn của con mới lãnh lương làm thêm. Dư sức bao hai đứa ăn hoành tráng.

-Vậy ạ?

Khải Lạc dù sao cũng là một đứa bé. Đối với món ăn mình thích vẫn có sự háo hức và chờ mong. Cuối cùng cậu bé ngẩng lên, vui vẻ:

-Vậy con tắm xong đi được không dì? Dì đợi con một chút thôi.

-Ừ. Dì đợi mà...

...Buổi tối tháng này tiết trời mát mẻ. Ăn mì xong, Khải Lạc – Khải Hoa được sự đồng ý của Tiểu Mẫn đã mua thêm một phần mì cho Lâm Hân. Gương mặt cả hai đều hớn hỏ...Tiểu Mẫn lắc đầu nhìn chúng vui vẻ đi bên nhau. Khải Lạc nắm chặt tay em gái, thỉnh thoảng lại hỏi em có mỏi chân không, thật đáng yêu.

-Cô Tiểu Mẫn.

Bỗng nhiên có tiếng người gọi. Tiểu Mẫn dừng lại. Cô cũng hơi ngỡ ngàng nhận ra người đàn ông gặp lúc trước. Anh ta đi một mình, trên người vẫn là chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt lần trước. Trùng hợp làm sao!

-Con chào chú!

Là cô bé con hôm trước. Hôm nay cô bé mặc một chiếc váy màu xanh, tóc cột gọn thật xinh. Bên cạnh còn có một cậu con trai cũng cỡ đó tuổi, đang đưa đôi mắt màu hạt dẻ nhìn anh. Bỗng nhiên một cảm giác rất lạ tràn ngập trong lòng Kỷ Hạo Thiên. Đứa bé...có nét gì đó rất quen....Tuy không nhớ là quen lúc nào nhưng cảm giác còn mãnh liệt hơn lúc gặp cô bé trước đây.

-Anh hai ơi, lần trước chú này mua váy cho em đó. Em cảm ơn chú rồi.

-Dạ...Con chào chú ạ!

Rất lễ phép...Hạo Thiên cười khê, bàn tay to xoa nhẹ đầu đứa bé, dịu dàng:

-Chú họ Kỷ. Chào con!

Khi cả hai đứng gần nhau Tiểu Mẫn mới giật mình.

Đôi mắt và ánh nhìn của cả hai là một.

Đôi môi hơi mím lại, mắt màu nâu hạt dẻ và cái nhìn lạnh lẽ, trông chẳng khác gì nhau.

Chỉ là...Khải Lạc giống mẹ ở chiếc mũi nhỏ thanh tú. Mắt cậu bé không cận, để lộ hàng mi dài cong vút. Đó là những điểm di truyền của Lâm Hân.

Có lẽ nào?

Cô bỗng nhiên hỏi lại:

-Anh....anh có thể cho tôi biết đầy đủ tên họ không? Tôi....

Đến khi nhận ra mình quá đường đột, cô lúng túng chữa cháy:

-À...Là như vậy. Khải Hoa hôm trước có nói muốn biết tên anh để vẽ tranh tặng...Tôi quên...tôi...

Lý do đó đã bị cô bé con ngơ ngạc với đôi mắt to tròn kia phản bác. Nhưng Kỷ Hạo Thiên không muốn vạch trần Tiểu Mẫn. Anh nhẹ nhàng:

-Tên tôi là Kỷ Hạo Thiên. Tôi là người Thượng Hải, qua đây để bàn chuyện làm ăn.

Lời người làm truyện: Đây là một truyện làm theo sở thích, bởi cảm giác âm áp của truyện mang đến. Truyện đã gần xong, chỉ đợi chỉnh lại câu văn, chính tả. Tôi biết mình có một lượng độc giả luôn lặng thầm dõi theo mình. Cảm ơn các bạn đã cùng tôi chia sẻ những tình cảm với câu chuyện mình yêu thích. Các bạn nếu có hứng thú chia sẻ thì để lại một vài phản hồi cùng trao đổi về nội dung hoặc cách thực hiện của chúng tôi, vậy là tốt rồi. Còn nếu không có ý tưởng gì để chia sẻ cũng không sao. Chỉ cần các bạn cũng thích truyện như tôi, bản chuyển ngữ của chúng tôi làm hài lòng các bạn, vậy là quá đủ rồi.

Tôi không dám hứa về tốc độ đăng truyện, chỉ có thể cố gắng hết sức mình. Mong các bạn thông cảm, có yêu mến truyện cũng đừng nên giục người làm vì có những khi chúng tôi bận việc gì đó nên chưa thể bắt tay vào làm được.

Truyện không có bản convert vì đây là một tác phẩm sách giấy đã được phát hành, chúng tôi đã đọc, thích và muốn chia sẻ cùng mọi người. Rất cảm ơn!

5. Chương 5: Thân Tình

Suốt cả buổi hôm ấy Tiểu Mẫn cứ thờ thẩn. Lần đầu tiên cô thấy một đứa bé bình thường ít khi tiếp xúc với người lạ như Khải Lạc bỗng nhiên trở nên cởi mở hơn... Cuối buổi, Khải Hoa mỗi chân, anh ta thân nhiên cúi xuống, nhẹ nhàng nói với con bé:

-Chú công con nhé, chịu không?

Khải Hoa hồn nhiên ít đề phòng hơn nhưng cũng không phải là dạng dễ dàng thân thiện cùng người khác. Lần trước, Phó Quan muốn làm thân với cô bé đã phí thời gian vô ích. Vậy mà hôm nay chỉ vồn vện chỉ tới một tiếng, Khải Hoa lại ngoan ngoãn nằm trên lưng của Hạo Thiên. Bàn tay nhỏ nhắn của Khải Lạc cũng nằm trong tay anh ta. Tuy mặt hơi cúi xuống nhưng Khải Lạc không hề bài xích, thỉnh thoảng còn dòm lên Hạo Thiên.

-Sinh nhật của hai con là ngày nào?

-18 tháng 6 ạ! -Khải Hoa đáp nhanh- Ngày âm lịch mẹ nói là 11 tháng 5.

Trong đầu Hạo Thiên đang ngẫm nhẩm tính. Anh còn nhớ rất rõ, khi xảy ra quan hệ là ngày 10 tháng 9 dương lịch, gần ngày Tết trung thu. Hai đứa trẻ này....bỗng nhiên lại ra đời 9 tháng sau đó. Chân tay Hạo Thiên càng lúc càng lạnh. Anh đã mơ hồ nhận ra, sự quen thuộc mà mình nhìn thấy ở Khải Lạc là ở tấm hình hồi nhỏ thỉnh thoảng có lấy ra xem. Đứa trẻ này giống...giống anh quá đỗi. Đôi mắt màu hạt dẻ, nụ cười, những đường nét trên gương mặt non tơ.

Có khi nào...?

Có khi nào?

Bước tới đường ngoài, Tiểu Mẫn vội vàng tìm cách thoát khỏi tình thế này. Cô bước chắn trước mặt Khải Lạc, Khải Hoa, gương cười:

-Chúng tôi phải về. Cảm ơn anh!

-Tôi chờ ba người về nhà.

-Không được đâu -Tiểu Mẫn vội vàng thoái thác – Anh không rành đường phố ở Hong Kong mà, có gì lạc mất thì không biết làm sao. Chúng tôi đón taxi về.

Cô đưa tay vẫy. Chiếc taxi trở tới là Tiểu Mẫn lên xe ngay, giục hai đứa trẻ đang khoan khoái ăn kem.

-Về thôi hai đứa. Tiểu Lạc còn bệnh đó! Về nhanh đi con!

Khải Lạc không nói gì với anh nhưng chỉ một cái quay lại nhìn là quá đủ. Chiếc taxi đã lặn bánh mà Hạo Thiên vẫn còn lưu luyến trông theo.

Cảm giác càng lúc càng rõ rệt. Anh quyết định làm cho rõ mọi việc, dù sự thật có thế nào.

Trên tay Kỷ Hạo Thiên là địa chỉ của một văn phòng thám tử nổi tiếng tại đây...Không sự thật nào là khó khám phá cả. Quan trọng là, người ta có muốn làm cho rõ nó hay không?

-Re...eng...

Điện thoại của Hạo Thiên chỉ là một bài chuông đơn giản. Anh nhẹ nhàng:

-Là con đây mẹ...

-À...- Giọng bà Kỷ vang lên, hồ hởi- Thứ bảy tuần sau con đã về nhà chưa?

-Bên này cũng tương đối xong rồi ạ! Có gì không mẹ?

-À...Mẹ muốn chúng ta đi ăn cơm thôi. Sáng 8 giờ nhé!

Kỷ Hạo Thiên không khỏi lắc đầu. Có lẽ lại là một buổi gặp mặt với vị tiểu thư nào đó. Người thích anh thì anh không thích. Người anh có cảm tình thì lại thú thật là chỉ để xem mắt cho hài lòng cha mẹ. Nhưng ông bà nóng lòng cũng đúng. Năm nay Kỷ Hạo Thiên đã 35 tuổi, bạn bè đa số đã thành gia lập thất, chỉ còn anh, cô độc một mình.

Linh cảm đeo đẳng Hạo Thiên suốt năm năm càng lúc càng mãnh liệt. Bàn tay run rẩy, tim đập dồn khi nghĩ đến một khả năng.

Hai đứa bé...Một thiên thần trong sáng, một thâm trầm lặng lẽ. Nhưng đều đem đến cho Hạo Thiên cảm giác hạnh phúc. Chỉ vài phút trước, cô bé con vẫn còn áp mặt lên lưng Hạo Thiên...Cậu bé trai để yên bàn tay nhỏ nhắn trong tay anh. Đôi mắt màu nâu hạt dẻ cứ len lén nhìn Hạo Thiên như dò hỏi....Một thoáng hăm mộ hiện ra trong đôi mắt ấy khi lướt qua họ là hai cha con đang thân thiết, bàn tay đứa con nằm gọn, tin tưởng trong những ngón tay rắn chắc mạnh mẽ của cha.

-Mẹ à...

-Con nhớ đúng giờ đó. 8 giờ...Không về là mẹ giận đó. Con...

-Con chắc không về đâu. -Hạo Thiên đột ngột cắt ngang- Con có việc quan trọng lắm. Khi nào xong con sẽ về.

-Hạo Thiên!

-Mẹ....Thôi nhé, con chào mẹ!.... Con sẽ gọi lại sau.

...Câu chuyện của Tiểu Mẫn làm Lâm Hân lạnh toát người. Cha con tình thâm là vậy đó sao? Bức tranh của Khải Lạc đột ngột có thêm một dáng người cao cao nắm lấy tay cậu bé, đằng sau là mẹ và em gái. Khải Hoa thì lại cất chiếc váy hoa vào trong góc tủ, không đòi mặc liền nữa. Con bé nói đồ đó quý lắm, khi nào trường mẫu giáo có văn nghệ mới mặc....Con bé còn khoe với Tiểu Mẫn, lưng chú Kỷ rất ấm, người chú Kỷ thật cao.

-Chị! Hân Hân à...

Lâm Hân đổ một đồng quần áo ra giường, không nói gì mà tất tả dọn dẹp, bỏ vào va li lớn. Tiểu Mẫn cũng hoảng hốt theo thái độ của cô:

-Chị...Chị định đi à? Đi đâu?

-Chị không biết. – Mặt Lâm Hân tái mét- Nhưng chị sợ lắm....Người đó...đúng là cha của Tiểu Lạc và Tiểu Hoa. Nếu anh ta....anh ta đòi hai đứa, chị phải làm sao đây? Làm sao đây?

Lâm Hân là cô gái kiên cường. Từ ngày biết cô ấy đến giờ, Tiểu Mẫn chỉ thấy cô khóc một lần khi bà nội bị bệnh nan y, khó lòng cứu chữa. Ngay cả lúc biết mình mang thai, vất vả trăm bề cũng không khóc. Nhưng bây giờ gương mặt thường ngày bình thản lại trở nên thất thần hoảng loạn. Tiểu Hoa và Tiểu Lạc là báu vật, là tất cả những gì quý giá nhất trên đời của chị ấy...Tiểu Mẫn ôm lấy Lâm Hân, cố an ủi cô:

-Hân Hân....Đừng như vậy. Anh ta không biết gì đâu. Anh ta không biết chị. Tiểu Hoa và Tiểu Lạc dễ thương như vậy, ai mà không thích chứ. Anh ta chỉ thấy chúng dễ thương thôi.

-Mẹ ơi!

Khải Lạc và Khải Hoa đã đứng trước cửa phòng tự lúc nào. Thấy mẹ khóc, hai đứa vội vã ôm lấy mẹ. Khải Hoa cũng khóc theo:

-Mẹ ơi! Mẹ đau ở đâu vậy mẹ? Hoa Hoa thổi ẹ, mẹ ơi!

Khải Lạc thì chỉ biết ôm lấy mẹ. Khuôn mặt trắng hồng lặn dài hai hàng nước mắt. Cậu bé thương mẹ lắm. Cậu bé không bao giờ muốn mẹ buồn. Mẹ! Chỉ có mẹ thôi:

-Mẹ đừng khóc....Mẹ đừng khóc....Tiểu Lạc sẽ ngoan ngoãn. Mẹ đừng khóc, mẹ ơi!

Mắt Tiểu Mẫn cay xè. Một gia đình với ba con người nương tựa vào nhau mà sống. Bỗng nhiên có biến cố, Lâm Hân thực ra chỉ là một người phụ nữ cô đơn và yếu đuối. Có chuyện gì với Khải Hoa và Khải Lạc cô sẽ chết mất, chết mất thôi!

6. Chương 6: Sự Thật

Sau ngày đó, Lâm Hân càng khép mình hơn nữa. Cô đi làm về sớm hơn, thậm chí không nhận việc dọn dẹp nhà hàng xóm như trước nữa. Cả ba mẹ con suốt ngày trong phòng, không dám ra ngoài.

Một tuần rồi một tháng...Mọi chuyện có vẻ sóng yên bể lặng. Nhưng kinh tế của Lâm Hân bắt đầu khốn khó. Chỉ có 4000 đồng thu nhập mỗi tháng, tuy mẹ Tiểu Mẫn hoàn thu tiền nhà nhưng cô cũng không đủ tiền mua sữa. Khải Hoa lại bị sốt, tiền đi bác sĩ đã 500 đồng.

Lâm Hân đành phải tiếp tục đi làm. Nhận lời nhờ cậy của cô, Tiểu Mẫn đồng ý ngay:

-Hân Hân cứ đi đi...Em xem chừng hai đứa được mà.

Khải Hoa đang bệnh nên Tiểu Mẫn quyết định cả ba sẽ ở trong nhà. Cô soạn ra một ít màu vẽ, dụng cụ để vẽ tranh trong nhà. Tiểu Lạc thì ở trong phòng vừa xem chừng em gái vừa chơi ô chữ. Khung cảnh khá yên bình.

Đột nhiên trước cửa có tiếng chuông cửa. Tiểu Mẫn ra ngoài mở cửa....Gương mặt quen thuộc. Là Kỷ Hạo Thiên. Nụ cười lịch sự như đóng băng trên môi của Tiểu Mẫn. Cô ngỡ ngàng trong khi anh ta lại tỏ ra bình thản lạ lùng:

-Cô Tiểu Mẫn. Tôi có thể vào không?

....Hôm nay văn phòng thám tử đã chuyển toàn bộ tài liệu thu thập được cho Hạo Thiên. Nhận được kết quả, tay anh run rẩy. Trái tim cơ hồ bị ép chặt. Từng dữ kiện rõ ràng, chi tiết kèm theo là muôn ngàn nỗi xót xa.

Ngày 17 -6, Lâm Hân nhập viện. 12 h 35 phút rạng ngày 18, cô sinh hai đứa con bằng phương pháp sinh mổ. Bé gái rất yếu, phải lấy ra trước, sau đó nuôi lỏng kiếng gần hơn tháng. Đứa bé trai khi sinh ra bị nhiễm trùng cuống rốn, phải điều trị một thời gian.

18-6, cũng vào nửa đêm, Hạo Thiên đang ngủ chập chờn bỗng nhiên tỉnh dậy. Trong đêm bỗng nhiên bỗng chồm vô có, cổ vỗ giắc cũng không ngủ được. Giắc mộng mơ hồ...Thì ra tất cả đều có căn nguyên của nó.

Hai năm trước, Khải Lạc bị sốt xuất huyết cấp tính. Hạo Thiên nhớ, cũng thời gian đó anh không hề yên ổn, tâm tình bỗng nhiên trở nên bức dọc, hay nổi nóng, cứ lo lắng mà không hiểu vì sao?

Con anh, thì ra thời gian đó, hai đứa trẻ đã trải qua bao nhiêu chuyện. Còn mẹ của chúng nữa....Vì một đêm tình ngấn ngủi mà em phải chịu bao nhiêu khổ sở...Bao nhiêu lần cô có lẽ đã phải khóc thầm trong cay đắng khi bên mình không có bóng dáng và vòng tay một người đàn ông.

-Anh muốn gì?

Tiểu Mẫn lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Kỷ Hạo Thiên. Anh lên tiếng một cách khó khăn:

-Tôi muốn gặp Lâm Hân. Cô làm ơn....Làm ơn nhắc cô ấy về giùm. Tôi...

Anh có chuyện gì để nói với cô đây? Cảm ơn Lâm Hân đã nuôi lớn hai đứa trẻ. Năm năm qua Kỷ Hạo Thiên hoàn toàn nằm ngoài cuộc sống của họ. Hai đứa con cũng chỉ là kết quả của một đêm anh ngật tràn trong men rượu, trong khi mẹ của chúng lâm vào cảnh khốn cùng.

-Rồi sau đó anh sẽ làm gì nữa? -Tiểu Mẫn nôn nóng -Hân Hân...

-Dì ơi!

Khải Lạc đột ngột xuất hiện trong phòng khách. Thấy Hạo Thiên, mắt cậu bé chợt sáng lên....Nhưng sau đó lại là vẻ rụt rè:

-Con...con chào chú!

-Con...

Hạo Thiên nghe giọng mình nhẹ hẫng. Mí mắt anh trĩu nặng. Khải Lạc- bắt đầu hạnh phúc. Nhưng năm năm qua hai đứa trẻ và mẹ chúng đã có bao nhiêu ngày sống trong vui vẻ, bao nhiêu ngày mở mắt ra bắt đầu với niềm vui?

-Chú...

Khải Lạc không khỏi hoang mang khi chú bỗng nhiên ôm chặt lấy cậu bé...Vòng tay rất ấm....Vùng ngực rất vững chắc. Khải Lạc chưa bao giờ trải qua cảm giác đó. Cậu bé tự nhiên muốn dựa vào đó....Và cứ muốn dựa như vậy đến suốt đời.

“Chú” bỗng Khải Lạc lên một cách gọn ghẽ. Ánh mắt trĩu mến nhìn thẳng vào cậu bé, dịu dàng:

-Tiểu Hoa đâu con?

Bây giờ Khải Lạc mới sực nhớ. Cậu bé hét lên:

-Hoa Hoa nóng lắm. Người em ấy nóng lắm. Chú ơi, chú vào coi Hoa Hoa đi....Coi Hoa Hoa bị sốt thế nào đi!

....Từ chỗ làm sau khi nhận được điện thoại là Lâm Hân hốt hải chạy vào bệnh viện. Trước cửa phòng 302 như tin nhắn, cô đột ngột nhìn thấy một người đàn ông...Là một người đàn ông....Xa lạ....Nhưng mà...

-Anh làm ơn....Cho hỏi, hai đứa trẻ...hai con tôi, Lâm Khải Hoa...Lâm Khải Hoa như thế nào rồi?

*Chương này còn 1 phần nữa. Kế hoạch của tui nó là hôm nay 2 chương nên anh sẽ beta nốt phần sau, đăng vào tối nay nghen. Đăng sớm hay muộn cũng vì lượng nghen. Cố lên!

Đó là lần đầu tiên hai người nhìn rõ mặt nhau.

Lâm Hân mặc một chiếc váy cũ, mái tóc buộc vội đằng sau. Thân hình mảnh khảnh, tay chân hằn lên những sợi gân xanh trên làn da xanh tái. Đôi mắt cô với những vết đỏ quạch trong tròng mắt, dấu vết của những đêm mất ngủ....Thấy Hạo Thiên, theo bản năng Lâm Hân lùi ngay lại. Gương mặt đã tái càng thêm nhợt nhạt, hai bàn tay đan lấy nhau bối rối, ngượng ngùng:

-Tôi...

-Con không sao – Hạo Thiên lên giọng, cố phá tan không khí ảm đạm giữa cả hai nhưng dường như lại làm Lâm Hân thêm sợ hãi. Tiếng ” con’ ngán ngủi đã gián tiếp thừa nhận thân phận của anh rồi.

-Tôi...tôi muốn thăm Hoa Hoa. Còn Tiểu Lạc nữa. Con...

-Tiểu Mẫn đưa Tiểu Lạc đi ăn rồi, sẽ về ngay.

Lâm Hân lại im lặng. Mọi chuyện có lẽ không cần che giấu nữa. Nỗi sợ ngập tràn trong từng thớ thịt. Tim cô thắt lại khi hình dung đến cảnh tượng, sẽ có người đứng chắn giữa ba mẹ con họ. Tiểu Lạc, Tiểu Hoa rồi sẽ bị dẫn đi đâu đó, mặc cho cô gào thét, van xin một cách tuyệt vọng. Anh ta là cha hai đứa trẻ...Hơn nữa, thứ mà anh ta có không chỉ có danh phận đó. Kỷ Hạo Thiên là người có nhiều tiền. Nếu giành với anh ta, Lâm Hân làm sao mà thắng được? Tiểu Lạc, Tiểu Hoa rồi sẽ rời xa cô mãi....Bất chợt Lâm Hân quỳ xuống trước mặt Hạo Thiên:

-Tôi van xin anh...Con...con là con của tôi. Anh đừng...anh đừng bắt tôi xa chúng. Anh muốn tôi làm gì cũng được. Đừng buộc tôi...Đừng làm tôi phải xa con. Tôi van anh!

So về tiền tài, một thu ngân có thu nhập hơn 4000 đồng, mỗi tháng đều phải cùng hai đứa trẻ ở trong căn phòng thuê nhỏ xíu và một người sang trọng, có khả năng thuê một phòng bệnh đắt tiền chi phí phải mấy ngàn đồng 1 ngày không cần nói cũng thấy rõ sự khác biệt. Quan tòa đương nhiên soi xét về điều kiện tốt nhất ấy đứa trẻ rồi.

So về địa vị xã hội, tính cách, thân phận, Kỷ Hạo Thiên đều vượt trội. Anh ta có mọi ưu thế để tách cô ra khỏi hai con trước mặt quan tòa. Cách duy nhất để giữ lại Khải Lạc, Khải Hoa là van xin Hạo Thiên thương hại. Cô không cần gì hết, chỉ mong ba mẹ con có thể ở bên nhau, chăm sóc cho nhau.

-Mẹ ơi!

Có tiếng gọi đằng sau. Khải Lạc cùng Tiểu Mẫn vừa đi ăn về. Thấy mẹ, cậu bé chạy tới ngay, ôm chặt lấy thân hình gầy guộc đang run lên, không biết vì trời lạnh hay còn bởi chuyện gì:

-Tiểu Lạc...Em con đâu? Em con có sao không?

-Không đâu mẹ – Khải Lạc lắc mạnh đầu- Em gái không sao.

Cậu bé quay sang Hạo Thiên, nhẹ giọng:

-Chú rất tốt bụng đó mẹ. Chú đưa Hoa Hoa vào bệnh viện, còn ở đây với con cho đỡ sợ nữa....Mẹ cảm ơn chú đi!

-Ừ....Mẹ...

-Mẹ xin lỗi đi rồi sau này đừng làm vậy nữa- Tiểu Lạc ra dáng một người đàn ông vụng về xin lỗi mẹ.- Mẹ còn chưa cảm ơn chú nữa. Cảm ơn đi mẹ...Mẹ cảm ơn đi!

....Một quán nước nhỏ có khung cảnh vô cùng yên tĩnh. Lâm Hân vẫn chưa hết bất an.

Năm năm trước cô lấy của người ta 10 vạn tệ, bằng tới trăm mấy ngàn tiền Hong Kong, sau đó sinh con ra, một mình nuôi chúng khôn lớn...Bây giờ đối diện với cha của chúng, lòng cô vừa lo lắng lại vừa hổ thẹn. 10 vạn tệ năm năm trước tuy là đã trả lại cho anh một ít nhưng xét cho cùng Lâm Hân cũng chỉ là một kẻ trộm mà thôi.

-Em tên gì?

Lâm Hân ngẩng lên một chút, rồi mới lí nhí đáp lời:

-Lâm Hân....

-32 tuổi?

-Vâng!

Về sợ sệt của cô không làm Hạo Thiên cảm thấy chán ghét. Anh chỉ đau lòng...Cô gái gầy yếu đang run rẩy đó lại âm thầm chịu đựng bao nhiêu chuyện suốt gần ấy năm dài....Trong khi đó Hạo Thiên vẫn không biết gì, vô tư mà sống giữa cuộc đời này.

-Tôi đã nhờ luật sư Trần thu xếp. Ngày mai ông ấy sẽ mang giấy tờ đến cho em.

Giấy tờ? Giấy tờ gì? Lâm Hân hoảng hốt bật người dậy. Cô không muốn vào tù, không muốn bị truy tố, càng không muốn mất đi con.

-Tôi...

-Em đừng lo. Tuy thủ tục kết hôn của Hong Kong không giống như Thượng Hải nhưng tôi nghĩ chắc sẽ nhanh hoàn thành thôi. Luật sư Trần là một luật sư giỏi mà.

Đến lượt Lâm Hân sững sờ. Kết hôn? Sao lại là kết hôn? Cô lắp bắp:

-Tôi...tôi...tôi không kết hôn. Tôi...

-Chúng ta phải cùng nuôi dạy hai đứa trẻ. Nếu không kết hôn em là người Hong Kong còn tôi lại có hộ khẩu tại Trung Quốc, rất phiền phức. Chúng ta đều không còn trẻ nữa. Kết hôn thôi!

Ban đầu Hạo Thiên cũng nghĩ đến khả năng sẽ đưa ẹ hai đứa trẻ một số tiền lớn bồi thường. Nhưng anh nhận ra mình đã lầm. Lâm Hân không cần tiền bạc. Nếu không cô đã chẳng cần lặn lội nuôi lớn hai đứa bé và từ từ tiết kiệm, mong đủ tiền trả hết nợ cho anh....Khải Hoa, Khải Lạc cũng không xa mẹ được. Lâm Hân chẳng những là người thân mà còn là một phần máu thịt, vốn không thể tách rời.

Cách tốt nhất là kết hôn. Có danh phận rõ ràng rồi, cả hai sẽ cùng nuôi dưỡng hai đứa trẻ, không ai phải bận tâm lo lắng sẽ mất con.

Lâm Hân như chết đứng tại chỗ với tình huống bất ngờ. Cô chưa bao giờ nghĩ tới một cuộc hôn nhân giữa hai người chẳng quen biết, chẳng có nhiều kỉ niệm cùng nhau ngoài một đêm ái tình ngắn ngủi. Chuyện bây giờ qua nhanh quá, đến nỗi Lâm Hân không làm sao thích nghi được, cứ mãi ngẩn người.

-Chúng ta vào với con thôi -Hạo Thiên bỗng đứng dậy, nắm tay Lâm Hân, xiết nhẹ – Bây giờ chúng ta luôn phải nghĩ cho con trước đã. Em đừng lo, chuyện rồi cũng ổn thôi.

7. Chương 7: Gặp Nhau

Ngay buổi tối hôm đó, ông bà Kỷ nhận được điện thoại báo tin sắp kết hôn của Hạo Thiên. Chưa hết bàng hoàng thì lại có một tấm ảnh được gửi đến. Kỷ Hiểu Dung là người mở hộp thư cho cha mẹ. Vừa nhìn thấy nội dung, cô gần như hét lên:

-Ba mẹ...Ba mẹ đến xem nè.

Là ảnh của hai đứa trẻ. Cô bé gái thì đang nằm trên giường trong bệnh viện, tay ôm một con gấu bông nhỏ. Cậu con trai hướng mắt về ống kính, đôi mắt nâu nhạt, môi hơi mím lại, gương mặt bầu bĩnh, thoáng nhìn là bà Kỷ cũng đã run giọng, kêu to:

-Giống...giống Hạo Thiên quá.

Theo “chỉ đạo” của ba mẹ, Hiểu Dung mang quyển album gia đình ra. Gần như là một bản sao lại thành công đến 90%. Cô bé gái thì lại có vài nét giống Hiểu Dung và bà Kỷ. Ngôi nhà bỗng chốc chìm trong xúc cảm lâng lâng...

Hiểu Dung gõ những dòng chữ trên QQ cho anh trai mà tay cứ run lên từng chập. Nội dung tin nhắn như lời ba mẹ muốn trả lời gấp: ” Hai đứa trẻ đó là...?”

Tin nhắn đáp lại của Hạo Thiên :” Khi nào về nhà, anh sẽ kể cho.”

Ông bà Kỷ vội vàng vào trong thu dọn hành lí. Họ chỉ mong bay đến Hong Kong càng sớm càng tốt. Linh tính của người làm cha làm mẹ, hiện giờ là người luôn mong muốn con trai thành gia lập thất cho biết – hai đứa bé trong ảnh có thể chính là hòn ngọc của nhà họ Kỷ – là cháu của ông bà.

... Sáng sớm, trong căn phòng nhỏ ở bệnh viện, Khải Hoa mân mê con gấu nhỏ, hỏi anh trai:

-Anh hai ơi! Lát nữa chú có tới không?

Khải Lạc tuột xuống chiếc ghế cao, mỉm cười:

-Ừ. Chú về thay đồ rồi, chú sẽ tới mà.

Thời gian qua, mỗi lúc bác sĩ chích thuốc, Khải Hoa đã không còn khóc thét lên nữa. Ôm lấy cô bé là một vòng tay ấm áp, dỗ dành cô bé là giọng nói dịu dàng của mẹ....Họ là một gia đình.

-Anh hai ơi!

-Ừ?

-Mình gọi chú là ba có được không?

Mấy hôm trước dì Tiểu Mẫn đã bảo Khải Lạc và Khải Hoa gọi như vậy. Nhưng Khải Lạc vẫn gọi là chú. Cô bé Khải Hoa thường hay bắt chước, thấy anh trai không gọi, cô bé cũng lắc đầu.

-Là ba mới thương con sao? Là chú thì không thương chúng con nữa ă?

Thâm tình luôn thiêng liêng như thế. Câu hỏi trẻ thơ không hề vụng dại. Hạo Thiên ngẩn ra đôi chút rồi mới trả lời:

-Chú cũng thương con nhưng không bằng ba được. Chú không sinh con ra, ba thì khác. Chúng ta là cha con. Ba là ba của con, khác chú rất nhiều.

Đầu óc non nớt của hai đứa bé, dù có trưởng thành trước tuổi ra sao cũng không hiểu rõ được, thế nào là sự khác nhau của ba và chú? Khải Lạc không gọi vì không thích gọi, chứ cậu bé chưa hiểu được, “chú” chỉ là một danh xưng của người xa lạ, “ba” lại là tình thâm cốt nhục, dù thế nào cũng không thể tách rời.

Ba có yêu thương cậu bé không? Ba là gì? Có ba khác với có chú thế nào? Khải Lạc vẫn chưa hiểu rõ. Nên cậu bé kiên trì không gọi Hạo Thiên là ba. Anh cũng không cưỡng ép, chỉ dịu dàng ôm lấy con trai.

Khải Lạc ngược nhìn đôi mắt trong veo của em gái. Đôi tay nhỏ xíu theo thói quen vỗ lên đầu em gái, khuôn miệng thoáng hiện một nụ cười:

-Em thích gọi ba hay chú?

-Gọi là ba! -Khải Hoa cười híp mắt- Nhiều bạn thường được ba dẫn đi chơi. Chú không dẫn các bạn ấy đi. Chỉ có ba thôi!

-Chỉ đi chơi thì anh cũng dẫn em đi được vậy -Khải Lạc bĩu môi -Không tính.

-Ba mới mua bánh kẹo, quần áo cho các bạn ấy.

-Chú không mua được sao?

-San San nói với em, bạn ấy không có ba. Có nhiều chú tới chỗ bạn ấy, mua bánh kẹo và quần áo đẹp cho bạn ấy. Nhưng bạn ấy không cần họ. Bạn ấy ghét họ lắm. ” Chú” chúng ta sẽ ghét. Ba thì không, phải không anh hai?

Tư duy trẻ con thật lạ. Đứng bên cửa phòng, Hạo Thiên cứ cười mãi. Có con thì ra là như vậy. Hai đứa trẻ ngây thơ, hai đứa con, hai giọt máu của anh.

Cha con thì ra có những mối liên hệ diệu kỳ như vậy. Mỗi khi Khải Hoa khóc nức lên vì bị kim tiêm đau đớn, mỗi khi cô bé khó chịu bởi thuốc điều trị, lòng người cha lại đau lên khôn xiết....Khải Lạc bị một vết côn trùng chích, làm cha cũng thấy đau lòng.

Vậy mà....5 năm qua, có một người đã âm thầm chịu một mình nỗi đau như vậy. Nhìn cô dịu dàng ôm con, chăm chút thay quần áo, kể chuyện cho Khải Hoa, Khải Lạc nghe trước khi ngủ, Hạo Thiên càng thấm thía...Một khi tình thương gắn liền với trách nhiệm, con người ta mới có thể lớn hơn.

Lâm Hân từ xa đi tới. Thấy anh, cô vẫn còn ngượng ngập, cúi đầu:

-Anh...

-Em về nghỉ đi! Anh đến thay cho em.

-Một lát nữa, bác sĩ tới khám xong, nếu ổn rồi sẽ được về. Hôm qua...hôm qua tôi nghe nói vậy. Tôi...

Cả hai chưa kịp nói thêm thì điện thoại của Hạo Thiên chọt run lên. Là số của Hiếu Dung.

-Alo?

-Anh hai...Ba mẹ và em đứng trước bệnh viện rồi. Anh ở phòng nào?

...Tốc độ nhanh chóng của ba mẹ khiến Hạo Thiên cũng ngạc nhiên. Nhưng rồi anh cũng hiểu. Chuyện có cháu đối tuy rất bất ngờ song lại là niềm vui không dễ gì sánh được của ba mẹ. Ông bà muốn gặp cháu cũng là chuyện thường tình.

-Trời ơi!

Bà Kỷ không nén được tiếng than khi tận mắt thấy hai đứa trẻ xinh xắn, ngoan ngoãn trước mắt. Khải Lạc giống Hạo Thiên lúc nhỏ như khuôn đúc, còn Khải Hoa là một tiểu cô nương đáng yêu trong vòng tay bà. Hiếu Dung cũng bị thu hút bởi hai đứa trẻ...Nhìn ba mẹ mừng mừng tủi tủi ôm lấy cháu, cả hai anh em mắt đều thấy cay cay.

Lâm Hân thì thờ thẩn. Từ nhỏ cô sống với bà nội, đối với những biểu hiện thâm tình luôn có sự dè chừng xa cách. Đó là thái độ tự vệ của một con thú từng bị thương, sợ một lần nữa tổn thương.

-Con tên là gì?

-Con tên là Khải Hoa ạ. -Khải Hoa cười ngọt ngào- Anh hai là Khải Lạc.

Khải Hoa và Khải Lạc...Tuy không hay bằng những cái tên ông bà từng nghĩ sẽ đặt cho cháu nhưng như vậy là đủ. Ông Kỷ nghĩ đến việc dẫn Khải Lạc tết này đi chúc Tết mấy ông bạn già, để họ tấm tắc khen ngợi cậu bé mà lòng hỉ hả. So với Tiểu Vương nhà ông Hoàng được cưng chiều quá sinh tẻ, bướng bỉnh, Khải Lạc của ông lễ phép biết bao nhiêu.

-Nếu con và Khải Hoa không ngoan ngoãn...ông có thương chúng con không ạ?

Khải Lạc đột ngột hỏi. Đứa bé này luôn có những câu hỏi khiến người khác ngẩn người vì bất ngờ. Nhưng Lâm Hân không mắng con vì điều ấy. Khải Lạc rất nhạy cảm...Bản thân cô cũng tự hỏi, nếu hai đứa trẻ không đáng yêu và ngoan ngoãn, những người này bây giờ có vui như thế khi nhìn thấy chúng không?

-Ông bà không biết nữa -Ông Kỷ nhẹ nhàng- Nhưng Khải Lạc, Khải Hoa thực sự rất ngoan mà.

Một câu trả lời đơn giản. Vấn đề cũng chẳng được giải quyết gì cả. Nhưng Khải Lạc dường như hài lòng với câu trả lời đó. Cậu bé mỉm cười, ôm chặt lấy ông Kỷ hơn...Trên gương mặt già nua những nếp nhăn dường như giãn ra nhiều lắm...Ông cười mà mắt cứ rưng rưng...

8. Chương 8: Kết Hôn

Ông bà Kỷ cũng đã nghe qua chuyện của Lâm Hân. Thân phận không quan trọng...Hai đứa trẻ chẳng thể sống thiếu mẹ được.Hạo Thiên nhận lỗi về mình tất cả. Năm năm qua anh không biết đến sự có mặt của con trẻ, khiến Lâm Hân phải chịu bao vất vả. Là con của mình làm khổ người ta...Hơn nữa, ông bà Kỷ cũng thấy Lâm Hân tuy không xinh đẹp trẻ trung như những cô gái khác nhưng tính cách trầm tĩnh, hướng nội. Nhìn hai đứa bé được nuôi dạy là biết, cô là người tốt, có thể cùng Hạo Thiên đi hết cuộc đời.

Khải Hoa sau khi được Bác sĩ kiểm tra cẩn thận cuối cùng cũng được xuất viện. Đến bây giờ mới nảy sinh vấn đề. Cô bé sẽ về đâu?

Ông bà Kỷ và Hiếu Dung ở khách sạn. Hạo Thiên trước đây có mua một số căn hộ để đầu tư nhưng hiện đều đã bán. Chỉ còn lại căn nhà ở khu Chiếm Xá Chuối, có hai phòng, trước đây anh vốn định cải tạo làm nhà cho thuê.

-Hân Hân và hai đứa nhỏ về đó đi! Chúng ta cũng sẽ dọn tới đó.

Lâm Hân ngẩng lên...Cô đã quen ở nhà Tiểu Mẫn. Mẹ Tiểu Mẫn rất tốt, xem cô như người thân trong gia đình. Hơn nữa nơi đó không gần trường học của Khải Lạc -Khải Hoa.

-Cháu muốn về nhà ạ! Hiện nay cháu đang ở trọ, nhưng mọi người rất tốt. Khải Hoa -Khải Lạc cũng đã quen.

Ý kiến của Lâm Hân tuy khiến ông bà Kỷ không vui lắm song cũng không quan trọng. Nụ cười thiên sứ của Khải Hoa hiện lên rất đúng lúc. Cô bé cười với bà Kỷ, ngọt ngào:

-Bà nội ơi! Đợi Hoa Hoa khỏe hơn sẽ đến chơi với bà nội. Bây giờ con phải về nhà với bà ngoại...Nếu không về ngoại buồn, tội nghiệp lắm nội ơi!

Khải Hoa -Khải Lạc lúc nhỏ toàn được mẹ Tiểu Mẫn chăm sóc...Đi chợ bà cũng dẫn bọn nhỏ theo. Tiếng gọi bà ngoại thốt lên thật tự nhiên. Bà nội chỉ mới gặp gỡ vài ngày, vốn khó mà sánh được.

Bà Kỷ là người thông hiểu đạo lý. Vuốt những sợi tóc mềm như tơ của Khải Hoa, giọng bà thật nhẹ nhàng:

-Nội biết rồi...Khải Hoa ngoan, bà nội sẽ tới thăm con hàng ngày, có chịu không?

-Dạ...

....Trong căn phòng nhỏ, Khải Hoa mơ màng ngủ. Khải Lạc và Hạo Thiên đi mua ít đồ phía dưới...Tiểu Mẫn lúc này mới có thể hỏi Lâm Hân:

-Hân Hân định thế nào? Kết hôn à?

Kết hôn là một cụm từ Lâm Hân chưa hề nghĩ đến. Nhưng trong tình huống này, cô cũng không biết làm sao?

Khải Lạc, Khải Hoa đã dần quen với sự có mặt của Hạo Thiên. Tình thân không thể nào che giấu. Những hôm Hạo Thiên vào trễ một chút, Khải Hoa đã ngóng chờ...Khải Lạc thì không rời mắt khỏi cánh cửa phòng.

Khi kim tiêm đau đớn, Khải Hoa dụi đầu vào ngực anh khóc nức...Khải Lạc nắm tay anh ngoan ngoãn...Cậu bé lặng lẽ giống mẹ, nhưng tình yêu trong tim với cha từ khi nào đã nở thành những đóa hoa.

Lâm Hân làm sao ngăn được? Cô cũng không muốn ngăn cản. Làm người không có gia đình bất hạnh thế nào cô hiểu rất rõ. Sau lại để hai đứa con thơ dần thân vào đau đớn? Chúng có cha, sao lại phải sống như kẻ không cha?

Kết hôn...Và sau kết hôn phải sống thế nào? Bản thân Lâm Hân cũng chẳng thể hình dung được...Cô chưa từng được sống trong một gia đình hoàn thiện nên làm sao biết, sống thế nào để hoàn thiện một con người?

Tiểu Mẫn cũng cảm thấy lo lắng cho Lâm Hân lắm! Song mẹ cô lại nghĩ khác...Lâm Hân cần có một cuộc sống mới...Xưa nay chỉ có cô yêu thương và chăm lo cho người khác, đã đến lúc có người yêu thương và chăm sóc lại cho Lâm Hân...Vấn đề là...người ấy có phải là Kỷ Hạo Thiên, một người vốn khác xa Lâm Hân về mọi mặt.

-Nhưng cậu ta có trách nhiệm. Đàn ông chỉ cần có trách nhiệm là được rồi.

Mẹ Tiểu Mẫn đã nói thế...Đàn ông có thể bất tài nhưng nhất định phải có trách nhiệm. Có trách nhiệm đủ sức gánh vác gia đình, lo lắng cho vợ con và những người thân.

....Chuyện sau đó diễn biến khá nhanh.

Ông bà Kỷ nóng lòng được sống chung với cháu nên nhanh chóng xúc tiến việc kết hôn. Bà nội của Lâm Hân ở quê đã mất, ở quê chỉ còn chú thím của cô. Ông bà Kỷ định đích thân về quê xin hỏi cưới nhưng sau đó mẹ Tiểu Mẫn ngăn lại. Thì ra ba năm trước, sau khi bà nội Lâm Hân mất chú thím cô đã viện cớ Lâm

Hân có thai hoang làm nhục nhã tổ tông lên báo đăng từ cháu. Mảnh đất mà ba mẹ Lâm Hân có dưới quê cũng bị họ lấy danh nghĩa dòng tộc thu lấy. Sau chuyện ấy Lâm Hân chưa bao giờ đặt chân trở lại quê nhà.

Chuyện kết hôn vì vậy được thống nhất tổ chức đơn giản, chỉ đăng ký kết hôn và ra mắt người thân quen. Dự định là dịp Tết Âm lịch khi mọi người tề tựu đủ sẽ làm luôn tiệc ra mắt, bây giờ gấp rút chỉ là đăng ký kết hôn. Việc này luật sư sẽ thay họ giải quyết, thủ tục cũng rất nhanh.

Vấn đề tiếp theo là nơi ở. Ông bà Kỷ đương nhiên muốn con dâu về ở chung cùng hai cháu nội. Song Lâm Hân là người Hong Kong, chuyển nhập khẩu tại Thượng Hải không phải ngày một ngày hai là xong, tiếng nói cũng có phần khác biệt...Bản thân Lâm Hân cũng chẳng phải là người dễ thích nghi hoàn cảnh, e là sẽ có nhiều khó khăn.

Hạo Thiên trầm ngâm một chút rồi nhẹ nhàng đưa ý kiến:

-Công ty của con cũng định mở rộng công việc kinh doanh tại Hong Kong. Con và Hân Hân sẽ ở tạm tại đây, khi thu xếp xong rồi tính tiếp, có được không ạ?

Ông bà Kỷ dù không vui song lại là người hiểu chuyện. Có được hai đứa cháu ngoan ngoan, dễ thương là thế là chuyện không ngờ. Thương con dâu cũng là thương con cháu mình. đành để bọn nhỏ tự thu xếp.

-Được rồi...Ba mẹ theo ý hai đứa. Nhưng Tết này phải về nhà ăn Tết đấy. Cả nhà con luôn, có biết không?

Bà Kỷ không rời Khải Hoa một chút mà cô bé cũng rất thương yêu quấn quýt bên bà nội. Tuy nhiên, lưu luyến mấy rồi cũng đến lúc chia tay. Cuộc sống mới của vợ chồng con trai, làm cha mẹ không thể ở bên mà quấy rầy mãi được. Ông bà Kỷ rồi cũng đến lúc rời đi:

-Được rồi...Hai đứa về đi, ráng mà sống cho tốt. Tết phải về nhà, nghe chưa?

Bà Kỷ nhìn ra sau đầu lưu luyến. Khải Hoa ôm chặt bà nội, dụi cái đầu nho nhỏ vào lòng bà:

-Bà nội về....Bà nội...

-Con bé này -Mắt bà ươn ướt, gượng cười – Nội về, Khải Hoa phải nghe lời ba mẹ và anh hai. Tết về với bà...Bà...

-Dạ...

Bên kia Khải Lạc cũng đang nằm trong vòng tay ông nội. Trước đây từng là quân nhân nên ông biết rất nhiều thứ, hay kể cho Khải Lạc nghe nhiều chuyện, còn làm ná thun cho cậu bé. Tuy nhiên Khải Lạc chỉ giữ cái ná lại...Cậu bé không muốn làm các chú chim nhỏ bị đau.

-Ông nội...

-Tiểu quỷ này...Ở nhà ngoan, nghe lời ba mẹ...Tết về quê, nội sẽ dẫn Khải Lạc đi thả diều. Thả diều không làm đau các bạn chim nhỏ đâu.

Khải Lạc cười...Nụ cười răng sún. Đây là lần đầu Lâm Hân nhìn thấy Khải Lạc cười vui như thế. Tình thân quả là có sức thay đổi người khác một cách diệu kỳ.

9. Chương 9: Sống Chung

* E hèm, chắc khoảng 16+

* Com nhiều mau có tiếp, truyện này gần như thể loại điền văn đoạn sau mạch truyện khá chậm, chủ yếu là cuộc sống, suy nghĩ của hai người này sau khi lấy nhau thôi.

Xem tiếp:

Sau khi đăng ký, Kỷ Hạo Thiên và Lâm Hân đã chính thức trở thành vợ chồng. Lấy chồng thì phải theo chồng, cả hai cùng ngồi lại thảo luận về cuộc sống chung sắp tới.

Gương mặt Lâm Hân vẫn hơi cúi xuống. Cô chưa hề nhìn thẳng vào Hạo Thiên từ lúc hai người gặp lại. Mà không chỉ với anh, những người thân của Hạo Thiên cũng nhận xét cô có phần khép kín, không được hoạt bát như nhiều người.

-Em nghĩ sao?

Cuộc sống chung với gia đình Tiểu Mẫn càng lúc càng bất tiện. Công việc của Hạo Thiên có khi phải đi tiếp khách, tham dự những buổi tiệc chiêu đãi, về đến nhà đã quá khuya... Hơn nữa căn phòng đó khi có anh bỗng trở nên chật chội, sinh hoạt cũng không được tự nhiên.

-Sao cơ? Anh muốn nói gì?

-Ý anh là chúng ta mua một căn nhà khác ở gần đó. Em thấy có được không?

Lâm Hân chẳng có ý kiến gì khác hơn là việc gật đầu. Dáng vẻ lơ đãng của cô khiến Hạo Thiên không khỏi lo lắng. Anh đã hỏi bác sĩ chuyên khoa tâm lý... Trường hợp Lâm Hân là một ca bệnh thường gặp, có biểu hiện như trẻ tự kỷ dù là vẫn nhận thức, làm việc như người bình thường... Với Hạo Thiên cô chưa hề biểu lộ tình cảm thật, cứ ngoan ngoãn nghe theo những gì anh sắp đặt.... Càng hiểu lại càng thấy lo hơn.

...Với sự giới thiệu của nhà môi giới, cả hai đến xem một căn hộ chung cư bên cạnh. Nhà chỉ có 2 phòng nhưng gọn gàng sạch sẽ... Lâm Hân có vẻ rất hài lòng.

Hạo Thiên thì trái lại. Anh hỏi người môi giới:

-Không có căn hộ nào rộng hơn sao? Khoảng 3-4 phòng?

-Không có ạ! -Người môi giới lắc đầu -Khu này đa số là người có thu nhập thấp nên nhu cầu về nhà ở của họ không cao lắm. Ông Kỷ có thể tìm nơi khác.

Giá một căn hộ 3 phòng ở đây là 800 ngàn, tặng kèm nội thất, trang trí trong nhà. Một món tiền lớn mà Lâm Hân dành dụm cả đời cũng không có được. Căn hộ 2 phòng đối với cô đã là rất tốt rồi.

Hạo Thiên thì nghĩ xa hơn nhiều. Khải Hoa, Khải Lạc rồi sẽ lớn, nếu chỉ có một phòng thì chắc chắn không đủ... Nhưng nếu mua nhà khu khác thì việc học hành, làm việc của Lâm Hân và Gia Lạc cũng sẽ bị ảnh hưởng. Anh cũng bối rối vì việc ấy mà suy nghĩ, cân nhắc trước khi có quyết định cuối cùng.

-Em thích không?

Lâm Hân gật đầu. Có một căn nhà của mình vẫn tốt hơn. Chung cư lại không xa nơi ở của Tiểu Mẫn, có việc gì cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Vợ thích là được... Hạo Thiên không nghĩ những câu nói ngày nào nghe từ đồng nghiệp lại có tác dụng với chính mình. Nụ cười của anh làm Lâm Hân ngại ngùng, cô nhỏ giọng:

-Xin lỗi... Nếu anh không vừa ý thì...

-Không... anh thích mà.- Hạo Thiên nói với người môi giới -Chúng tôi sẽ đặt cọc trước, khi nào có thể gặp chủ nhà?

-Chủ nhà này đã đi di dân mấy năm trước, chúng tôi được ủy quyền thay thế ông bà ấy ký hợp đồng. Nhưng nếu ông Kỷ muốn rõ ràng thì tôi có thể liên hệ để ông bàn bạc kỹ hơn.

-Được rồi... Anh cứ thu xếp đi!

Việc mua nhà thuận lợi, sau đó là chuyện dọn nhà. Lâm Hân và Hạo Thiên thống nhất chỉ dọn đi quần áo, đồ dùng trẻ em. Những thứ như chăn nệm, chiếc tủ quần áo thì để lại nhà Tiểu Mẫn. Tiền nhà tháng cuối cô cũng đóng đầy đủ. Hai mẹ con Tiểu Mẫn tuy rất lưu luyến nhưng cũng phải tiễn Lâm Hân ra cửa. Dù sao họ cũng chỉ ở cách nhau có một con đường.

-Đi cẩn thận. Có chồng rồi thì phải lưu ý một chút. Ráng mà chăm sóc cho Hạo Thiên và hai đứa nhỏ..

-Dạ...

Mẹ Tiểu Mẫn chỉ dặn dò cảm chừng thôi chứ bà biết, Lâm Hân là người rất kiên cường. Nhất định con bé sẽ sống tốt... Từ nay cuộc đời sẽ an ủi, bù lại bao nhiêu năm đau khổ, rửa mặt bằng nỗi thương đau.

Về nhà mới, mấy hôm nay Hạo Thiên đã thuê người dọn dẹp, trang trí lại. Căn nhà tuy nhỏ song sạch sẽ và ấm cúng với rèm mới, bộ salon cũng mới toanh. Lâm Hân nhớ đến bộ bàn ghế cũ, cô buột miệng hỏi nhanh:

-Bộ bàn ghế cũ đâu rồi? Họ nói là được tặng đồ nội thất mà.

-Anh mang cho nhà chú Lý ở cuối chung cư rồi.- Hạo Thiên vừa xếp quần áo vào tủ, nhẹ nhàng- Bộ salon này anh và Khải Lạc cùng đi mua. Con thích lắm, phải không Lạc Lạc?

Khải Lạc đang cùng Khải Hoa xếp lại mấy món đồ chơi quay lại gập đầu. Từ ngày có “ba” thật là vui. Mỗi tối ông bà nội và cô ba đều gọi điện hỏi thăm và trò chuyện. Khải Lạc đã có thể mang kẹo vào trường mời các bạn, khác hẳn trước đây cậu bé không dám xin mẹ mua thêm kẹo vì biết mẹ đã vất vả quá rồi.

Lâm Hân hơi tiếc bộ sa lon cũ nhưng rồi cũng không nói gì nữa. Cô lặng lẽ lấy quần áo trong túi xách ra định xếp vào tủ...Hạo Thiên đã mặc xong mới quần áo. Cảm giác những bộ quần áo nằm ngay ngắn bên nhau khiến lòng Lâm Hân dâng lên một cảm giác khác lạ...Dường như trong đáy lòng tĩnh lặng của cô vừa có một nỗi xao xuyến nhẹ nhàng. Lần đầu Lâm Hân cảm giác được, mình đang có một gia đình.

Gia đình không chỉ có cô và hai đứa bé. Gia đình có bàn tay người đàn ông vững chãi...Lâm Hân đã đến lúc sống như một người phụ nữ hạnh phúc chưa?

...Bữa cơm của ngày đầu tiên trong nhà mới khá phong phú. Có gà, có cá, lại có thêm canh tàu hủ trắng. Hạo Thiên thông thả đưa chén cho Lâm Hân xới cơm...Mùi vị hạnh phúc, mùi vị của gia đình qua tiếng xì xụp húp canh của hai đứa trẻ, qua ánh mắt thỉnh thoảng nhìn lên mình của Lâm Hân khiến anh rất muốn mỉm cười, mãi mỉm cười...

-Tối nay em qua ngủ với anh nha, Hoa Hoa.

Khải Lạc bỗng nhiên lên tiếng. Hoa Hoa nhìn anh trai bằng đôi mắt trong veo, lạ lẫm:

-Em ngủ với ba mẹ...Em muốn mẹ gối lưng.

-Ba với mẹ phải bồi dưỡng tình cảm –Khải Lạc nghiêm túc y hệt một ông cụ non- Tiểu Duy bạn anh nói, nhà ai mà ba mẹ không ngủ chung là đang rạn nứt tình cảm, phải ly dị. Em có muốn ba mẹ mình rạn nứt tình cảm không?

Hạo Thiên dở khóc dở cười trước câu chuyện hồn nhiên của hai đứa trẻ mới gần 5 tuổi. Mặt Lâm Hân đỏ như gấc chín...Họ kết hôn đã hơn một tháng nhưng thời gian sống chung ở nhà Tiểu Mẫn thì đều ở cùng hai đứa trẻ...Lâm Hân quên mất, làm vợ không chỉ là cùng chồng chung sống...Còn nhiều chuyện khác không thể không đối diện trong đời sống vợ chồng.

Hai đứa bé vừa gập gù vừa hài lòng bởi đáp án do chúng đưa ra. Hạo Thiên lẳng lặng nhìn Lâm Hân ngượng ngập mặt mày đỏ ửng...Cô rửa chén cũng lâu hơn thường lệ, mãi tới lúc Hạo Thiên ra ngoài nhắc nhở mới dừng tay:

-Vào nghỉ đi em!

Khải Lạc, Khải Hân đã ôm gối vào phòng đã được Hạo Thiên mua hai chiếc giường đôi mà ngủ. Cả ngày cũng phải chạy qua chạy lại, xếp đồ đạc, chơi đùa nên chúng đều ngủ rất say. Gương mặt trẻ thơ sáng bừng hạnh phúc làm Hạo Thiên cũng vui vẻ, ngắm mãi chẳng muốn rời.

Lâm Hân hít một hơi dài rồi cũng theo chân anh bước vào phòng.

-Em mệt không? Tắm nước nóng đi!

-Tôi...tôi tắm lúc này rồi.

Gương mặt cô vẫn đỏ, giọng khàn khàn, người run lên khi Hạo Thiên bắt ngờ đến sát bên mình. Bàn tay anh đặt lên nắm đèn ngủ, nhẹ nhàng:

-Ngủ thôi em!

Dưới ánh đèn ngủ mờ ảo, Hạo Thiên cúi xuống...Hai người đều không còn trẻ nữa. Cuộc hôn nhân tuy vội vã nhưng không phải là trò đùa của bọn trẻ. Cả hai phải cùng nhau xây dựng một mái nhà hạnh phúc,

không phải chỉ vì bọn trẻ. Còn là vì họ...Những con người xa lạ nhưng lại ràng buộc nhau trong một cuộc hôn nhân.

Lâm Hân run rẩy trong vòng tay anh...Y hết những cảm giác mơ hồ của đêm gần gũi năm nào. Bây giờ thậm chí cô còn sợ hơn lúc đó, người cứ cứng đờ như khúc gỗ, ngay cả khi đã bị anh bồng lên, đặt gọn trên giường:

-Em đừng sợ...Anh là chồng em, là chồng em mà Hân Hân.

Giọng nói của anh dịu dàng, như đang thủ thỉ, dỗ dành một đứa trẻ...Những nụ hôn rải rác trên mặt trên tóc...Chiếc cổ nhỏ cũng dần bị hôn đến co lại...Lâm Hân cơ hồ muốn ngộp thở bởi muôn vàn cảm giác khác lạ...Tay cô chụp lấy tay Hạo Thiên khi anh vừa mở những chiếc cúc áo ra.

-Đừng...tôi...tôi...

-Đừng sợ Hân Hân...Đừng sợ...

Hạo Thiên cười nhẹ. Nụ cười của anh không hề có chút dục vọng...Nó như một lời động viên của người thân đối với người thân. Lâm Hân nhất định phải trải qua cảm giác này...Cô phải nhớ -anh là chồng cô, một người chồng thực sự chứ không phải là chồng trên danh nghĩa, cưới Lâm Hân vì hai đứa con và trách nhiệm cùng người mẹ đã tạo chúng ra.

-Nhưng phải...phải làm sao? Tôi...tôi sợ lắm...Đừng...

Lâm Hân gần như bật khóc thú nhận. 5 năm trước cô cũng nhắm mắt đưa chân mà chịu. Người ta bảo chỉ có một lần...Ráng chịu đau chỉ có một lần. Người đàn ông đầu tiên của Lâm Hân không phải vậy. Cô đã oằn lên đau đớn. Hạo Thiên khi ấy giống như đang trút đi giận dữ...Anh chỉ dịu dàng sau khi đã chiếm đoạt Lâm Hân, nhưng lúc đó cô như một cái xác không hồn chỉ nằm yên mà chịu đựng. Cảm giác lạc thú – không có gì cả...Nước mắt, từng giọt cứ vậy mà rơi.

Bây giờ cũng người đàn ông đó mà cảm xúc thì thay đổi nhiều lắm...Lâm Hân không chỉ thấy đau đớn nữa. Toàn thân cô căng cứng, một cảm giác nóng bức bùng bùng phía dưới. Đột nhiên đôi chân bị tách ra, vòng qua một thân thể cũng nóng rực, bùng bùng háo hức...Phía dưới căng ra, đau đớn rồi sau đó là tê dại...Lâm Hân nhắm nghiền mắt...Hạo Thiên mê mải tiến về phía trước...Anh đã nhớ trọn vẹn cảm xúc của đêm hoan lạc năm năm cũ...Đôi môi Lâm Hân mọng đỏ như một quả đào vừa chín tới, cứ thế cuốn hút, cứ thế khiến Hạo Thiên như chết chìm trong sự mê mẩn...

* Com đi, đi!

10. Chương 10: Vợ Chồng

Những việc thường ngày của người vợ phải làm là chăm sóc gia đình, Lâm Hân làm rất tốt. Khải Lạc –Khải Hoa dù là khi thiếu thốn hay khi có điều kiện đều gọn gàng, tươm tất và sạch sẽ. Hạo Thiên sáng sớm tỉnh dậy đã có quần áo ủi thẳng thớm, gọn gàng treo trong tủ, giày da cũng bóng loáng, bữa ăn sáng sẵn sàng.

Chỉ là...không thấy mặt cô thường xuyên lắm. Lâm Hân hay mượn cớ đưa con đi học hay phải đi làm sớm nên không ngồi ăn sáng chung với anh. Nhưng lý do chính mà Hạo Thiên biết, đó là do cô sợ...sợ ánh mắt dịu dàng thăm thẳm của anh.

Hạo Thiên phì cười khi nhớ đến dáng vẻ Lâm Hân những lúc sau ân ái...Cô hay giả vờ ngủ, khuôn mặt chôn dưới gối, có khi lại len lén rời giường, chạy vội vào nhà tắm, không dám mặc quần áo trước mặt Hạo Thiên.

Cô không chủ động thì anh phải chủ động. Hạo Thiên tranh thủ tan tầm sớm, nhắn tin cho Lâm Hân:

-Anh ghé đón con trước. Em cứ đi chợ đi!

Hai tay hai đứa trẻ, dáng vóc cao lớn của Hạo Thiên khiến người khác không khỏi ngưỡng mộ. Khải Lạc giống cha sau này sẽ rất cao lớn, tuấn tú. Khải Hoa xinh xắn, tuy không thật rực rỡ nhưng là một cô bé

thanh thuần, xinh tươi như ánh dương quang trong lành...Nhìn kỹ con bé có nhiều điểm giống mẹ. Lâm Hân không phải không xinh đẹp, chẳng qua là do cô không hề trang điểm, cách ăn mặc lại lười xù, đơn giản, toàn là váy áo cũ, tóc tai chẳng chăm chút cầu kỳ.

-Ba mua gì trong này ạ?

Khải Lạc cất tiếng hỏi khi Hạo Thiên bước vào một cửa hàng thời trang chuyên dành cho phụ nữ. Xoa đầu con trai, anh cười khẽ, nhẹ nhàng:

-Ba định mua áo ẹ con. Con trai xem, mẹ con mặc áo nào sẽ đẹp?

Khải Lạc quay đi quay lại trong cửa hàng...Cậu bé còn quá nhỏ, cũng chẳng để ý tới cách ăn mặc của ai. Khải Hoa thì chạy nhanh tới chỗ một chiếc váy đầm nhiều tầng màu hồng phấn, ngâm thơ:

-Ba ơi...Áo này đẹp nè.

Hạo Thiên bật cười. Bộ đồ có lẽ hợp với tuổi “teen”- nhiều đăng ten, vải ren và phụ kiện, lại có màu hồng chói mắt thế kia. Công chúa nhỏ của anh là trẻ con nên thích những màu rực rỡ, còn vợ anh...

Vợ anh!

Nụ cười trên môi Hạo Thiên ngưng lại. Tủ quần áo của cô toàn là những món đồ rẻ tiền nhất, chỉ độ chưa tới 100 đồng. Phụ nữ nào mà không thích đẹp. Chỉ là...hai đứa trẻ, một thân một mình nơi Hong Kong hoa lệ, làm sao cô có thể chỉ làm đẹp cho riêng bản thân mình?

-Thưa anh...Tôi có thể giúp gì ạ?

-Không...- Hạo Thiên sực tỉnh, nhẹ nhàng- Tôi lấy chiếc váy kia.

Đó là một chiếc váy đơn giản màu xanh biển, mặc kèm với sơ mi trắng. Hạo Thiên mua thêm một số đồ dùng phụ nữ. Các cô bán hàng nhìn anh đầy ngưỡng mộ. Chuyện một người đàn ông đi chọn đồ cho phụ nữ đã hiếm, chọn đồ với dáng vẻ chăm chú, chú trọng sự tiện dụng và sức khỏe cho người mặc lại càng hiếm hoi hơn.

...-Ba ơi!

-Hửm?

-Con nghe các cô lúc nãy nói...Ba là hàng quý hiếm, sắp tuyệt chủng rồi.

Khải Hoa thành thật thuật lại mọi điều mình nghe thấy. Hạo Thiên hơi ngẩn ra một chút rồi tùm tùm hỏi con gái:

-Hàng tuyệt chủng là hiếm lắm đó. Nên con gái phải thương ba nhiều, có biết không?

-Dạ. Con thương ba mà.

-Còn con trai?

-Con cũng thương ba lắm – Khải Lạc bỗng hỏi –Vậy mẹ không phải hàng tuyệt chủng đúng không ạ? Nhưng chúng con đều rất thương mẹ. Vậy có đúng không ba?

Hạo Thiên lại một lần nữa ngẩn ngơ bởi những câu hỏi tưởng ngây ngô nhưng lại làm sóng mũi anh cay xè mỗi lần nghe thấy. Đàn ông tốt thì là động vật quý hiếm, nhưng phụ nữ tốt lại là chuyện bình thường. Anh chỉ đơn thuần là đi mua cho vợ vài bộ quần áo đã được người ta ngưỡng mộ...Sự khác biệt của đàn ông và phụ nữ đến từ cả những việc nhỏ nhặt thế sao?

-Mẹ!

Ba cha con đã về tới nhà khi nào không biết. Lâm Hân đang tay xách nách mang khá nhiều đồ đạc cũng dừng lại...Nụ cười với hai con đang rạng rỡ, có hơi ngưng ngừng khi bắt gặp ánh mắt Hạo Thiên. Anh bước đến, cầm lấy cho cô vài chiếc túi nhiều đồ nhất, dịu dàng:

-Anh cầm giùm cho.

-Dạ...

Lâm Hân nắm lấy tay con gái, bước về phía trước. Hạo Thiên cùng con trai đi sau, bắt chợt anh khẽ khàng:

-Hân Hân!

-.....

-Cảm ơn em!...

Dưới ánh hoàng hôn đang chìm xuống chân trời, Lâm Hân nhìn thấy đôi mắt người đàn ông càng thêm ấm áp. Anh mỉm cười, câu nói ngắn gọn nhưng lại làm cô không chỉ có xao xuyến...Trái tim đập càng lúc càng mãnh liệt, mắt của hai người đều chợt cay cay.....

* Bonus thêm chương này ngen. Anh thích chương này.

11. Chương 11: Cuối Năm

Cuối tháng, bà chủ phát lương như thường lệ, kèm theo là một bao lì xì đỏ, bên trong là 1 tháng lương của Lâm Hân. Tổng cộng tháng này cô nhận được 8 ngàn. Bà chủ còn bảo, nếu trong Tết tăng ca sẽ được trả lương gấp đôi.

Mấy hôm trước, ba mẹ chồng gọi điện nhắc lại, Tết này cả hai nhất định phải về quê. Hạo Thiên đã sang Singapore ột hợp đồng quan trọng. Anh bảo là 25 Tết mới về được...Lâm Hân và hai đứa con như quay lại những ngày xưa cũ...Chỉ là hai đứa nhỏ tối nào cũng háo hức bên điện thoại, chờ ba hoặc ông bà nội gọi sang. Thịnh thoảng Khải Lạc chủ động gọi cho Hạo Thiên, hỏi anh về chuyện ở nước ngoài.

Điện thoại của Lâm Hân báo có tin nhắn của ngân hàng, cho biết tài khoản của cô vừa có thêm đến 50 ngàn. Sau đó là một tin nhắn khác từ số của Hạo Thiên. Anh nhắn rất ngắn gọn: “Tiền thưởng tết.”

Khi chung sống rồi, Hạo Thiên mang cái hộp bỏ 54 ngàn ra đưa cho cô. Lâm Hân lắc đầu nguầy nguậy, không chịu nhận lại...Sau đó cô và anh thỏa thuận tiền chi tiêu mỗi tháng. Hạo Thiên sẽ đóng góp một nửa chi phí trong nhà.

Lấy chồng có tiền đúng là rất thanh thoi về tiền bạc. Nhưng vấn đề của Lâm Hân chính là cô không tin vào sự bền vững của mối quan hệ đó. Nhiều khi thức dậy giữa đêm, nhận ra mình đang nằm gọn trong lòng người đàn ông ấy, Lâm Hân lại thấy sợ...Anh tốt quá, hoàn hảo quá....Anh có thật là chồng của cô không? Anh sẽ gắn bó với cô cả cuộc đời, có phải không?

Lâm Hân rất sợ...Sợ sự tan vỡ. Nhưng bản thân cô cũng lại có phương án để đối phó với sự tan vỡ. Chuyện năm nào của một cô Lâm Hân mang thai gần như không còn gì trong tay lại hiện ra trước mắt...Quan hệ của Hạo Thiên và hai đứa trẻ là ruột thịt, còn Lâm Hân và anh thật ra không khác gì hai người xa lạ. Người ta yêu nhau đến vậy còn có thể tan vỡ, huống gì là mối quan hệ chưa rõ ràng của anh và cô.

Lâm Hân không nghỉ công việc thu ngân ở quán được. Phụ nữ có việc làm, có thu nhập, nếu bị đàn ông bỏ rơi vẫn có thể sống được. Không cần phụ thuộc vào một người mình chưa hiểu hết, đúng không?

Cô gọi điện cho anh. mấy hôm nay thời tiết thay đổi, Lâm Hân bị ho chưa khỏi nên giọng có hơi khàn:

-Alo?

Giọng Hạo Thiên bên kia vang lên gần như lập tức. Lâm Hân cố lấy giọng thản nhiên:

-Là...là em...

-Ừ. Anh biết mà...

-Số tiền đó...nhiều quá! Em...

-Tiền thưởng mà – Hạo Thiên bật cười – Bà nội trợ đi mua đồ Tết giùm anh đi. Chúng ta phải về nhà ba mẹ mà.

Hạo Thiên đoán, hiện tại có lẽ Lâm Hân đang ngẩn người, ngơ ngác. Anh cũng mơ hồ hiểu được những gì cô đang suy nghĩ. Cô giống như một con chim sợ cung tên, thấy càn con là vội vã nấp vào trong cánh.... Trở thành chồng cô không khó, quan trọng là từ chồng trở thành một người thân thiết, là chỗ để Lâm Hân tin tưởng tựa vào.

....-Mẹ ơi! Con thích cái váy kia.

Mua một chiếc váy cho Khải Hoa bây giờ Lâm Hân không cần cân nhắc, tính toán như trước nữa....Khải Lạc nhìn về mặt của mẹ và ánh mắt háo hức của em gái, bỗng chốc lên tiếng:

-Áo đó đắt lắm. Đừng có mua Hoa Hoa.

Khải Hoa vẫn là đứa trẻ không đòi hỏi. Cô bé quay sang nơi khác để không nhìn thấy cái váy nữa. Lâm Hân nắm tay con gái, nhẹ nhàng:

-Nếu thích thì vào thử đi con. Mẹ có đủ tiền mà.

Trong lúc Khải Hoa đang được cô bán hàng giúp cho thử áo thì Khải Lạc đứng bên mẹ. Cậu bé lại chột hỏi:

-Ba có đưa tiền ẹ không ạ?

Lâm Hân khựng lại, sau đó gật đầu:

-Ba con có đưa tiền ẹ, Tiểu Lạc không cần lo.

-Bạn Tiểu Duy nói ba bạn ấy không đưa tiền ẹ bạn ấy, mẹ bạn ấy không có tiền sắm đồ Tết...Bạn ấy nói, ba không đưa tiền ẹ sẽ đưa tiền cho dì khác, sẽ chia tay.

Tiểu Duy là một cậu bé “ghiền phim truyền hình”, chắc là lại góp nhặt được tình huống trong phim truyền hình nào đó. Nhưng Lâm Hân ít khi vạch trần lời nói của cậu ta. Con nít không có tội, chỉ người lớn làm con nít phản ứng lại thôi.

-Tiểu Lạc mua thêm đồ nhé, ngày Tết phải mặc áo mới.

Trẻ con nào mà không thích áo mới. Khải Lạc cũng vậy, dần bị hút vào mới quần áo mà cô bán hàng đang giới thiệu. Chỉ có Lâm Hân là đang nhắm tính...Khải Lạc và Khải Hoa có thể sẽ theo Hạo Thiên đi chúc Tết. Thân phận của anh như thế, đương nhiên không thể mua cho con đồ một, hai trăm đồng được. Nhưng mua nhiều tiền thì lại phí. Khải Lạc và Khải Hoa đang tuổi lớn, quần áo sẽ chật rất mau.

Cuối cùng cô mua cho cả hai 2-3 bộ quần áo trong tiệm. Hơn 2000 đồng...Tiền mua hàng hiệu đúng là đắt quá! Nhưng đúng là mặc vào nhìn đám trẻ nhà cô như sáng hẳn ra, thông minh, đẹp đẽ như thiên thần.

-Mẹ ơi! Sao mẹ không mua đồ ẹ ạ?

Khải Hoa bắt chột hỏi. Lâm Hân chưa kịp trả lời thì Khải Lạc đã xen vào:

-Mẹ mua đồ cho ba thôi, còn ba mua đồ ẹ. Sau này anh hai lớn, anh hai sẽ mua đồ cho em.

-Không thèm -Khải Hoa bĩu môi- Em sẽ tìm người mua đồ cho em. Anh mua đồ cho con gái khác đi! Như ba mua ẹ vậy đó.

Ba mua đồ ẹ và mẹ mua đồ cho ba...Lâm Hân đứng yên tại chỗ...Chiếc váy xanh trên người là của Hạo Thiên mua cho cô hôm trước trong khi Lâm Hân chưa hề mua gì cho anh cả...Mấy chiếc áo sơ mi trong cửa hàng lúc này giờ lại hiện ra trước mắt cô...

12. Chương 12: Chờ Mong

Kết quả của buổi sắm Tết là ba mẹ con tay xách nách mang khá nhiều đồ đạc mang về. Ba mẹ chồng đã dặn không cần mua gì cho ông bà vì Thượng Hải cái gì cũng có. Song, Lâm Hân vẫn mua mấy bộ quần áo ấm. Tiết trời Thượng Hải không như Hồng Kông, người lớn tuổi có áo ấm sẽ tốt hơn.

Cô cũng mua ít quà bánh tặng cho nhà Tiểu Mẫn. Trọn đời cô nợ họ một món nợ ân tình.

Hai đứa trẻ háo hức hẳn với quần áo, bánh kẹo. Mọi năm trước mẹ tiết kiệm nên chúng cũng không dám đòi hỏi. Năm nay được mua thêm bánh kẹo, đồ chơi mới, đứa trẻ nào không thích, không vui.

Khải Lạc, Khải Hoa lúi húi giúp mẹ soạn đồ đạc. Lâm Hân còn mua nguyên liệu làm thêm bánh củ cải mà hai đứa thích nhất. Tết này với Khải Hoa và Khải Lạc thật là vui.

-Mẹ ơi, khi nào ba về?

Khải Hoa chợt hỏi làm Lâm Hân chợt dừng tay:

-Ba nói là 25 Tết -Khải Lạc thay mẹ trả lời- Chúng ta sẽ cùng đi xem hoa, em chịu không?

-Dạ chịu. Mẹ có đi không ạ?

-Mẹ có đi chứ. Cả nhà mình đều đi mà.

-Còn ông bà nội? Cô nữa. Có đi cùng mình không?

-Có. -Khải Lạc vẫn thao thao bất tuyệt- Ba nói, chúng ta sẽ cùng về quê ông nội. Ông nội hứa sẽ dẫn anh và em đi xem pháo bông.

-Thích quá! Em thích xem pháo bông.

Năm ngoái Lâm Hân bận tăng ca ngày Tết, Tiểu Mẫn đi chơi với bạn trai nên hai đứa nhỏ đành ở nhà chơi một mình. Khải Lạc làm ngựa cho em cưỡi nhưng cả hai cùng tuổi nên không công em gái nổi. Cuối cùng cả hai quỳ gối trên giường, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngắm những ánh điện lấp lánh muôn màu. Hong Kong thật đẹp, nhưng hai đứa trẻ chẳng thấy đẹp. Vì ở cánh cửa sổ nhỏ đó không có pháo hoa lộng lẫy, chỉ nhìn thấy sự tĩnh mịch của đêm đen.

...Mua hết 5 ngàn 600 đồng.

Khải Hoa và Khải Lạc đã ngủ say trong phòng, Lâm Hân mới ngồi trên bàn, thống kê chi tiêu trong ngày. Một buổi tối đã mua đến hơn cả tháng lương. Chia đôi thì mỗi người 2 ngàn 800 đồng, Lâm Hân còn lại 5 ngàn 200 đồng trong tài khoản, nếu khéo chi tiêu có thể để dành được khoảng 4 ngàn. Lần đầu tiên, tài khoản Lâm Hân có dư mà không âm trong dịp Tết.

32 tuổi, lần đầu tiên có tiền dư, cảm giác thật lạ. Lâm Hân nhìn lại mình trong gương. Mái tóc tùy tiện buộc sau gáy, gương mặt hơi ồm nhưng có vẻ đỡ hơn trước. Hạo Thiên rất để ý tới chuyện ăn uống, ngày nào cũng ép Lâm Hân ăn đủ chất. Lên kí đúng là trông có sức sống hơn.

Chị Vương làm bếp, thím Hà, bà chủ đều nói sau khi kết hôn Lâm Hân càng ngày càng xinh đẹp. Họ chọc ghẹo thế nào cô chỉ im lặng...Có chồng, nhưng cuộc hôn nhân đó, Lâm Hân lại không mấy có lòng tin.

-Chồng chị như vậy, chị phải làm đẹp lên mới giữ chồng được. Con gái bây giờ ghê lắm, đàn ông được được một chút là mất ngay.

Người ở cửa tiệm chưa gặp qua Hạo Thiên vì anh cũng bận và Lâm Hân cũng không thích anh đến chỗ làm của mình. Nhưng họ đều nhiệt tình tư vấn cho chị Trương. Chồng chị ấy làm nghề bán bảo hiểm, khá đẹp trai nên có khá nhiều phụ nữ thích và tấn công quyết liệt. Chị Trương tỏ ra khổ sở vì chuyện giữ chồng, lúc nào cũng phải son son phấn phấn. Tiêu Đào làm phục vụ trong quán là một cô gái sành điệu, cô ấy hay lên mạng mua nước hoa, son môi, có khi lại mua cho chị Trương. Chỉ cần nghe món hàng đó tốt, dường da đẹp là chị ấy mua ngay, dù giá tiền không hề rẻ. Tất cả chỉ để giữ chồng.

Giữ chồng? Có giữ được không?

Hôm nay Lâm Hân có mua một thỏi son dưỡng môi nhỏ. Chẳng là lúc vào trong siêu thị mua quà cho Hiếu Dung, cô bán hàng có giới thiệu cho cô nhiều mẫu son mới. Giá tiền không rẻ...Nhưng mua quà cho em chồng thì không thể tiết kiệm được. Cô ấy xinh đẹp như thế, mua mỹ phẩm giá rẻ thật không nên....Sau đó Lâm Hân mua thỏi son dưỡng môi này. Đây là hàng qua mùa, giá cũng rẻ, giảm đến 50%.

Thoa một chút lên môi, nhìn lại vẫn không có gì khác biệt. Nhưng đây là lần đầu trong bao nhiêu năm, Lâm Hân dùng đến son môi.

Có tiếng lạch cạch phía ngoài. Lâm Hân vội bỏ thỏi son dưỡng môi vào ngăn bàn. Hôm nay mới là 23, Hạo Thiên...

Anh đứng đó, bằng xương bằng thịt. Trên tay là xe kéo hành lý. Thấy Lâm Hân, Hạo Thiên cười nhẹ:

-Anh mới về!

-Dạ!

...Bát mì giữa đêm ngon đến lạ. Lâm Hân nhìn anh xì xụp húp nước mì mà lòng vô cùng áy náy. Cô nói như phân bua:

-Em...em không biết anh về nên....

-Em và hai con hôm nay ăn gì rồi?

-Em...em mua xúc xích cho con. Hoa Hoa đòi ăn nên...

-Còn em?

-Em ăn cơm rồi. Ăn chung với các chị ở tiệm. Hôm nay bà chủ phát lương và tiền thưởng.

Hạo Thiên nhìn cô đắm đắm. Mới xa cô một tuần mà anh đã nhớ. Nhớ cái dáng lặng lẽ...Nhớ vẻ bối rối của cô khi đối diện cùng mình.

-Em được thưởng bao nhiêu?

-Một tháng lương ạ!

Lâm Hân định hỏi: " Còn anh?" nhưng ngưng lại kịp. Hình như anh đâu có làm công ăn lương như cô. Nhưng Hạo Thiên làm gì, cô cũng đâu biết. Lâm Hân chưa hề hỏi tới công việc của anh mà.

-Tối nay em cũng thưởng Tết cho anh đi!

Giọng Hạo Thiên khàn hẳn đi. Lâm Hân càng lúng túng hơn nữa. Má cô nóng bừng khi anh tiến đến gần...Hạo Thiên không hôn Lâm Hân như thường lệ. Bàn tay anh nhẹ nhàng di chuyển trên gương mặt với những đường nét thanh tú chưa được gọt giũa. Môi cô hồng nhuận, khi Hạo Thiên sờ vào để lại một vết mờ.

-Em dùng son à?

Lâm Hân ngượng ngùng lẩn bối rối quay đi nhưng Hạo Thiên thì lại thấy vui vui. Cô đã bắt đầu để ý tới bản thân mình. Đó là dấu hiệu người phụ nữ đang cảm thấy mình hạnh phúc. Đôi môi cô bị bờ môi đàn ông bịt chặt. Nụ hôn nhẹ nhàng, từ từ chuyển sang say đắm. Lâm Hân rung mình bởi bàn tay anh đang chui vào trong áo, chạm vào làn da nóng rực của mình.

-Anh...

-Em lạnh à?

-....

-Chúng ta vào phòng đi! Anh sẽ sưởi ấm cho em.

Cánh cửa phòng đóng vội. Tiểu biệt thảng tân hôn có lẽ là vậy. Đêm nay ân ái nồng nàn hơn trước. Lâm Hân đã không còn nằm yên thụ động nữa. Tuy chỉ đơn giản là một vòng tay ôm lấy người Hạo Thiên song lại làm anh vô cùng vui sướng. Cõi lòng cô đang từ từ mở rộng ra cho Hạo Thiên hơn.

-Hân Hân...

-Dạ?

-Hân Hân...

-Dạ?

Đầu óc Lâm Hân mờ mịt, chỉ có thể đáp lại lời anh bằng những câu nói mơ hồ...Cô muốn ngủ...Muốn khi thức dậy trước mặt là dáng hình đã dần trở nên quen thuộc. Hình như cô cũng nhớ...cũng đã trông chờ anh

trở về trong gia đình nhỏ của hai người.

13. Chương 13: Về Quê

Hết ngày 28, cả nhà Hạo Thiên cùng nhau về Thượng Hải.

Đây cũng là lần đầu ba mẹ con Lâm Hân được đi máy bay.

Đầu Lâm Hân ông ông khó chịu. Hạo Thiên chu đáo đặt vé Vip cho cả gia đình. Sự cẩn thận của anh không thừa. Từ công chúa nhỏ cho đến vợ và con trai đều xây xẩm chóng mặt, rũ rượi trên ghế máy bay. Các tiếp viên qua lại liên tục trong khu vực, mang thuốc đến cho họ, phục vụ tận răng.

-Sao rồi em?

Máy bay hạ cánh rồi mà Lâm Hân vẫn còn chệnh choáng. Hai đứa trẻ hồi phục nhanh hơn mẹ, chỉ có Lâm Hân mặt tái mét, mặt nhợt.

-Thưa thiếu gia.

Một chiếc xe đã đậu sẵn phía ngoài chờ đợi. Lái xe là một người trung niên, gương mặt phúc hậu. Ông tỏ ra vô cùng cẩn thận khi điều khiển tay lái. Khải Lạc và Khải Hoa thì bị hút hoàn toàn vào khung cảnh xa lạ trước mắt...Thượng Hải phồn hoa vậy mà lại có khu vực đồng xanh rộng cỏ, có bướm có hoa.

Bản thân Lâm Hân cũng biết, gia đình Hạo Thiên rất giàu có. Chỉ là...khi đứng trước trang trại của nhà anh vẫn có chút bất ngờ pha lẫn sợ hãi. Người như thế, gia thế như vậy, một kẻ như cô có thể giữ được sao?

Ông bà Kỷ rất vui khi hai đứa cháu nhỏ ùa vào lòng, tíu tít gọi ông bà nội. Trang trại này là nơi dưỡng già của hai người, bình thường tĩnh lặng nay bỗng trở nên tràn đầy sức sống với sự có mặt của hai thiên thần nhỏ. Quăn gia Lý và bà vú Trương mắt cũng rưng rưng khi thấy gia đình đoàn tụ, tiểu thiếu gia, tiểu thư đều lễ phép, ngoan ngoãn, lão gia và phu nhân xem như hoàn thành tâm nguyện của mình rồi.

-Vú Trương...Đây là con của con. Khải Lạc, Khải Hoa.

Hạo Thiên tự hào giới thiệu. Vú Trương là người đã chăm sóc hai anh em anh từ nhỏ đến lớn, bây giờ Hạo Thiên ôm hai đứa con, trước mặt bà và quăn gia Lý tự nhiên lại có cảm giác thành tựu thật lạ lùng.

-Hoa Hoa, Lạc Lạc....Chào ông bà đi con. Con sẽ có đến hai ông bà đó, biết không?

-Dạ...

Khải Lạc, Khải Hoa không còn là hai đứa trẻ trầm lặng, có khuynh hướng tự kỷ của mấy tháng trước nữa. Lâm Hân đã hết lòng yêu thương con nhưng có lẽ tình thương của một mình cô là không đủ. Trẻ thơ cần nhiều thứ hơn nữa, nhất là những mối liên hệ ruột thịt từ những người thân.

...Buổi chiều, ông bà Kỷ lại quăn lấy hai đứa cháu, dắt chúng cùng đi chợ Tết. Hạo Thiên đi theo làm tài xế, trong nhà vú Trương làm bánh tổ, Hiểu Dung lăng xăng nhìn Lâm Hân phụ bà chuẩn bị nguyên liệu. Mái tóc dài buộc cao hơn bờ vai mảnh khảnh, càng nhìn, Hiểu Dung càng thấy vui vẻ trong lòng.

-Chị hai...!

-Hửm?

-Lát nữa ba mẹ và anh hai về, em và chị đi shop đi.

-Đi shop à? -Lâm Hân lúng túng -Nhưng tôi thấy, đồ trong nhà cũng đủ dùng rồi.

-Bao nhiêu mà đủ đây chị? -Hiểu Dung cười với Lâm Hân- Em cũng phải đáp lễ bộ mỹ phẩm chị tặng chứ.

-Thôi...- Lâm Hân vội xua tay- Tôi nghĩ là...không...không cần đâu.

-Đi thôi chị! Đến Thượng Hải thì phải đi chợ Tết chứ. Đi nha?

...Hiếu Dung đúng là “rong chơi không chán”. Cô kéo Lâm Hân đi chợ, xem rất nhiều đồ mà vẫn chưa mua được gì. Trong khi đó Lâm Hân lại lựa được mấy cái áo thun rất đẹp. Giá chỉ có 5 tệ một cái, mua 5 cái có thể mặc dần, không cần mua thêm trong năm, tiết kiệm được không ít tiền.

-Chị hai à...Sao lúc này không mua áo trong shop? Chị không thích à?

-Không phải -Lâm Hân định giải thích, nhưng rồi lại thôi. Hiếu Dung là một tiểu thư nhà danh giá, có những chuyện cô không hiểu và cũng sẽ không thể hiểu được đâu.

-Dung Dung...

Có tiếng ai đằng sau gọi. Hiếu Dung quay lại...Có một chút không tự nhiên vụt qua trong đáy mắt. Nhưng cô không thể tránh đi khi người lên tiếng đang đến gần.

-Bạn khỏe không?

Người lên tiếng là một cô gái trẻ, trông rất thời thượng. Gương mặt được trang điểm tinh tế, mắt sáng như sao, hướng về phía Lâm Hân:

-Đây là...

-Là chị dâu của mình. Chị Lâm Hân.

Thái độ của cô gái kia thay đổi. Ánh mắt quét lên người Lâm Hân như đánh giá. Sau đó cô ấy chìa tay ra về phía Lâm Hân:

-Tôi là Trịnh Cửu Hồng. Hân hạnh được biết chị...Không ngờ cuối cùng anh ta vẫn có kẻ cầm cương.

Khuôn mặt Hiếu Dung thoáng thay đổi. Cô gái kia chẳng cần giấu tia nhìn khiêu khích như muốn đốt cháy người. Lâm Hân dừng lại một chút rồi mới nhẹ nhàng lên tiếng đáp lại:

-Tôi là Lâm Hân. Hân hạnh được biết cô...

*Sóng gió đã tới. 100 like, 20 từ đủ các nguồn ghen. Riêng Greenhouse 10 là đủ, cố lên!

14. Chương 14: Diễm Thu

Trong lòng Hiếu Dung lo sợ, không phải là Trương Cửu Hồng. Lúc xưa, anh trai từng được nhiều người hâm mộ, trong đó có Trương Cửu Hồng. Nhưng lòng anh trai chỉ có một người. Lâm Diễm Thu là tên của cô gái may mắn ấy.

Cả hai là một đôi thanh mai trúc mã từ nhỏ đến lớn, ngay cả khi đã vào đại học. Cả nhà Hiếu Dung đều rất ủng hộ mối quan hệ này, chỉ chờ khi họ ổn định công việc là tổ chức ngay đám cưới. Ai ngờ...

Một ngày đẹp trời, Diễm Thu từ chối lời cầu hôn của Hạo Thiên. Người cô ấy yêu thật sự là Trương Thiệu Hằng, anh trai của Cửu Hồng.

Trái tim anh trai như tan nát thành muôn mảnh vụn. Nhưng Hạo Thiên rất cứng rắn. Anh mỉm cười chúc mừng cô.

Anh trai của cô có biết đau đớn không? Sao những con người kia có thể tàn nhẫn vậy? Họ giẫm nát con tim anh trai cô, sau đó chỉ gửi lại cho anh một lời xin lỗi ngắn ngủi...Họ không thấy Hạo Thiên đau khổ thế nào sau cú sốc ấy. Anh vẫn gượng cười để làm vui lòng cha mẹ...Anh vẫn yêu thương chăm chút em gái. Nhưng Hiếu Dung biết, có những đêm anh thờ thẩn ngắm chiếc áo cưới trong phòng.

Chiếc áo ấy chính tay Hạo Thiên thiết kế cho Diễm Thu mặc trong ngày hôn lễ. Anh đã tỉ mỉ từng chi tiết, còn mang qua hỏi ý Hiếu Dung, làm sao để nó trở nên hoàn hảo nhất.

Lâm Diễm Thu bây giờ là chị dâu của Cửu Hồng. Sau đó cả nhà cô đều hoảng hốt khi biết tin Hạo Thiên có qua lại với cô ấy trong một thời gian. Ba mẹ cô kiên quyết ngăn cản. Yêu thương hay không có thể nhìn

vào đôi mắt....Trong mắt Hạo Thiên, chỉ có đau thương trĩu nặng. Ba mẹ và Hiểu Dung đều sợ, anh trai bị tổn thương có thể làm nên điều không hay...Lợi dụng một người không yêu để xoa dịu trái tim mình là điều đáng sợ nhất....Anh trai lúc nào cũng dịu dàng, chín chắn và trầm tĩnh của Hiểu Dung lại đánh mất mình vì một chữ tình.

Sau đó thì không nghe anh trai nhắc gì về chuyện của Cửu Hồng lẫn Diễm Thu nữa. Anh ấy sống càng khép mình hơn, đi làm về là về thẳng nhà, thỉnh thoảng cùng bạn bè ra ngoài uống chút rượu. Nhưng tất cả dường như đã ổn. Vài lần Hiểu Dung làm như vô tình nhắc đến Diễm Thu, anh đều chẳng có phản ứng gì đặc biệt. Cho đến hôm nay...

Người chị dâu của Hiểu Dung tuy không xinh đẹp, xuất thân bình thường nhưng nhìn vào mắt anh trai, cả nhà cô thấy một trời hạnh phúc....Hai đứa trẻ cháu cô cũng thật đáng yêu và ngoan ngoãn...Mọi chuyện xưa, hãy chôn vào lớp bụi thời gian.

-Cửu Hồng à...Hôm nay nhà chúng tôi hơi bận, xin lỗi chị...Chúng tôi phải về.

-Sao mà vội vàng vậy? -Cửu Hồng nhếch môi -Chúng ta lâu rồi không gặp, nên dành thời gian trò chuyện chút. Dù sao...tôi và anh của cô cũng từng có một đoạn quan hệ không ngắn ngủi mà.

Mặt Hiểu Dung hơi tái đi. Lâm Hân phản ứng trước việc này khá chậm chạp, nhưng vẻ ngỡ ngàng, lúng túng của cô là không giấu được. Cửu Hồng nhìn phản ứng của cả hai với vẻ hả hê không che giấu. Cô nhếch môi:

-Anh chị của tôi cũng sắp về Thượng Hải. Cô có biết con trai của họ tên gì không? Trương Vọng Thiên....Vọng Thiên! Chị dâu tôi nói là cầu mong trời phù hộ cho thằng bé luôn mạnh khỏe nhưng tôi cho rằng, không chỉ đơn giản như thế phải không?

Người nhà giàu đương nhiên không đơn giản...Lâm Hân nhớ lại cái đêm Hạo Thiên đến Lan Quế Phường năm đó. Anh say mèm, ngật ngưỡng, không có chút gì là Hạo Thiên điềm đạm, trầm tĩnh của hôm nay....Cô bỗng buột miệng hỏi Hiểu Dung khi cả hai đang trên đường về nhà:

-Em có biết ai tên là Diễm Thu không?

Hiểu Dung giật mình, né tránh bằng cách nhắc tài xế taxi chạy nhanh hơn. Nhưng Lâm Hân đã biết, người con gái ấy là có thật. Cô ấy còn rất quan trọng trong đời Hạo Thiên nữa....Giọt nước mắt trong đau đớn của cô đã bị anh lau sạch bằng đôi môi nóng ấm và tiếng thì thầm dịu dàng, rất dịu dàng năm ấy của anh:

-Anh xin lỗi...anh xin lỗi...Diễm Thu. Anh xin lỗi.....Diễm Thu!

Khi Trương Cửu Hồng về đến nhà thì đã thấy Vọng Thiên ngồi ngay trên ghế. Ánh mắt nó nhìn cô thật khó chịu, chẳng khác nào mẹ nó -Lâm Diễm Thu.

-Nhìn cái gì mà nhìn? Vào phòng đi!

Trương Vọng Thiên mới hơn 6 tuổi nhưng đã có cái nhìn lạnh lùng y hệt người lớn. Còn kiểu cười nhếch môi một bên nữa, trông thật khó thương.

-Vào phòng đi! Không nghe à? Vào phòng!

-Chuyện gì mà ồn vậy?

Từ trên lầu, Thiệu Hằng anh trai Cửu Hồng bước xuống. Cạnh anh là Lâm Diễm Thu. Gương mặt xinh đẹp như tượng tạc, gần như không có một chút khuyết điểm nhưng lại vô cùng lạnh nhạt...Nhìn cô ấy, người ta có cảm giác vô cùng căng thẳng lẫn e dè. Quả không hổ danh là “băng sơn mỹ nhân” nổi tiếng thời đại học, làm cho không chỉ anh trai cô điên đảo mà Kỳ Hạo Thiên cũng đau khổ gần ấy năm dài.

Cửu Hồng không bao giờ quên được. Người đàn ông đó cuối cùng đã nói với cô rằng:

-Anh xin lỗi vì đã lợi dụng em, Cửu Hồng! Nhưng anh không làm sao yêu em được. Người anh yêu có lẽ chỉ có cô ấy mà thôi.

Lâm Diễm Thu...Lâm Diễm Thu...Rồi bây giờ bên cạnh anh ta lại là một Lâm Hân nào đó. Trông cô ta thật bình thường, tuổi tác cũng không còn trẻ. Thế mà Hạo Thiên thà chọn cô ta chứ không chọn Cửu Hồng. Vì sao? Và vì sao?

-Hôm nay em đi mua sắm, gặp người quen cũ đó anh hai.

-Vậy à? -Thiệu Hằng thản nhiên ngồi xuống cạnh Vọng Thiên -Là ai?

-Là Hiếu Dung...- Cô ta cười khẩy khi Diễm Thu hơi giật mình- Thượng Hải cũng đâu có lớn lắm. Cô ấy đi cùng...chị dâu của mình đi mua sắm Tết. Thật là ngưỡng mộ lắm sao.

Tay Thiệu Hằng đang rót trà cũng ngừng lại, trong khi những ngón mảnh khảnh đặt trên bàn của Diễm Thu bấu chặt vào ghế. Cô ấy rõ ràng đang rất xúc động. Vậy càng hay.

-Xem ra chị hai không cần phải áy náy nữa. Hạo Thiên cũng có vợ rồi...Tuy không đẹp bằng chị...nhưng mà...chưa chắc gì chị bằng được người ta.

Cô ta còn nựng má Vọng Thiên một cái. Cậu bé trừng mắt lại. Thái độ thù địch không che giấu. Họ là người thân của nhau sao?

...-Cô khóc à?

Thiệu Hằng châm một điếu thuốc. Ngần ấy năm rồi mà cô ta vẫn vậy. Diễm Thu là tượng đá....Phải chăng anh lấy một tượng đá biết đi làm vợ. Lúc nào cũng im lặng...Ngay cả khi làm tình cũng vậy, mặc anh ta dày vò thế nào -luôn là gương mặt thần thờ đó....Lạnh căm căm.

-Cô nhìn lại mình đi Lâm Diễm Thu. 7 năm rồi...Cô hành hạ tôi 7 năm chưa đủ sao? Cô còn muốn gì ở tôi nữa? -Thiệu Hằng gần như gầm lên – Đất Thượng Hải này ai cũng biết chuyện cô và nó là thanh mai trúc mã. Cô đặt tên con là Vọng Thiên, người mù cũng biết là cô luôn vọng tưởng luôn luôn nhớ nó...Tôi coi như không biết...Cô định như thế này suốt cả đời có phải không?

Diễm Thu vẫn không nói. Cô cúi xuống nhặt quần áo, hướng về phía phòng tắm. Thiệu Hằng im lặng một lúc, rồi chợt hỏi nhanh:

-Không lẽ nào em không thương con...Em ghét tôi và hận cả Vọng Thiên sao?

Diễm Thu ngừng lại...Ánh mắt trong trẻo, lạnh băng nhìn thẳng về phía chồng. Bờ môi xinh đẹp khẽ nhếch lên:

-Vậy tại sao anh không buông tha tôi đi? Anh Hạo Thiên cũng đã có vợ rồi. Anh còn giữ lấy tôi làm gì nữa? Tôi không phải đã nói -Giọng cô gần từng tiếng -Anh lấy tôi cũng được, chiếm giữ thân xác tôi cũng được. Nhưng phần hồn anh đừng hòng sở hữu. Người tôi yêu chỉ có một...Đó là Kỷ Hạo Thiên.

Em phản bội anh để lấy một người đàn ông khác. Anh lấy vợ...Mọi chuyện đều không thể quay lại ngày hôm qua được. Nhưng trong lòng em, mãi mãi chỉ có một...Đó là anh...Người con trai mỗi năm cứ đến tháng 12 là bắt đầu gieo hoa cúc. Người đàn ông sẵn sàng chở em trên chiếc xe đạp lang thang khắp phố phường. Kỷ Hạo Thiên!

-Diễm Thu! Anh xin lỗi...Anh xin lỗi...

Câu nói của năm năm về trước anh đã nói khi biết hết mọi chuyện. Em không phản bội anh về tư tưởng nhưng thân xác này đã hoen ố...Em không dành cho anh được trọn vẹn. Nhưng anh yên tâm. Tâm hồn em mãi mãi thuần khiết. Tâm hồn em chỉ thuộc về anh...Chỉ có anh thôi.

* Kẻ địch rất mạnh. Lâm Hân phải làm sao đây?

Com,

15. Chương 15: Chuyện Xưa

Trong ký ức của Thiệu Hằng, Diễm Thu bao giờ cũng xinh đẹp và lạnh lùng như vậy. Kể cả khi mới gặp hay đến giờ này, lúc đã chung chăn gối hàng đêm.

Cô lạnh nhạt như thế, song lại mỉm cười hạnh phúc bên Hạo Thiên. Người ta nói, cái gì không mua được bằng tiền thì sẽ mua được bằng rất nhiều tiền. Vậy tình yêu, cảm giác ấm áp, thậm chí là một nụ cười của vợ – ai bán để Thiệu Hằng mua?

Anh rất giàu. Địa vị của ngày hôm nay, tất cả là để cho Diễm Thu thấy, Thiệu Hằng giỏi – Thiệu Hằng xuất sắc hơn Hạo Thiên rất nhiều. Nhưng giỏi thì sao, xuất sắc thì sao chứ? Diễm Thu đâu yêu người bằng điều đó. Kỷ niệm thời thơ ấu, những ngày bên nhau thơ ngây và trong sáng, Thiệu Hằng mãi mãi không thể thay thế Hạo Thiên trong mơ ký ức trong trẻo ấy của cô.

Anh từng mạnh miệng tuyên bố: “Không cần em yêu tôi. Chỉ cần em ở bên tôi.”

Diễm Thu vẫn ở bên anh đấy. Song càng lúc quan hệ cả hai càng chìm vào bế tắc. Thiệu Hằng làm sao cảm được Diễm Thu nồng lòng nhớ thương tình cũ, làm sao cảm được khi cô đang hồi tưởng kỉ niệm xưa?

Nhưng buông tay thì không thể. Khi con người ta yêu sâu đậm quá, buông tay để không còn gặp lại người mình yêu nữa là chuyện chẳng thể làm được. Thà để cho cả hai cùng đau đớn. Thà em nhớ thương người khác, nhưng em vẫn ở bên tôi.

Thiệu Hằng lại uống rượu. Anh tự cười mình ngốc nghếch, có thể vì Diễm Thu mà làm trò cười cho cả Thượng Hải. Cô đặt tên con là Vọng Thiên, thằng khờ cũng hiểu, bao nhiêu người cười sau lưng anh, thậm chí nghi ngờ đứa bé biết đâu là con của Hạo Thiên và Diễm Thu mà Thiệu Hằng là người nuôi hộ. Nhưng họ làm sao biết mối quan hệ phức tạp của ba người. Hạo Thiên luôn nâng niu Diễm Thu như hoa như ngọc, lần đầu tiên của cô ấy là bị Thiệu Hằng cưỡng bức. Chính vì anh ta quá tốt nên Diễm Thu mới càng cảm thấy mình tội lỗi...Cô không đủ can đảm thú thật với Hạo Thiên mọi chuyện. Thêm việc mang thai đến bất thành hình nữa. Khi vừa biết chuyện, Thiệu Hằng đã đi trước một bước, đến gặp ba mẹ Diễm Thu để nói chuyện. Gia đình cô tuy không giàu có nhưng là một dòng họ coi trọng nền nếp, chuyện mang thai trước khi cưới làm sao chấp nhận được. Cuối cùng họ đồng ý ột lễ cưới được tổ chức vội vã của cả hai.

Ngày đám cưới, Hạo Thiên không đến. Đêm tân hôn cô dâu bật khóc, chú rể sau khi đập phá đồ đạc quay sang dày vò vợ. Diễm Thu thẫn thờ như một cái xác không hồn.

Chẳng chỉ một mình đêm tân hôn ấy. Từ đó đến giờ luôn là như vậy. Thiệu Hằng không thể bước chân vào thế giới của Diễm Thu dù chỉ là một phút. Ngay cả khi đưa trẻ ra đời cũng vậy. Ánh mắt cô không hề chứa bóng hình anh.

Không hề...

-Ba ba...

Giọng nói của Vọng Thiên vang lên, non nớt. Thiệu Hằng quay sang con trai, trước mắt đã mờ đục. Men rượu đang từ từ làm mù mị hồn anh.

-Đói thì xuống...xuống dưới ăn đi con. Tiền ba ba để trong túi. Lấy tiền...

Dì Thành mấy hôm nay xin nghỉ phép chăm con dâu bệnh. Nhà này ai đói thì tự ra nhà hàng ăn cơm. Vọng Thiên còn nhỏ nên Thiệu Hằng hay Diễm Thu sẽ gọi đồ ăn cho con. Nhưng hôm nay người ta có lẽ vẫn còn mãi nhớ thương tình cũ, còn Thiệu Hằng đầu nhúc như búa bổ, vốn không có thời gian để ý tới con trai.

-Ba ba...

Vọng Thiên lay vài lần mà Thiệu Hằng vẫn nằm yên tại chỗ. Cậu nhóc tự giác rướn người lấy chiếc áo khoác anh treo trên vách. Bên trong có một xấp tiền, toàn là những tờ bạc mới tinh.

Cánh cửa phòng bị khép lại, Vọng Thiên ra ngoài mà không người lớn nào trong nhà biết. Trong đầu cậu bé chỉ có một điểm đến duy nhất. Mẹ thường hay để cậu bé trong lòng ngồi taxi đến chỗ đó...Có lúc mẹ sẽ nhìn nơi đó chăm chú, sau đó trở về nhà. Song có hôm, mới hôm qua, hôm kia thôi mẹ thẫn người ngồi trước đó

lâu lắm...Bên trong có một người đàn ông dẫn theo hai đứa bé...Thấy ông ta, mẹ rướn người về phía trước, để rồi sau đó quay mặt thật nhanh...

Mẹ khóc...Mẹ khóc vì ông ấy. Chắc vì vậy mà ba mới nằm tại chỗ, uống nhiều rượu. Chỉ cần không thấy ông ấy nữa, mẹ sẽ không bỏ ba ở nhà mỗi buổi chiều.

Trong tay áo Vọng Thiên là một chiếc kéo nhọn...Hôm nay cậu đã dùng nó đâm nát con gấu nhồi bông trong phòng. Đâm nát người đàn ông ấy, mẹ sẽ không đến đây nữa, mẹ không đến nữa thì ba sẽ vui hơn....

16. Chương 16: Trẻ Con

Hôm nay Ba Hạo Thiên lại bận bịu chuyện gì đó nên ra ngoài từ sáng sớm, trong nhà chỉ còn có Lâm Hân. Cô Hiếu Dung có hẹn với bạn, ông bà nội lại cùng nhau đi chợ Tết, Khải Hoa và Khải Lạc ra ngoài sân chơi với nhau. Sân rất rộng nên cả hai anh em đều thích. Khải Lạc thích chơi nhất là trò trồng cây, còn Khải Hoa ôm trong lòng con mèo Tiểu Đồng. Hôm qua dọn dẹp nhà kho cô út bất ngờ nhìn thấy nó co ro trong một góc, chắc là mèo hoang lạc mẹ. Nhưng Tiểu Đồng dạn người và không hung dữ. Khải Hoa cho nó ăn cơm xong thì cứ quần quýt quanh cô bé. Ông bà nội và ba mẹ không phản đối, cho phép Khải Hoa nuôi Tiểu Đồng ngay.

-Anh hai ơi, Tiểu Đồng liếm tay em nè.

Tiếng Khải Hoa riu rít không ngớt. Trước đây cả hai anh em chưa bao giờ được nuôi gì cả. Nhà nghèo, mẹ vất vả đi làm từ sáng sớm. Khải Hoa rất thích động vật nhỏ, có lần còn mang bánh cho con chó nhà chú Trần. Song cả hai đều ý thức, nuôi thêm động vật là mẹ phải kiếm tiền thêm cho nó, vì vậy có thích cũng để trong lòng.

Tiểu Đồng không cha không mẹ, sống bơ vơ cô cút trong nhà kho ảm thấp, mới nhìn là Khải Hoa đã thương ngay.

-Meo....meo...

Tiểu Đồng bất ngờ vùng chạy. Khải Hoa đuổi theo. Khải Lạc cũng vội vứt mớ cây nhỏ đang trồng chạy theo em gái.

-Meo...

Bản năng của động vật trước đồ ăn nhanh thật hay sao ấy. Khi cả hai anh em ra tới ngoài cửa đã nhìn thấy Tiểu Đồng giương đôi mắt tròn xoe nhìn một cậu bé nhai ngon lành ổ bánh. Đúng là đồ tham ăn. Giọng nói trong trẻo của Khải Hoa cất lên làm Vọng Thiên cũng giật mình.

-Anh gì ơi, anh bắt con mèo lại giùm em với. Con mèo đó là của em.

...Trẻ con có những cách làm quen mà người lớn không hiểu được. Vọng Thiên đi theo hai anh em nhà Khải Lạc vào trong sân. Sau đó ngồi thẩn ra nhìn cả hai quay lại hoạt động bình thường. Khải Lạc tiếp tục trồng cây còn Khải Hoa gãi gãi cổ Tiểu Đồng. Chơi với con mèo một lát, nhìn thấy Vọng Thiên hết nhìn mình lại nhìn anh trai mà không nói gì, Khải Hoa cất tiếng:

-Để em đem Tiểu Đồng vào nhà cho nó ngủ rồi ra chơi với anh nha.

Còn lại hai đứa bé trai. Khải Lạc đã trồng xong một hàng cây nhỏ. Cậu bé hỏi nhanh:

-Anh trồng không?

Vọng Thiên lại lắc đầu. Khải Lạc vừa đào tiếp một cái hố nhỏ khác, vừa hỏi tiếp:

-Anh sợ dơ hả?

Vọng Thiên gật đầu. Khải Lạc lại nói như phân bua:

-Không dơ lắm đâu. Một lát mình đi rửa tay.

Dường như bị thu hút bởi lời mời mọc đơn giản đó, Vọng Thiên đến gần hơn. Cậu bé cũng bắt đầu đào đào xới xới rồi sau đó dường như không hài lòng với cái xẻng Khải Lạc đưa cho, Vọng Thiên lấy cái kéo trong người ra, đào bới. Mũi kéo nhọn cộng thêm sức lực Vọng Thiên mạnh nên cái lỗ được đào lên rất nhanh. Khải Lạc nhìn Vọng Thiên, trầm trồ:

-Kéo của anh cứng ghê đó.

Vọng Thiên không nói gì. Về ngưỡng mộ hiện rõ trên mặt Khải Lạc làm cậu bé thấy hưng phấn, bất chợt cất giọng:

-Kéo dùng để đâm người xấu đó...Kéo phải bén mới đâm chết người xấu được.

Nếu một người lớn mà nói câu ấy, đương nhiên sẽ là vấn đề lớn. Nhưng trẻ con nói câu ấy, đối tượng nghe lại là một đứa trẻ khác, vấn đề khác hẳn. Khải Lạc dù trưởng thành trước tuổi, cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Cậu bé hơi nhướng mắt lên, nhẹ nhàng:

-Nhưng đâm chết người xấu mình sẽ bị cảnh sát bắt đó. Anh sẽ không còn gặp mẹ nữa đâu.

Trong đầu óc non nớt của Khải Lạc, mẹ thiêng liêng và quan trọng. Lúc nào mở mắt ra cũng thấy mẹ. Ba tuy rất tốt nhưng gần đây mới thấy. Còn mẹ, chưa bao giờ mẹ bỏ mặc Khải Lạc- Khải Hoa.

Vọng Thiên lại khác. Mẹ hay khóc...Khi cãi nhau với mẹ xong là ba giận dữ. Ba uống rượu đến say mèm. Mẹ để mặc ba nằm trên giường, bỏ vào phòng đóng cửa. Mẹ chỉ thỉnh thoảng mới ôm Vọng Thiên. Nhưng vòng tay mẹ rất lạnh, không ấm áp như ba.

-Anh không cần gặp mẹ – Vọng Thiên buông từng tiếng -Mẹ rất xấu...Anh chỉ muốn gặp ba thôi.

...Lâm Hân kiên nhẫn chấp vạ các sự kiện do con trai, con gái thi nhau kể. Đứa trẻ trước mặt cô chỉ khoảng 6-7 tuổi, mặt mũi sạch sẽ tươm tất. Áo mặc nhìn là biết hàng hiệu, nhất định không phải là con nhà nghèo, bị bỏ rơi phải lang thang:

-Bé ơi, con tên là gì?

Vọng Thiên không đáp. Cậu bé không bao giờ nói chuyện với người lạ. Cô này không phải là Khải Hân, Khải Lạc. Người lớn rất khó hiểu, người lớn biết chuyện sẽ càng tồi tệ hơn.

-Anh nói, anh mang kéo đi tìm kẻ xấu -Khải Lạc nhỏ giọng – Nhưng con nói anh rồi...Anh làm vậy sẽ không được gặp mẹ nữa. Anh nói, anh không cần gặp mẹ. Nhưng anh không muốn không được gặp ba.

Ai nói, thế giới của trẻ con đơn giản chứ? Lâm Hân thở dài...Cô vuốt tóc cậu bé. Theo bản năng nó tránh ngay, nhìn cô bằng cặp mắt đề phòng.

-Trời sắp tối rồi con đi một mình không tiện. Tối nay con ở lại nhà cô nhé, sáng mai cô sẽ nhờ chú đưa con về nhà...Hoặc là báo cảnh sát đi tìm ba mẹ con, có được không?

* 15 trong Greenhouse post chương mới nghe.

Điều kiện khác: 100 like, 30 từ các nguồn khác. Iu các em. Tối nay muadong rảnh sẽ có Mộng Nam Kha.

17. Chương 17: Kể Chuyện Ngày Xưa

Khi ông bà Kỷ và Hiểu Dung về nhà, nghe chuyện của cậu bé lạ trong nhà, ai cũng quan tâm hỏi han nhưng Vọng Thiên chỉ im lặng. Cuối cùng, ông Kỷ đành phải thở dài, nói với Lâm Hân:

-Con để tạm cho cậu bé ở chung phòng với khách cũng được. Ngày mai chúng ta sẽ nhờ cảnh sát vậy.

-Dạ...

Vọng Thiên vẫn im lặng. Lâm Hân càng nhìn cậu bé càng cảm thấy lo lắng. Khải Lạc -Khải Hoa bảo là anh ấy biết nói chuyện, thế nhưng suốt cả buổi tối, ngay cả lúc ăn cơm Vọng Thiên chỉ ăn rất ít, sau đó không một lời đáp lại, ánh mắt hiện rõ vẻ lạnh lùng.

Một đứa bé 6 -7 tuổi lại có biểu tình như thế được sao?

Những suy nghĩ, dẫn đo trong lòng Lâm Hân tạm lắng xuống khi hai đứa con nhỏ lại quần quýt lấy cô. Khải Hoa chăm Tiểu Đồng uống sữa, sau đó đòi mẹ kể chuyện ngày xưa. Khải Lạc không đòi hỏi nhưng cũng nằm sát bên, đôi mắt mở to chờ đợi...Lâm Hân trước thái độ của hai đứa con không nên nổi phải bật cười:

-Được rồi...Muốn nghe chuyện gì đây?

Khi Lâm Hân mới 10 tuổi, ba mẹ cô đã ra đi đột ngột. Nhưng những ký ức thơ trẻ còn đọng lại, mẹ cô vẫn thường kể chuyện cho Lâm Hân nghe...Những câu chuyện ngày xưa ngọt ngào về Đào Thái Lang, Thất tiên nữ đã ru Lâm Hân vào trong giấc ngủ ấu thơ.

Bây giờ cô lại ru con bằng những câu chuyện như vậy. Cậu bé quả đào, tiên nữ thứ bảy của Ngọc đế, chuyện Thỏ ngọc, Hậu Nghệ tài giỏi bắn rơi 8 mặt trời.

-Anh!

Khải Hoa bỗng bật dậy. Ngoài cửa là gương mặt tuần tú của Vọng Thiên. Cậu bé đứng tựa vào cửa, dường như đã ở đó rất lâu.

-Anh thích nghe kể chuyện không? Vào nghe với em nè...

Khải Hoa từ ngày có ba đã trở nên sinh động và hoạt bát hơn rất nhiều. Khải Lạc với những nụ cười hạnh phúc...Lâm Hân đang từ từ thẩm thấu, giá trị của một gia đình với con trẻ là thế nào.

Hạo Thiên là một người cha tốt...Anh yêu thương chúng, lo lắng cho con cái tận đáy lòng. Với vợ thì dịu dàng, nồng ấm. Câu chuyện hôm nào Trương Cửu Hồng nói, Lâm Hân không phải không để ý....Chỉ là...Nó đã là quá khứ. Cô chỉ biết Hạo Thiên trong hiện tại. Quá khứ của anh, cứ để lại một góc tối nào trong tiềm thức. Nếu anh muốn chia sẻ thì sẽ nói, còn không Lâm Hân cũng chẳng cần biết làm gì.

Cô chỉ biết, hiện tại Hạo Thiên là chồng mình, là cha của hai đứa con cô. Một khi đã nếm hương vị hạnh phúc, nếu mất đi sẽ đau lòng còn hơn chưa từng có. Lâm Hân nỗ lực vì hiện tại. Cô sẽ nắm giữ hạnh phúc cho các con mình, bằng bất cứ những gì mình đang có trong tay.

-Anh nghe chuyện Cậu bé quả đào chưa?

Vọng Thiên lắc đầu...Khải Lạc lại hỏi tiếp:

-Còn chuyện Thất tiên nữ?

-.....

-Chuyện Hậu Nghệ bắn 8 mặt trời?

Hỏi gì Vọng Thiên cũng lắc đầu cả. Khải Lạc nhìn cậu bé, còn Khải Hoa bắt chợt ôm lấy Vọng Thiên, dúi đầu vào ngực Vọng Thiên:

-Anh thật tội nghiệp. Chắc mẹ anh bận lắm, không kể chuyện cho anh nghe.

Kinh nghiệm từ các bộ phim truyền hình và câu chuyện của cậu bạn nào đó trong nhà trẻ của Khải Lạc -Khải Hoa khiến lời chia sẻ của hai đứa trở nên khá buồn cười trong mắt Lâm Hân. Song Vọng Thiên lại khác...Gương mặt như tượng tạc của cậu bé từ từ biến đổi...Đột nhiên hai dòng nước mắt lăn dài trên đôi má. Vọng Thiên khóc...Cách khóc lặng lẽ buồn tủi của một đứa trẻ làm lòng Lâm Hân chợt nhói lên:

-Mẹ anh không bận...Mẹ anh không muốn ôm anh. Mẹ anh không bao giờ kể chuyện cho anh nghe hết. Anh ghét mẹ lắm....Anh ghét mẹ...Anh chỉ thương có ba thôi.

Một đứa bé bảo là ghét mẹ. Càng ghét thì càng cho thấy, nó đã hy vọng ở tình thương của mẹ rất nhiều.

Trong vòng tay Lâm Hân bây giờ có đến ba đứa trẻ. Khải Lạc, Khải Hoa và Vọng Thiên nữa. Cậu bé thật ra có ánh mắt rất trong sáng. Khi cô kể chuyện, đôi mắt ấy lấp lánh niềm vui và hạnh phúc...Thoáng cái, lớp mặt nạ lạnh lùng rơi xuống. Trẻ con vốn không giỏi che giấu. Vọng Thiên không nghiêng người né tránh khi Lâm Hân bắt chợt vỗ nhẹ lên đầu mình.

Hôm nay cô kể cho ba đứa nghe chuyện mới. Câu chuyện Bà chúa Tuyết. Kể đến đoạn cậu bé trai bị băng giá làm cho trái tim đông cứng, Khải Hoa rúc sâu hơn vào lòng mẹ, ngây thơ:

-Mẹ ơi, vậy con nghe lời mẹ....Con không bị Bà chúa Tuyết bắt đi có phải không?

-Em ngốc quá...-Khải Lạc bấu môi với em gái -Cậu bé đó tim bị đóng băng là do cậu ấy không nhớ về người thân đó chứ. Chỉ cần tìm em lúc nào cũng chảy máu, cũng nhớ về anh và ba mẹ thì trái tim làm sao bị đóng băng được. Bà chúa Tuyết cũng sẽ thả em về thôi.

Vọng Thiên không hỏi gì nhưng lại bắt giác sờ tay lên trái tim bé nhỏ của nó. Tim vẫn còn đập. Chưa bị làm cho đóng thành băng.

Lâm Hân kể hết chuyện thì đã hơn 10 giờ. Cô dịu dàng nói với đám trẻ:

-Khuya rồi đó...Ngủ đi con!

-Mẹ ơi!- Khải Hoa bỗng lên tiếng -Để cho anh ngủ lại đây đi mẹ. Anh vào phòng một mình sẽ bị quái vật bắt đó...Con để Tiểu Đồng xuống ở phía dưới ngủ, có được không?

-Vậy em không sợ Tiểu Đồng bị quái vật bắt à?

-Tiểu Đồng là mèo đen mà. Mèo đen sẽ không bị quái vật bắt đâu. Hơn nữa em chỉ để Tiểu Đồng xuống đằng kia thôi. Nếu quái vật vào hai anh sẽ dậy trước, bảo vệ Tiểu Đồng.

-Còn em, em làm gì?

-Em sợ quái vật lắm -Khải Hoa nũng nịu -Em chạy qua phòng mẹ, kêu ba sang bắt quái vật cho hai anh.

Khải Lạc bật cười khoe hai chiếc răng sún, Vọng Thiên cũng cười trước câu chuyện của Khải Hoa.

Lâm Hân cười nhẹ...Đứa bé này không phải là không giống một đứa trẻ. Chỉ là...chưa ai làm cho nó được sống như một đứa trẻ mà thôi.

*Yên tâm nghe, truyện rất nhẹ nhàng. Những câu chuyện của nó bình dị, chỉ là khiến người ta nghẹn lòng, vậy thôi.

15 -15 like trong Green như cũ, 100 like từ các nguồn nghe.

18. Chương 18: Mất Mát

Ở nhà họ Trương, sự mất tích của Vọng Thiên làm mọi thứ rối tung lên.

Chân tay Thiệu Hằng run rẩy. Ở Thượng Hải này chuyện con cái nhà giàu có bị bắt cóc đòi tiền chuộc không phải là chưa từng xảy ra. Tiền thì anh không thiếu, nhưng Vọng Thiên mới có 6 tuổi, bọn bắt cóc có gây bất lợi cho nó không?

Một cảm giác đau lòng, xốn xang cũng dâng tràn trong lòng Diễm Thu. Thì ra tâm hồn cô không hề chết. Chỉ là....có những khi chìm quá sâu vào nỗi hận, Diễm Thu quên mất rằng bên cạnh mình còn có một đứa trẻ. Đứa bé cô đã vất vả sinh nó ra trong nước mắt. Đứa trẻ mà cô rất muốn âu yếm nhưng lại vì nó quá giống Thiệu Hằng nên khựng lại, cuối cùng đành đẩy nó ra xa.

Thiệu Hằng gần như điên cuồng tìm kiếm khắp nơi. Anh cũng báo án đến đồn cảnh sát. Chưa đến 48 giờ thì chưa thể xem là mất tích, hơn nữa cũng chẳng có dấu hiệu gì là bắt cóc đòi tiền chuộc, cảnh sát chỉ

có thể tung người ra tìm kiếm chứ chưa thể công bố rộng rãi trong dân chúng, tránh làm mọi người hoang mang.

Có một tin tức từ người lái taxi cung cấp. Buổi trưa có một cậu bé từ biệt thự họ Trương đón xe ra ngoài nội ô. Sau đó hình như cậu bé lên xe buýt. Nghe miêu tả hình dáng, quả là rất giống Vọng Thiên.

Lẽ nào...

-Sao rồi?

Đây là lần đầu Diễm Thu không nhìn Thiệu Hằng bằng cặp mắt thù địch. Nhưng anh không có tâm trạng nào với phản ứng đó. Ngồi phịch xuống ghế, giọng Thiệu Hằng nghe thật nặng nề:

-Chưa có tin tức gì mới cả. Không biết nữa...

-Chị có yêu thương gì nó đâu mà hỏi -Cửu Hồng nhếch môi- Từ ngày sinh nó ra đến giờ chị có quan tâm, chăm sóc gì cho nó đâu. Mà không có nó coi như chị cũng hết nợ. -Giọng cô ta càng lúc càng mang đầy ý mỉa mai -Ăn mừng đi chị!

-Em có thôi đi không? -Thiệu Hằng hét lên- Vào phòng đi!

-Anh hai à...Em chỉ muốn tốt cho anh thôi....Mấy năm nay anh chỉ biết dung túng chị ta muốn làm gì đó thì làm nên giờ mới xảy ra chuyện đó. Có con đàn bà nào lấy chồng rồi mà cứ tơ tưởng tình cũ? Vậy mà anh cũng cho qua được...Giờ tình cũ của cô ta về rồi đó...Nhưng mà -Cửu Hồng cay nghiệt- Anh ta không thèm dòm đến nửa gương mặt chị. Tôi mới hỏi thăm và biết được, vợ chồng anh ta có hai đứa con sinh đôi gần 5 tuổi. Chỉ 2 năm sau khi chia tay chị là anh ta léng phéng ngay với người khác. Bây giờ chị có chia tay anh tôi cũng không làm gì được nữa đâu. Con thì người ta cũng đã có, còn có trai có gái nữa. Tôi nghe nói là bác Kỷ thích hai đứa nhỏ lắm, thường mang đi khoe khắp nơi. Chị trở lại được thì chỉ là một người tình thôi. Người tình trong bóng tối đó chị hai à...

-Bốp!

Thiệu Hằng vung tay lên. Cửu Hồng ôm lấy một bên má. Đôi mắt cô long lên thật dữ tợn, như muốn thiêu đốt hai người trước mặt mình:

-Anh hai à...Anh bệnh vợ như vậy, coi chừng có cái nón xanh đội trên đầu đó. Vọng Thiên giống anh thì giống, là con anh nhưng vợ anh lại thông qua nó mà bày tỏ nỗi nhớ với người khác. Vậy mà anh cũng chịu được. Tôi phục anh lắm anh hai à...Thằng đàn ông lý tưởng, khởi đầu cho đám đàn ông hèn yếu, vô dụng. Tôi sẽ lập cho anh một hội như thế trên mạng xã hội và cho anh làm nhóm trưởng. Anh chia sẻ được kinh nghiệm...Biết đâu...

Thiệu Hằng đang giận dữ nên mỗi lời nói của Cửu Hồng như đang châm dầu vào lửa...Bỗng nhiên ngay lúc đó điện thoại Diễm Thu chợt sáng lên. Là một dãy số quen thuộc. Số mà cô muốn xóa nhưng đã thuộc từng con số, làm sao có thể buột đầu óc lãng quên?

Là điện thoại của Hạo Thiên.

-Alo?

-Là anh đây.

-Dạ...

-Anh có nghe chuyện phía nhà em.

-Vâng!

-Nghe nói con em bị lạc phải không?

Cũng dần như vậy, Diễm Thu nhạy cảm, nhanh chóng hiểu ý trong lời nói của Hạo Thiên nên nhất định có ẩn tình bên trong. Cô lớn giọng hơn:

-Anh biết con em ở chỗ nào sao? Em...

-Em sang nhà anh đi. Anh có việc gấp muốn nói....Tới ngay đi!

19. Chương 19: Hãy Đi Đi!

Khi Hạo Thiên về đến nhà đã hơn 11 giờ khuya. Bạn bè ở Thượng Hải lâu rồi không gặp nên có chút quá chén. Trong cuộc trà dư tửu hậu có ai đó đã buột miệng nhắc lại chuyện xưa.

Chuyện của một sinh viên xuất sắc nhất Đại học Bắc Kinh và hoa khôi khóa dưới. Họ là đôi thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau từ nhỏ. Trong lòng Hạo Thiên vốn đã mặc định sẽ kết hôn cùng Diễm Thu. Gia đình anh và cô đều là nhà gia giáo. Ba mẹ Diễm Thu là giáo sư đại học, cuộc sống thanh bản, nhàn nhã, được học trò thương yêu quý trọng. Gia đình Hạo Thiên tuy kinh doanh nhưng luôn mực thước, nghiêm khắc dạy dỗ con cái. Vợ chồng tương kính như tân đã trở thành một thói quen đạo đức bình thường trong gia đình mà anh em Hạo Thiên luôn ngoan ngoãn tuân theo.

Hai người đều thống nhất sẽ đợi Diễm Thu lấy xong bằng thạc sĩ sẽ làm đám cưới. Hạo Thiên đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả, cả váy cưới cũng đặt may nhà thiết kế nổi tiếng mong sẽ làm Diễm Thu bất ngờ. Ngày anh mang áo cưới đến cho cô, thay vào nụ cười hạnh phúc là ly biệt, Diễm Thu nói lời chia tay với vẻ lạnh nhạt không tin được. Cô bảo, bản thân đã nhầm lẫn...Thực sự cô chỉ xem anh như một người anh không hơn không kém. Người Diễm Thu yêu là Trương Thiệu Hằng.

Thế giới đang tươi đẹp bỗng nhiên sụp đổ. Hạo Thiên ngỡ ngàng giữa dòng người đang tất bật. Lòng anh trào dâng bao nhiêu nỗi hận...Hận người bội bạc...Nhưng càng hận, lại càng yêu...Lại càng muốn gặp cô.

Trong một phút sai lầm anh đã làm chuyện vô cùng dại dột. Lợi dụng tình cảm của Cửu Hồng. Ý định ban đầu của Hạo Thiên là sẽ cưới cô ấy làm vợ, sau đó đối diện cùng Diễm Thu hàng ngày, tìm cách phá tan hạnh phúc cô đang có. Diễm Thu phản bội, anh đau đớn, cô chẳng thể một mình hạnh phúc. Lâm Diễm Thu...

Nhưng rồi...Hạo Thiên nhận ra, trả thù đâu có làm anh vui vẻ? Anh đang đánh mất bản thân theo thù hận. Anh cay nghiệt với bản thân, đi ngược lại cảm xúc của chính mình. Trước lúc làm người khác tổn thương vì đau đớn, Hạo Thiên là người chịu đau trước nhất. Lừa dối bản thân, lừa dối cảm xúc, cuối cùng chỉ còn lại mình ôm âm ỉ nỗi thương đau.

Hạo Thiên bỏ cuộc. Anh không muốn hận nữa....Không muốn suy nghĩ nữa. Diễm Thu không cần anh nhưng những người thân thì có. Cô em gái vô lo vô ưu ngày nào đã bị sự biến đổi của anh trai làm cho hoảng hốt. Tóc ba mẹ dày hơn những sợi bạc...Ba Hạo Thiên vốn khó ngủ, đêm nào cũng phải thức đợi anh, lại càng khó dỗ giấc trong đêm.

Mẹ anh có những ngày rửa mặt bằng nước mắt khi con trai say mèm trong men rượu, sau đó lại đi cả đêm lẫn ngày. Ngày nào bà cũng lui cui nấu canh, để sẵn trong nồi áp suất, chỉ chờ con về là có canh nóng uống ngay. Hết một ngày chén canh vẫn nằm nguyên đó, bà lại lặng lẽ nấu nồi canh khác, chờ đứa con trai đã gần 30 tuổi trở về.

Hạo Thiên không chỉ có một mình Diễm Thu là lẽ sống. Anh còn người thân, còn bao nhiêu người quan tâm lo lắng. Bản thân Hạo Thiên chẳng thể hủy hoại mình hay có quyền hủy hoại người khác. Anh phải sống...Vì chính anh, vì chính những người thật sự cần có Hạo Thiên.

Rồi sau đó...Hạo Thiên biết được sự thật. Diễm Thu không hề phản bội anh. Cô ngốc nghếch bày ra một vở kịch vụng về vì cảm giác không còn xứng đáng với người yêu khi bị người ta chiếm đoạt. Hạo Thiên một lần nữa chìm vào mê muội...Anh yêu nhưng không có lòng tin với người mình yêu mến. Giá như ngày đó...Hạo Thiên bình tĩnh tìm hiểu kỹ thì hôm nay đâu có chuyện lỡ làng...Giá như....

Mọi chuyện đều không cho cơ hội cho hai chữ “Giá như...”. Thời gian không quay ngược lại. Bây giờ Diễm Thu là người có chồng, Hạo Thiên biết được sự thật thì sao chứ? Con người hơn con thú ở chỗ, họ có đạo đức và suy nghĩ. Hạo Thiên không thể xen vào cuộc hôn nhân của người yêu cũ khi bản thân Thiệu Hằng cũng chẳng làm gì có lỗi với Diễm Thu cả. Anh ta dùng thủ đoạn cướp đoạt, song quan trọng vẫn là thủ đoạn ấy có tác dụng. Hai kẻ yêu nhau vì không tin nhau mà nên nỗi, chẳng thể trách được người ta.

Hạo Thiên lại say mềm tại Lan Quế Phường...Anh chỉ muốn buông thả một lần cho cảm xúc. Men rượu mơ hồ khiến Hạo Thiên nhìn thấy Diễm Thu trước mắt. Hạo Thiên của thường ngày sẽ bị đạo đức và gia phong ngăn cản. Song bây giờ là Hạo Thiên đang bị rượu chi phối. Anh cũng có bản năng và dục vọng. Anh xin lỗi Diễm Thu vì không đặt niềm tin vào cô ấy. Nhưng hơn cả, Hạo Thiên xin lỗi cô bởi không kèm nổi cảm xúc. Anh muốn cô...Muốn được thỏa mãn...Muốn được giải phóng dục vọng của một thằng đàn ông trưởng thành, sinh lý bình thường.

Nước mắt thấm qua môi anh, mặn chát....Đôi mắt trong trẻo rợp buồn kia nữa. Diễm Thu không có đôi mắt như vậy. Cô luôn thanh nhã, thoát tục...Cô gái trong tay anh lại đang run lẩy bẩy. Mùi hương trên người cô cũng khác. Không phải mùi hương đắt tiền của hoa oải hương nước Pháp. Hạo Thiên cũng đang nằm trên chiếc giường nệm cứng của một khách sạn bình dân...Nhưng mà anh vẫn muốn yêu cô gái đó. Bản năng hay cảm xúc, Hạo Thiên cũng không nhớ....Chỉ biết từ khi dòng nước mắt của cô thấm qua môi mình thì Hạo Thiên đã không dừng lại được, dù anh ý thức rất rõ, người nằm dưới thân lúc này không phải là Diễm Thu. Nhưng anh vẫn tiến tới, vẫn quần lấy cô không chỉ có một lần...

Người Hạo Thiên kết hôn tên là Lâm Hân. Vẻ đẹp của cô không chỉ từ ngoại hình hay khí chất. Cảm giác yên ổn, khoan khoái dễ chịu, nhớ nhung da diết đến một cách chậm rãi nhưng khi Hạo Thiên nhìn lại, nó đã quấn chặt lấy anh rồi.

-Hiện giờ mày hạnh phúc không?

Một đứa bạn thân hỏi Hạo Thiên như thế. Anh mỉm cười, gật đầu...Hình bóng nhỏ bé mỉm cười khi cánh cửa nhà bật mở lại hiện ra trước mắt Hạo Thiên.

Anh đẩy cửa phòng...Bên trong....

-A....a.....a.....

Một tiếng hét vang lên trong đêm vắng. Thân hình Hạo Thiên bị đẩy mạnh. Sức không nhiều nên anh chỉ hơi loạng choạng. Đến khi định thần nhìn kỹ, người mới đẩy Hạo Thiên là một đứa bé. Gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi mắt nhìn Hạo Thiên như muốn giết người:

-Ông...ông đi đi...Ông không được ở đây nữa. Ông đi đi...Tôi ghét ông...Ông đi đi!

Trước khi ngủ, cô bé xinh xắn Khải Hoa đã mang album gia đình ra khoe. Cô bé và gia đình chỉ mới chụp chung vài tấm hình. Có 2-3 tấm chụp chung với ông bà nội, anh hai, ba mẹ....Hai anh em cũng chụp vài tấm với ba.

-Ba em nè anh...Đây là ông bà nội, đây là mẹ. Em nè...

-Ừ.

Vọng Thiên cắn chặt môi nhìn người đàn ông trong ảnh. Đó là người mẹ nhìn thấy và khóc. Tại ông ta...Tại ông ta ba mới buồn. Tại ông ta...

Nhưng mà...Ông ta lại là ba của Khải Hoa -Khải Lạc. Nếu ông ta...

-Nếu ba em bị ai đó đâm nát như đâm con gấu vậy, em sẽ thế nào?

Khải Lạc- Khải Hoa sợ hãi nhìn nhau. Khải Hoa chột mếu máo, cái miệng nhỏ méo xệch đi:

-Em sợ lắm...Sợ lắm anh ơi! Em...

-Em sẽ đánh, đánh, đánh người đó chết -Khải Lạc cất giọng, mắt long lên – Ba em, ba em là người tốt. Em ghét, em hận người đó suốt đời. Dù cảnh sát bắt, em cũng không sợ. Em sẽ đánh chết người đó lại. Em...

Ba em là người tốt. Ba anh cũng là người tốt. Vậy ai mới là người xấu đây? Ai mới là người Vọng Thiên phải hận đây?

Cậu bé không muốn Khải Hoa sợ hãi. Không muốn Khải Lạc hận mình. Nhưng cũng không muốn ba đau lòng như vậy. Không muốn mẹ lại đón xe đến đây nhìn người đàn ông ấy. Không muốn mẹ khóc....Không muốn...không muốn đâu...

Không dám nát người đàn ông đó thì phải làm sao mới được? Ông ta đừng ở đây nữa. Khi không thấy ông ta, mẹ cũng đến nhà này nhưng không khóc. Mẹ chỉ khóc lúc nhìn thấy ông ấy dẫn Khải Hoa -Khải Lạc bước ra thôi.

-Ông đi đi...!- Vọng Thiên lại tiếp tục đẩy Hạo Thiên, vừa đẩy vừa khóc nức lên -Ông đi đâu thì đi đi. Mẹ cháu thấy ông lại khóc. Cháu không muốn lấy kéo đâm nát ông ra đâu. Cháu không muốn Khải Lạc và Khải Hoa ghét cháu. Ông đi đi...Ra khỏi đây đi...Đi đi...

Hạo Thiên sau phút bất ngờ đang dừng lại, ngơ ngẩn. Cậu bé này chính là bản sao của Trương Thiệu Hằng, từ đôi mắt sâu đến đôi môi mỏng hơi mím lại. Ánh mắt này nữa....Song bây giờ là ánh nhìn đầy van nài, thống thiết, khác hẳn vẻ dữ dội, ghen tuông chẳng che giấu của người kia.

-Cháu là....

-Ông đi đi! Đi đi!

Vọng Thiên vẫn gào thét khiến mọi người trong nhà đều giật mình. Lâm Hân là người ra ngoài trước hết. Cô bỗng cất lên một câu hỏi bất ngờ:

-Mẹ cháu có phải tên là Diễm Thu không?

20. Chương 20: Mẹ!

Khi Diễm Thu và Thiệu Hằng đến, Vọng Thiên đang ngồi trên ghế. Diễm Thu bước nhanh hơn một bước. Gương mặt lạnh nhạt của cô đầy lo lắng. Nhưng khi Diễm Thu đang định ôm lấy Vọng Thiên vào lòng, bỗng nhiên cậu bé lùi lại, chạy vào vòng tay của người mới đến đằng sau:

-Ba!!!!!!!!!!

Thiệu Hằng ôm lấy con vào lòng. Thì ra mắt con lại đáng sợ đến vậy. Thiệu Hằng bỗng nhận ra một điều quan trọng. Mắt anh chỉ dõi theo Diễm Thu mà quên đi một dáng hình bé bỏng bên cạnh...Vọng Thiên là máu thịt của anh, chỉ có con mới cần anh, thương cha của nó mà thôi.

Đó cũng là lần đầu tiên trong suốt mấy năm qua, Thiệu Hằng đối diện với Hạo Thiên mà lòng không giận dữ. Ánh mắt Diễm Thu cũng không chăm chú vào anh ta nữa, thế mà Thiệu Hằng không hề nhẹ nhõm vì chuyện đó. Mỗi quan tâm của anh, bây giờ có lẽ là đứa con trai.

-Cảm ơn anh!

Thiệu Hằng thật lòng cảm ơn. Hạo Thiên nhẹ nhàng:

-Tôi không làm gì cả. Người anh nên cảm ơn là vợ tôi.

-Cảm ơn chị!

Một người phụ nữ mạnh mẽ, không xinh đẹp. Nhưng cô có nụ cười dịu dàng quá đỗi. Vọng Thiên thường bài xích người lạ, thế nhưng lúc cô ta xoa nhẹ đầu thẳng bé, Vọng Thiên không hề né tránh, lại còn đưa mắt nhìn cô:

-Về nhà ngoan nhé cháu. Nếu thích, cháu cứ qua chơi.

-Dạ...

Khải Hoa và Khải Lạc cũng thức giấc. Cô bé Khải Hoa mỉm cười với Vọng Thiên:

-Anh có vượt Tiểu Đồng không?

-Không.

-Anh có qua trồng cây với anh hai của em nữa không?

-Anh không biết nữa.

-Em và anh hai ở đây qua Tết lặn. Anh tới chơi nha.

Khải Hoa cười nhiều hơn trước. Khải Lạc cũng trở nên thân thiện. Chỉ có Vọng Thiên, nét buồn vẫn vương vấp trên mi mắt...Lâm Hân nhẹ chạm vào tay chồng. Hiểu ý, Hạo Thiên nhẹ nhàng:

-Đã lâu không gặp, nếu anh Trương không phiền, tôi muốn nói chuyện với Diễm Thu một chút. Có được không anh?

Bình thường Thiệu Hằng sẽ lồng lộn lên vì ghen tức. Anh không muốn Diễm Thu có bất cứ mối quan hệ gì với người yêu cũ. Song, sau lần mất tích này của Vọng Thiên, một số suy nghĩ trong đầu Thiệu Hằng đã thay đổi. Anh chỉ muốn ôm con trai vào lòng, muốn nhìn con an toàn và say ngủ. Đó có lẽ là bản năng thường thấy của những người cha một khi suýt chút đã đánh mất con mình.

-Chúng ta về thôi con. Cảm ơn anh chị rất nhiều.

Anh quay sang Diễm Thu, ánh mắt trở nên điềm tĩnh, giọng bỗng nhẹ tênh:

-Anh sẽ bảo chú Lý ở lại chờ. Bây giờ anh đưa con về trước....Chào em...

Vọng Thiên nín nhẹ túi áo sơ mi của ba, gương mặt thoáng hiện vẻ mệt mỏi. Lúc này cậu bé định hỏi, sao không đợi mẹ về, nhưng rồi thôi...Ba không nói là không thích...Vọng Thiên mệt rồi, chỉ muốn ngủ thôi.

Cả nhà họ Kỷ đã tự giác lui vào trong. Chuyện của ba người hãy để ba người giải quyết. Ông bà không can thiệp, Hiểu Dung cũng im lặng về phòng.

Lâm Hân là người chủ động phá tan sự yên tĩnh. Cô cúi xuống hai đứa con, nói nhỏ với Hạo Thiên:

-Em đưa hai con vào ngủ trước. Anh và cô Lâm cứ nói chuyện đi!

...Câu chuyện của Hạo Thiên đều đều vang bên tai Diễm Thu. Cô nghe mà hồn không để đó. Diễm Thu cũng không hiểu rõ cảm giác của mình lúc này nữa. Cô không phải chỉ hận Thiệu Hằng nên mới hành hạ anh đến vậy. Cô muốn mang cuộc sống địa ngục đến cho Thiệu Hằng. Diễm Thu muốn trả thù anh bằng thái độ lạnh nhạt và tâm hồn như đã chết. Nhưng...nhưng sao bây giờ, Hạo Thiên mong nhớ suốt bao nhiêu năm đang ngồi trước mắt. Câu chuyện tình một đêm của anh không làm Diễm Thu đau lòng gì cả. Cô chỉ nhớ, chỉ nghe tim mình quặn thắt khi nhớ đến thái độ của Vọng Thiên lúc này. Con cô né tránh cô...Ánh mắt nó nhìn cô, vừa muốn tránh xa lại vừa lạnh nhạt. Vọng Thiên...Vọng Thiên...

-Tiểu Diễm.

Đó là tên ngày xưa Hạo Thiên hay gọi. Bây giờ nghe lại, Diễm Thu lại ngơ ngác. Rồi cô bỗng bật khóc...Khóc ngon lành:

-Anh Thiên...Anh Thiên ơi, Vọng Thiên sao lại đối với em như thế? Con của em....Em có lỗi với con nhiều lắm phải không anh? Em...Anh Thiên...

Mỗi lần gặp chuyện, Diễm Thu hay gọi Hạo Thiên bằng cách gọi anh Thiên thân thiết. Như một cô em gái cần anh trai nương tựa vậy. Mọi chuyện dù lớn đến mấy cô cũng không sợ, đã có anh Thiên ở đó che chở, giải quyết, chỉ cho Diễm Thu một đường ra.

Nhưng chuyện này thì anh không biết làm sao cả? Hạo Thiên cũng không thể như lúc nhỏ, mỗi lần Diễm Thu buồn lại chở cô trên chiếc xe đạp vòng quanh phố phường nhộn nhịp. Không thể như khi 20 tuổi, cho cô gói đầu vào vai nữa...Bỏ vai anh vốn đã tình nguyện cho người khác tựa đầu rồi.

-Tại sao cô lại đặt tên cho con là Vọng Thiên?

Lâm Hân bất ngờ lên tiếng. Cô là một người phụ nữ có phần khép kín, có phần nhút nhát....Song bây giờ Lâm Hân lại mang một bộ mặt khác. Cô là một người mẹ...Một người mẹ lại tra vấn một người mẹ khác ngay trước mắt chồng mình.

-Tôi...

-Tôi đặt tên cho con tôi là Khải Lạc và Khải Hoa. Khải Lạc là niềm vui bắt đầu, Khải Hoa là thời điểm bắt đầu hoa nở. Khi tôi đặt tên đó, tôi đang ở trong tình trạng nhà không có, không công việc, bản thân tôi không đủ sữa nuôi con. Tôi có lúc phải đi lượm phế liệu. Sau đó tôi làm lao công ở nhà hàng, soát vé xe buýt...Nhưng tôi vẫn muốn con tôi là những đứa trẻ luôn ở những thời điểm vui vẻ nhất của cuộc sống? Còn cô, ngay khi cô đặt tên con, cô đã muốn nó trở thành đề tài cho người ta bàn tán. Khi cô đặt tên con mình, cô có nghĩ, sau này con cô sẽ vui vẻ, sẽ hạnh phúc nói về ý nghĩa tên mình với các bạn không?

Cảm giác của Lâm Hân khi nghe Trương Cửu Hồng nói về tên của Vọng Thiên không phải là cảm giác hờn ghen hay nghi ngờ, tủi phận. Cô chỉ cảm thấy thương đứa trẻ mang cái tên đó xiết bao.

Nhưng rồi, biết đứa trẻ đó là cậu bé trong nhà mình, tình thương kia đã biến thành sự phẫn nộ. Nếu trước đây còn có chút lo sợ khi biết tình cảm của Hạo Thiên và cô gái ấy thì bây giờ Lâm Hân không sợ nữa. Nếu một người như vậy có thể làm Hạo Thiên rung động, làm anh tình cũ không rủ cũng tới thì anh cũng không đáng làm chỗ dựa ẹ con cô nữa. Lâm Hân cảm thấy khinh ghét cô gái ấy, khinh ghét rất nhiều.

-Tôi...

Một người mẹ thực sự sẽ không như cô ấy. Một người mẹ thực sự sẽ không khiến đứa con của mình phải khóc...Một người mẹ thực sự sẽ không mang cái tên của con mình làm một công cụ trả thù.

-Khi cô bị anh Thiệu Hằng cưỡng bức, cô có dùng thuốc tránh thai không?

Câu hỏi của Lâm Hân đột ngột và trực tiếp. Hạo Thiên cũng ngẩn người...Sắc mặt Diễm Thu tái nhợt...Cô nhớ lại...Khi ấy mình rất hận, ngoài hận ra thì...thì không có làm gì.

-Khi tôi và Hạo Thiên xảy ra quan hệ, tôi không dùng thuốc tránh thai vì tôi cho là, có một đứa bé cũng không sao cả. Còn cô, không lẽ kiến thức sơ đẳng đó cô cũng không có. Cô để mang thai, sau đó lại viện lý do đó mà chấp nhận lấy anh Thiệu Hằng làm chồng? Vì có con nên không lấy không được. Đó là quyết định của cô, tại sao lại phải cố chấp cho là do người khác ép buộc mình?

Muôn ngàn câu hỏi tại sao cứ ong ong trong đầu Diễm Thu. Trong những ngày ấy, cô có quyền quyết định hay sao? Thiệu Hằng anh ta cứ...Anh ta cứ hăm dọa. Anh ta...

-Thiệu Hằng có bằng sex của tôi và anh ấy...Anh ấy bảo nếu...nếu tôi không đáp ứng sẽ phát tán bằng này đến mọi người. Cho nên tôi...

Lần đầu tiên bị cưỡng bức có lẽ...có lẽ là chưa có. Thiệu Hằng sinh vào tháng 8, thời gian Diễm Thu bị cưỡng bức là tháng 7 năm trước. Anh ta dùng bằng hình khống chế, sau đó...sau đó Diễm Thu còn quan hệ với Thiệu Hằng nhiều lần nữa. Tuy là miễn cưỡng, nhưng mà...nhưng kết quả của một trong những lần đó là Vọng Thiên đã tượng hình.

Hạo Thiên có thể hình dung đến tâm trạng của Diễm Thu lúc ấy. Một thiếu nữ chưa có kinh nghiệm sống phong phú đột ngột bị người khác cưỡng hiếp và khống chế, tâm trạng đương nhiên vừa hoang mang vừa sợ hãi. Anh lúc đó lại quá vô tình...Anh...

Lâm Hân không như Hạo Thiên. Cô không hề xúc động, giọng vẫn lạnh lùng:

-Cô học hơn tôi nhiều, có lẽ cô biết điều này...Thỏa hiệp với tội ác có nghĩa là chấp nhận chúng. Tôi nghĩ...một cô gái xuất thân gia đình danh giá như cô, nếu khởi kiện hành vi đó thì cũng không đến nỗi là không có phần thắng. Cô yêu Hạo Thiên song lại gián tiếp phản bội anh ấy, lấy lý do là mình bị ép buộc. Đời không đốn người vào bước đường cùng. Cô chỉ có thể trách mình nhu nhược. Sau đó cô lại chấp nhận lấy anh ta làm chồng, khác nào tiếp tục chấp nhận để anh ta dày vò mình một cách hợp pháp? Cô muốn trả thù, nhưng rồi cô có hạnh phúc không, có vui vẻ không vậy cô Lâm?

Vui vẻ...Hạnh phúc...Diễm Thu có vui vẻ và hạnh phúc không? Đương nhiên là không có. Đêm nào cô cũng khóc...Đêm nào cô cũng nguyện rửa cái ngày định mệnh đó. Cái ngày mình nhẹ dạ để Thiệu Hằng có cơ hội cưỡng bức mình...

Cô trả thù...Song rồi được gì? Người chồng đau đớn, Diễm Thu có hạnh phúc không?

-Tôi chỉ mới tốt nghiệp trung học, bản thân không xinh đẹp, không có khả năng gì đặc biệt. Tôi có hai đứa con. Con của tôi cần cha của chúng. Tôi cũng có rất nhiều nỗi sợ -Lâm Hân nhẹ giọng, nhìn thẳng vào Diễm

Thu như đang tâm tình- Tôi sợ mình có một người chồng quá hoàn hảo. Tôi sợ mình không xứng với anh ấy. Tôi sợ tất cả là mơ mộng, một khi tỉnh lại sẽ không còn gì hết. Nhưng tôi vẫn kết hôn với Hạo Thiên. Tôi cố gắng để anh ấy không xem mình là một gánh nặng...Thật lòng, tôi vẫn chưa yêu anh ấy.... Nhưng tôi cần anh ấy cùng tôi dạy dỗ Khải Hoa và Khải Lạc...Chúng ta là một người mẹ. Nhiều khi chúng ta phải hi sinh bản thân mình một chút, cô Lâm à...Chúng ta nghĩ đến con của mình, làm tất cả để con mình được vui vẻ. Nếu cô cảm thấy hận anh Trương, cô đừng nên để Vọng Thiên cũng nhìn thấy là cô không thương ba nó. Chấm dứt đi là tốt nhất! Chúng ta là những người mẹ... Cô hiểu ý tôi chứ, cô Lâm?...

* Lâm Hân không hiểu đâu nhỉ...Tiếp theo thế nào? Com tự do, like tự do đi, anh hết hơi beta rồi.

21. Chương 21: Sau Sóng Gió, Biển Sẽ Lặng Yên...

Những lời của Lâm Hân làm Diễm Thu thờ thẩn. Cô không phải không biết, hận thù sẽ làm ỉn mù quáng. Chỉ là...nếu mà không hận, Diễm Thu sẽ còn lý do gì để tồn tại trên thế gian này?

Không ai nói cho cô biết phải làm sao để đối phó cùng hoàn cảnh. Từ nhỏ đến lớn, Diễm Thu là một cô gái chỉ quen sống trong sự bao bọc. Thiệu Hằng nắm lấy yếu điểm của cô rất tốt. Vì lúc nào cũng lo sợ phải đối diện với sự thật, sợ bị Hạo Thiên khinh rẻ, sợ mọi người nhìn mình đầy thương hại nên cô để mặc mối quan hệ của mình và Thiệu Hằng cho số phận đẩy đưa...

Diễm Thu có thương Vọng Thiên không, cô cũng không biết. Nhưng bây giờ nhìn lại thì quả thật, thái độ lạnh lùng của Vọng Thiên với mẹ là rất dễ hiểu. Không cho đi làm sao có ngày nhận lại? Cô chưa hề ôm con, nhìn con bằng ánh mắt dịu dàng, tình yêu tận đáy lòng của một người mẹ, bảo sao con cô lại chẳng tránh né Diễm Thu.

-Xin lỗi...Xin lỗi...Tôi...

-Cô không có lỗi gì với tôi hết.

Lâm Hân quỳ xuống ôm lấy Diễm Thu vào lòng. Cô khinh cô ấy song cũng cảm thấy, Diễm Thu đáng thương biết bao nhiêu....Bàn tay gầy guộc nhẹ lau những dòng nước mắt chảy dài trên gương mặt xinh đẹp, Lâm Hân nhẹ nhàng:

-Cô cũng không chỉ xin lỗi Vọng Thiên bằng lời nói được. Từ nay cô Lâm hãy làm một người mẹ tốt. Đừng để Vọng Thiên phải tìm hình ảnh mẹ ở những người khác. Họ dù thương yêu Vọng Thiên thế nào thì cũng không thể có tình mẫu tử tự nhiên như cô và Vọng Thiên được. Dù bây giờ Vọng Thiên đã 6 tuổi, hiểu biết nhiều hơn người khác song cô vẫn có thể xóa dần như ký ức không vui của nó. Tôi nghĩ, chỉ cần cô Lâm cố gắng, Vọng Thiên nhất định sẽ có một tuổi thơ trọn vẹn hơn mà.

Diễm Thu không phải là người xấu...Chỉ là chưa ai chỉ ra cho cô ấy thấy những sai lầm của bản thân thôi.

-Tôi về...

-Anh tiễn em.

Hạo Thiên đưa Diễm Thu ra cửa. Hôm nay anh mới thấy một Diễm Thu cô đơn và yếu đuối. Hạo Thiên chợt nhớ đến những ngày thơ ấu. Không phải Diễm Thu không sai lầm. Chỉ là mỗi lần cô sai, sẽ có anh đứng sau che chở, nghĩ cách giải quyết mọi hậu quả. Ba mẹ cô cũng vậy. Cho nên với những sai lầm, vấp vấp Diễm Thu thường có khuynh hướng để cho người khác tự giải quyết hoặc là cố tình tìm cách che giấu đi với những người thân. Chuyện cùng Thiệu Hằng là một ví dụ. Thì ra yêu thương một người không chỉ là bao bọc, chở che tất cả mọi điều vì họ. Hai con người chẳng thể lúc nào cũng ở bên nhau được. Hạo Thiên tuy thương yêu Diễm Thu đến đâu cũng không thể chăm chút, cứu nguy cho cô mọi nơi mọi lúc. Hãy để người mình yêu thương vấp ngã, hãy chỉ cho họ con đường đứng dậy nhưng đừng bao giờ dẹp hết chồng gai trên đường của họ. Ta không đủ sức cũng không thể làm nổi chuyện ấy đâu.

-Em về nhé, Tiểu Diễm.

-Anh Thiên...Em về!

Chiếc xe mà Thiệu Hằng dặn dò đã đứng chờ Diễm Thu từ lúc nào. Cô phải trở về với cuộc sống thực. Chồng của Diễm Thu là Thiệu Hằng, người Diễm Thu đã hận bấy nhiêu năm. Nhưng anh cũng là cha của con cô, là một người quan trọng không thiếu được trong cuộc đời của Vọng Thiên.

Tiến Diễm Thu đi rồi, Hạo Thiên trở vào trong phòng. Tâm trạng anh rất phức tạp. Thì ra mọi chuyện lại có thể giải quyết dễ dàng như vậy sao? Lâm Hân không chỉ là một cô gái hiền lành và an phận...Quan trọng là thú nhận của cô lúc này “chưa yêu Hạo Thiên thật sự...Lâm Hân cần anh vì anh là cha của con cô.” Lòng Hạo Thiên mơ hồ có một sự lo lắng âm ỉ...Hôn nhân có thể tồn tại lâu dài khi người ta chỉ cần nhau?

-Em...

-Cô ấy về rồi à?

-Ừ.

Lâm Hân không hỏi gì thêm nữa. Cô thu dọn thêm một chút rồi trở vào phòng. Hạo Thiên đã lên giường. Hơn 2 giờ sáng. Không khí trở nên yên tĩnh như chưa hề xảy ra một chuyện gì.

-Hân Hân này...

-Dạ?

-Em...

Hạo Thiên định nói chuyện với Lâm Hân vì nhiều chuyện. Song lúc nhìn vào mắt cô lại thấy không cần nữa. Lâm Hân cần anh, thế tại sao phải cân phân suy nghĩ. Người đàn ông tốt nhất là tìm mọi cách tạo cảm giác an toàn cho người phụ nữ. Lâm Hân cần Hạo Thiên vì cô tin anh, tin Hạo Thiên sẽ cùng cô nuôi dạy hai đứa trẻ. Đôi khi tình yêu không phải là tất cả, nhất là đối với những người từng thương tổn vì yêu.

-Em mệt không?

-Không mệt lắm. -Lâm Hân cười nhẹ – Mồng Một ba mẹ nói chúng ta phải đi thăm họ hàng nữa. Em chuẩn bị quần áo cho anh sẵn rồi.

-Ừ.

-Thôi ngủ đi anh. Mai em phải dậy sớm nữa...

Lâm Hân nhanh chóng nhắm mắt. Hạo Thiên trần trọc một chút rồi cũng ngủ thiếp đi...Mối quan hệ của hai đang dần thay đổi. Lâm Hân không chỉ là cần Hạo Thiên nữa....Quyết tâm giữ lấy anh làm chồng, làm cha của hai đứa con càng lúc càng mạnh mẽ...Mái gia đình nhỏ đang từ từ hoàn thiện, càng lúc càng sẽ được xây thêm vững chắc hơn.

22. Chương 22: Mồng Một Tết (xông Đất Nhà Gh)

Sáng Mồng Một, cả nhà Hạo Thiên cùng tập trung ở phòng khách lớn. Hai đứa trẻ con mặc quần áo mới, gương mặt rạng ngời. Lần lượt từ Hạo Thiên đến Lâm Hân rồi Hiểu Dung đều mời trà cha mẹ và nhận lì xì. Khải Lạc và Khải Hoa háo hức khoanh tay chúc Tết ông bà, ba mẹ, cô Út. Được nhận những bao lì xì đỏ thắm thì trẻ con nào cũng thích. Sau đó là bánh kẹo, có món chocolate mà Khải Hoa thích nữa. Vị chocolate cũng khác hẳn khi ở nhà, không quá ngọt nhưng lại thắm vào tận đầu lưỡi, ăn một miếng, hai miếng mà vẫn còn thơm thềm. Thấy Khải Hoa thích ăn, Hiểu Dung cứ bóc hết viên này đến viên khác đút cho cháu khiến Lâm Hân phải kêu lên:

-Em đừng cho cháu ăn nhiều kẹo quá. Sún hết răng rồi bây giờ.

-Ăn nhiều nhiều hơn mọi ngày một chút thôi chị hai. Không sao đâu.

Hiếu Dung thương cô cháu gái này nhất. Mới sáng sớm cô đã thức dậy chải đầu, buộc tóc cho cô công chúa nhỏ, dự định dẫn hai đứa đi xem phim đầu năm mới. Nhưng ông bà Kỷ cứ dính lấy hai cháu nên dự định không thể thực hành được. Ông Kỷ còn lên tiếng:

-Đi chơi với ông nội nhé? Ông nội đưa hai đứa tới thăm mấy người bạn.

-Không được- Bà Kỷ cắt lời- Tôi đã nói hôm nay đưa cháu nội đến thăm mấy người bạn rồi.

-Mấy bà bạn của bà thế nào rồi cũng mở sòng mặt chứ? Tội nhỏ sao mà theo được chứ?

-Sao lại không? Chứ hội bạn già của ông không phải cũng chơi cờ sao? Các cháu cũng đâu biết...

Ông bà Kỷ là đôi vợ chồng “tương kính như tân”. Đây là lần hiếm hoi họ tranh cãi. Niềm hạnh phúc như có sức mạnh kì diệu, làm cho những tâm hồn già cỗi trở nên thật trẻ trung...Hiếu Dung đành can thiệp:

-Con tính như vậy nhé. Ba thì dẫn theo Khải Lạc, mẹ dẫn Khải Hoa đi. Khi nào ba mẹ “giao lưu” với các cô bác thì con sẽ đến chở các cháu đi xem phim vậy. Ba mẹ thấy có được không ạ?

Hạo Thiên và Lâm Hân trở thành người rảnh rỗi...Hạo Thiên quay sang vợ, nhẹ nhàng:

-Vậy có hứng thú đến gặp các bạn của anh không? Anh muốn giới thiệu em với những người thân nhất.

Lâm Hân hơi do dự. Sau đó cô gật đầu.

-Dạ...

....Bà Kỷ đưa Khải Hoa tới nơi đã hẹn. Đón hai bà cháu là những gương mặt đầy sự ngạc nhiên:

-Cháu gái của ai vậy?

-Chị Kỷ...Đây là...?

-Cháu gái của tôi đó -bà Kỷ cười không ngớt miệng -Cháu ruột của tôi, con của Hạo Thiên.

Nghe qua câu chuyện của bà, mấy bà bạn gật gù. Chuyện có con trước khi cưới không hiếm, chỉ là thân phận của mẹ đứa bé này...đường như không xứng lắm với Kỷ gia.

-Có con dâu như vậy, chị không ngại sao?

-Ngại chuyện gì?

-Chỉ ngại cho Hạo Thiên thôi. Cô ta học vấn thấp, thân thế như vậy, sau này có khi sẽ làm Hạo Thiên bị chê cười...E là...

-Chuyện đó không quan trọng -Bà Kỷ điềm nhiên đáp lời -Chúng tôi không quan trọng chuyện con dâu thân phận thế nào. Chỉ cần là người lương thiện...Con dâu dạy dỗ con của chúng rất tốt. Tôi tin người xấu không làm như vậy được đâu.

-Thân phận quan trọng gì chứ -Một người trong nhóm đột ngột lên tiếng- Môn đăng hộ đối, nhưng khi chúng cưới nhau thì môn đăng hộ đối không có nghĩa gì cả cả đâu, các bà à...Như con dâu nhà chúng tôi.

Người vừa nói là Giang Tư Mẫn, mẹ chồng của Diễm Thu -chủ nhân của buổi tiệc họp mặt đầu năm này. Trên tay cầm ly rượu, bà ta nhấp một ngụm, giọng nhẹ tênh:

-Khi chúng cưới nhau, ai cũng cho là cặp đôi xứng đôi vừa lứa. Nhưng mà...

Trong mấy năm ấy có bao nhiêu lần hai đứa cảm thấy vui vẻ? “Cặp vợ chồng hạnh phúc”, thế mà đứa cháu trai duy nhất ngày càng khép kín bởi cuộc sống chẳng hề có màu hồng của ba mẹ mình.

-Thưa mẹ...

Một giọng nói nhẹ nhàng chọt vang lên làm mấy người phụ nữ cùng quay lại. Diễm Thu tay nắm tay một đứa bé. Khải Hoa nhận ra nhanh nhất, cô bé reo lên:

-Anh...Anh ơi!

...Con dâu đến thăm cùng cháu nội là chuyện xưa nay hiếm có. Còn hiếm hơn nữa là việc cô chủ động trò chuyện cùng mấy người già....

Diễm Thu tốt nghiệp thạc sĩ văn chương nên kiến thức phong phú, nhận thức linh hoạt. Chỉ là do bản thân khi xưa chưa thông suốt nên mới để mình chìm trong mê muội. Sau cuộc nói chuyện ở nhà Hạo Thiên, đã có bao thay đổi xuất hiện trong đời của Diễm Thu....

Lần đầu tiên, mới chỉ hôm qua thôi, Vọng Thiên vừa mở mắt, bên giường đã là gương mặt mẹ kề sát bên mình:

-Mẹ....

Diễm Thu trước khi lấy chồng rất giỏi nữ công gia chánh. Cô đan áo len rất đẹp và nhanh, chỉ trong một hôm là đã xong chiếc áo. Người được nhận tất nhiên là Vọng Thiên. Tối 30 đêm qua, cậu bé được mẹ mặc thử cho chiếc áo, gương mặt không giấu được vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng:

-Mẹ làm cho con hả mẹ?

Trẻ con mau nhớ cũng mau quên. Hôm trước rõ ràng là giận và né tránh mẹ. Nhưng bây giờ gần như không nhớ gì cả. Được mẹ làm cho áo len, lần đầu trong đời Vọng Thiên khẳng khẳng giữ một thứ đồ như báu vật. Cậu bé không còn thấy mẹ là xa lạ nữa, đã ngoan ngoãn nằm gọn trong tay khi mẹ ôm mình.

-Tiểu Thiên!.....

Cảm giác mềm mại. Da thịt trẻ con ấm áp. Vậy mà Diễm Thu không nhận ra điều đó. Suýt chút nữa, cô đã chẳng bao giờ cảm nhận được sự ấm cúng của đứa con thơ đang áp đầu vào lòng của mẹ, nửa như nũng nịu, nửa gửi gắm yêu thương.

-Năm sau mẹ sẽ dẫn con đi mua quần áo nhé? -Diễm Thu hôn nhẹ lên má con trai – Được không con?

-Dạ....Mua cho ba nữa nghe mẹ -Vọng Thiên nắm lấy tay Thiệu Hằng đang đứng gần đó -Ba không có quần áo mới mẹ ơi!

Lâu lắm rồi Thiệu Hằng không đến cửa hàng mua áo mới. Diễm Thu cũng vậy. Cả hai đều không tìm thấy niềm vui trong những công việc hằng ngày bình dị đó...Cho đến hôm nay. Giọng thì thầm thơ trẻ bỗng làm họ ngỡ ngàng. Có những niềm vui ẩn trong những công việc bình thường nhất mà do vô tình, ta chẳng thể nhận ra.

Hôm nay Diễm Thu đưa con trai đi chúc Tết mẹ chồng là một chuyện hiếm hoi chưa bao giờ làm trong suốt 7 năm làm vợ.... Cô nhận ra một khi đã để tâm sẽ thấy những chuyện bình thường trở nên vô cùng quan trọng. Diễm Thu thấy hồi hộp -thứ cảm giác chưa bao giờ có trong những năm qua.

* Chương này mang đến cho anh một cảm giác...rất Tết, nhẹ nhàng, ấm áp. Truyện đi nhanh, cũng có cao trào song theo tui anh, những chương hay nhất lại là những chương mang hương vị nhẹ nhàng, ấm áp thế này.

Nhân năm mới, thay mặt cả nhóm gửi đến các anh chị, các em độc giả lời chúc mọi thứ tốt đẹp, bình an sẽ đến với tất cả mọi người.

23. Chương 23: Hai Người Phụ Nữ

Hạo Thiên và Lâm Hân quyết định đến đón con gái thay cho Hiểu Dung. Khi đến nơi, họ ngỡ người bởi một cảnh tượng lạ lẫm. Diễm Thu ngồi trên xích đu đọc sách, bên cạnh là hai đứa trẻ Khải Hoa và Vọng Thiên đang chăm chú lắng nghe.

Vọng Thiên đêm giao thừa hôm qua đã được mẹ ôm vào lòng, kể chuyện cổ tích...Khi gặp lại Khải Hoa, cậu bé ngượng nghịu khoe ngay:

-Mẹ anh kể chuyện hay lắm đó. Đọc sách cũng hay nữa.

-Thật không? Có hay bằng mẹ em không?

Trong mắt những đứa trẻ, mẹ của chúng đều là nhất...Vọng Thiên tuy rất hâm mộ Lâm Hân kể chuyện song làm sao bằng được đích thân mẹ cậu bé kể chuyện chứ. Song, Vọng Thiên lại không muốn làm Khải Hoa phật ý. Chẳng biết sao, mỗi lần thấy cô bé phụng phịu không vui, Vọng Thiên lại thấy khó chịu lắm. Thế là...

-Em nghe kể không? Anh nói mẹ kể cho nghe.

Một cách ứng xử không làm rách lòng Khải Hoa, cũng chẳng phải nói dối lòng mình...Khải Hoa vốn thích nghe kể chuyện nên chạy theo Vọng Thiên ngay...Bà Kỷ nghe không sót câu chuyện của hai đứa bé, nhìn bà Giang, khẽ cười:

-Bọn trẻ thật là...

Bà Giang cả đời gắn với thương trường, là một nữ cường nhân thành đạt. Bà thương yêu Thiệu Hằng và Cửu Hồng hết mực. Đứng trước những mối quan hệ phức tạp của đám trẻ đều không khỏi cảm thấy đau lòng. Song hôm nay nhìn thấy Diễm Thu thay đổi, lòng bà cũng chợt ngập tràn hy vọng. Mái gia đình của con trai sẽ ấm áp hơn lên ở tương lai.

-Ba! Mẹ....

Nhìn thấy Hạo Thiên và Lâm Hân, Khải Hoa chạy lại chỗ ba mẹ ngay. Diễm Thu cũng gấp sách lại, về ngưỡng ngáp chỉ thoáng qua, sau đó cô cười nhẹ, lên tiếng chào bọn họ:

-Anh Thiên....Chị Lâm Hân!

....Trong một nhà hàng nhỏ, hai người phụ nữ ngồi bên nhau im lặng. Họ cùng nhau đi ăn trưa, sau đó Hạo Thiên tìm cơ hội đưa hai đứa nhỏ ra ngoài vận động tiêu hóa, để Lâm Hân và Diễm Thu nói chuyện với nhau:

-Cám ơn chị!

Diễm Thu là người lên tiếng trước. Lâm Hân nhẹ nhàng:

-Cô không bảo tôi là nhiều chuyện là được. Mỗi người mỗi cảnh, thật ra tôi không ở trong hoàn cảnh của cô, đáng lẽ không có quyền gì can thiệp cả. Nhưng tôi lại là vợ của Hạo Thiên, tôi cũng chỉ muốn giữ gìn hạnh phúc gia đình mình...Tôi cũng không muốn sau này Vọng Thiên lớn lên hiểu chuyện, sẽ cho là chồng tôi đã làm ba mẹ nó đau khổ sẽ oán hận và làm nhiều điều không hay cho anh ấy. Tôi cũng chỉ muốn bảo vệ gia đình mình thôi...

Diễm Thu khựng lại. Nhưng rồi cô lại nhấp tiếp tách trà, giọng thản nhiên:

-Dù lý do gì chị cũng đã giúp tôi tỉnh lại. Tôi có lỗi với Vọng Thiên. Làm mẹ nhưng bản thân tôi lại tự nhiên đặt một gánh nặng vô hình lên vai cháu. Thượng Hải đều biết chuyện tôi và Hạo Thiên đính hôn trước, giờ Vọng Thiên mang tên đó người ta không khỏi suy nghĩ...Tuy rằng con tôi rất giống cha nó, nhưng miệng đời ghê gớm...tôi không muốn Vọng Thiên sẽ phải suy nghĩ quá nhiều.

Qua cánh cửa kính, cả hai đều nhìn thấy Vọng Thiên mỉm cười đi sau Khải Hoa. Cô bé nói gì rồi sau đó đánh nhẹ vào người Vọng Thiên. Cậu bé không nói gì, chỉ cười, còn xoa đầu Khải Hoa nữa...Hai đứa trẻ ngây thơ khờ khạo, thế mà suýt chút nữa hai người mẹ lại là nhân vật gián tiếp tước đi nụ cười trên môi con trẻ. Lâm Hân bỗng hỏi Diễm Thu:

-Sau này cô định thế nào? Cha của Tiểu Thiên là anh Thiệu Hằng?

-Chị nghĩ tôi phải làm sao? -Diễm Thu đột ngột hỏi -Tôi không yêu anh ấy. Tôi cũng không biết phải làm gì nữa. Tôi...

-Cô có còn ghét anh ấy lắm không?

Lần này Diễm Thu im lặng một lúc lâu. Cô đang tự hỏi lại...Mình có còn hận Thiệu Hằng như ngày đầu không nữa? Có đến nỗi muốn giết anh như những ngày Thiệu Hằng mới ép buộc cô không?

-Ngày xưa tôi ở quê, bên cạnh có rất nhiều thím, họ thường hay bị chồng đánh. Cứ mỗi lúc các ông ấy say là gò má họ lại thoát xanh thoát tím. Các thím ấy lại phải làm đủ mọi chuyện kiếm tiền, trong khi chồng của họ say xỉn suốt ngày, có khi còn mang tiền của các thím ấy đi bao gái nữa....Tôi hỏi mẹ khổ vậy sao họ không bỏ chồng đi. Các thím ấy bảo là phải vì con mà sống...Nhưng con của họ lớn lên, con trai lại bắt đầu say như họ, con gái thì bị ép lấy chồng sớm vì những người cha như vậy.

-.....

-Sau này tôi lên Hong Kong sống, làm thêm trong một tiệm cho thuê tiểu thuyết. Các cô thiếu nữ rất thích đọc loại truyện soái ca ngôn tình, lạnh lùng, đẹp trai nhưng có sở thích ngược vợ, yêu mà không dám nói, bản thân quan hệ hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác, nhưng khi vợ mình, người yêu mình chỉ cần có cử chỉ thân mật với người khác giới là ghen tuông lồng lộn, nghĩ đủ trò biến thái. Tôi từng nghĩ, thà tôi ế chồng suốt kiếp chứ thân thể cha mẹ sinh ra để cho người như thế vùi dập chết còn sướng hơn...Con của tôi nếu có người cha như vậy thật là bất hạnh, cô Lâm nghĩ có đúng không?

Diễm Thu ngưng ngẩn. Lâm Hân đặt ly xuống bàn, hỏi tiếp:

-Chồng cô Lâm có phải là người như vậy không?

Thiệu Hằng bá đạo? Có...Nhưng anh không đến nỗi vậy. Anh cũng có khi đập đồ, giận dữ quát tháo nhưng đôi bàn tay đó chưa bao giờ tát vào mặt Diễm Thu. Anh có hành động bạo hành tình dục...Song Diễm Thu cũng biết, đó là do cô chọc giận anh. 7 năm nay Thiệu Hằng không vì sự lạnh nhạt và hành hạ của cô mà trả đũa vợ bằng cách trai gái bên ngoài. Người không biết chuyện đều cho anh là người chồng tốt. Vọng Thiên cũng không thể thiếu ba mình.

-Nếu anh ấy không đến nỗi như vậy, con của hai người sẽ không bị người cha xấu làm méo mó nhân cách đâu. Cá nhân tôi cho là, phụ nữ chúng ta khi còn con gái lựa chọn thế nào cũng được, nhưng khi có con thì phải suy nghĩ, tìm mọi điều kiện tốt nhất cho con phát triển. Người cha có vai trò không kém gì mẹ, nhất là con trai. Người cha xấu, con cái biến chất, lúc đó người làm mẹ không phải khẳng khẳng giữ cha cho con mà dung túng cho những hành động xấu xa của họ. Nhưng nếu đó vẫn là người cha tốt, lỗi lầm gây ra có thể tha thứ được thì tha. Sống vì con, vốn là thiên chức của phụ nữ, cũng là trách nhiệm của một người mẹ như chúng ta, cô Lâm có đồng ý với tôi không?

24. Chương 24: Bất An

Ba ngày Tết trôi qua rất nhanh. Sáng ngày mùng Bốn, cả nhà Hạo Thiên thu xếp về Hong Kong trong sự bịn rịn của ông bà Kỷ và Hiểu Dung.

Đêm trước khi lên đường, bà Kỷ gọi Lâm Hân vào phòng. Quà bà tặng cho cô là một chiếc vòng mã não...Theo lời bà kể, đây là chiếc vòng kỷ niệm, vào thời khốn khó nhất ông Kỷ đã dành dụm mua tặng cho vợ. Dù không có giá trị lắm về vật chất nhưng mặt tinh thần, có lẽ là không thể nào sánh được.

Nhận chiếc vòng từ tay mẹ chồng, Lâm Hân thực sự cảm nhận được sự ràng buộc. Cô đã là con dâu của gia đình, đây là những người thân của cô...Lâm Hân đã có người thân.

Người thân?...Lâm Hân bỗng trở nên thẫn thờ khi nhớ đến hai từ ngữ thiêng liêng đó. Cô đã từng có một thời thơ ấu vui vẻ. Dù nghèo khó, dù còn nhiều thiếu thốn song Lâm Hân từng được mẹ may cho chiếc áo ấm bằng những đồng tiền kiếm được từ phiên chợ Tết. Ba cô, ngày nào cũng về nhà trễ nhằm kiếm thêm mấy trăm đồng đóng học phí cho con.

Sau đó...Ba mẹ mất...Ký ức của Lâm Hân về họ quá ít. Chỉ nhớ được gương mặt hồng lên vì ánh lửa của mẹ trong đêm giao thừa. Người duy nhất yêu thương Lâm Hân sau ba mẹ là bà nội. Vì bà, cô không tiếc đời con gái. Dù chỉ níu kéo được cho nội được nửa năm sự sống song Lâm Hân không hối hận..Có người để mình yêu thương và hi sinh là một hạnh phúc, một điều may mắn trong cuộc đời ngắn ngủi làm người.

Vừa về đến nhà là Lâm Hân nhận ngay được điện thoại của chú. Cuộc điện thoại bất ngờ khiến cô phải đứng lại vài giây trong ngạc nhiên, rồi mới nhẹ nhàng:

-Có chuyện gì không chú Ba?

Nội dung cuộc trò chuyện sau đó khiến cô cứ bồn thần cả buổi. Hiện nay chú thím đang mắc nợ. Số tiền không phải nhỏ, trong khi số tiền dư của Lâm Hân trong tài khoản chưa quá 4000 đồng. Cô cắn môi:

-Cháu chỉ có 4000 đồng thôi.

-4000 đồng thì làm sao đủ -Thím cô có lẽ vì sốt ruột nên đã lên tiếng phía đầu dây bên kia – Nợ cũ là 30 ngàn. Mà toàn do bệnh của bà nội gây ra chứ có phải do chú thím đâu chứ. Lãi mẹ đẻ lãi con, bây giờ khoảng gần 60 ngàn rồi. Con ở Hong Kong kiếm được nhiều tiền hơn nên nghĩ cách đi con. Chú thím hết đường rồi.

-Dạ...

Lâm Hân gác điện thoại, thẩn thờ...Số tiền 60 ngàn với cô là hơn cả năm trời tiền lương chứ đâu ít gì.

-Em sao vậy?

Hạo Thiên trao cho vợ ly trà trong ánh mắt lo lắng. Lâm Hân ít khi thờ thẩn như vậy lắm...Lòng anh chợt thấy lo lo.

-Không có gì đâu ạ -Lâm Hân lắc đầu, cười nhẹ -Anh đói bụng chưa để em dọn cơm?

-Không...Anh chưa đói.

-Tối lúc dọn cơm rồi...Nhưng mà hình như em chưa nấu cơm. Để em...

-Tối nay cả nhà mình đi ăn cơm tiệm -Hạo Thiên kéo Lâm Hân xuống ghế. Anh chợt nghiêm giọng, mắt nhìn thẳng vào cô.

-Tối qua mẹ mới gọi điện cho anh. Mẹ nói...dù thế nào cũng phải về quê em. Anh cũng muốn về quê của vợ anh, thấp hường cho bà nội.

Một tia bối rối thoáng qua mắt Lâm Hân...Chồng muốn về quê vợ là chuyện thường tình. Tuy nhiên trong thời điểm này chuyện này không nên chút nào...Chú thím đã gọi điện sau bao năm dài cắt đứt liên lạc, có lẽ đã xem Lâm Hân như một cái phao để tựa vào sau một biển cố gì đó...Lâm Hân không muốn có bất cứ điều gì làm anh khó xử...Hay đúng hơn là vì chính bản thân cô. Sau chuyến đi Thượng Hải về, Lâm Hân đã bắt đầu lo sợ...Một biển cố nhỏ sẽ làm phai màu hạnh phúc. Cô sợ sóng gió, sợ những bất trắc xảy ra trong cuộc hôn nhân vừa mới chỉ bắt đầu này.

25. Chương 25: Cảm Ơn Anh

Quê của Lâm Hân là Lâm gia thôn, muốn qua được làng phải đến bến cảng. Hạo Thiên và Lâm Hân sau khi gửi con cho nhà Tiểu Mẫn quyết định đi vào sáng mùng sáu, nhưng do có chút trục trặc nên qua buổi trưa mới đến nơi. Dọc đường đi, hai vợ chồng đều trầm mặc, không nói nhiều chuyện.... Hạo Thiên chỉ lặng lẽ chỉnh lại những sợi tóc lòa xòa trên vai Lâm Hân.

Bàn tay anh từ khi nào đã nắm chặt lấy cô, không rời một chút. Tàu ghé bến.... Từng gốc cây, cảnh vật vẫn không có nhiều thay đổi. Chỉ có người là đã đổi thay.

Gia đình chú thím Lâm Hân ra đón cô từ ngoài ngõ. Họ nhìn Hạo Thiên đầy lạ lẫm. Lâm Hân không nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng buông hai tiếng gọn lỏn:

-Chồng con!

Hạo Thiên mỉm cười. Anh cũng mua theo một ít quà. Bọn trẻ nhà chú Lâm thích thú nhận những món quà thành thị. Thím Lâm vui thấy rõ với mớ đồ yếm mà hôm về Hong Kong mẹ Hạo Thiên gửi cho anh mang về quê vợ. Nói chuyện vài câu, anh nắm nhẹ tay Lâm Hân, dịu dàng:

-Con xin phép đi với vợ con ra mộ nội.

-Ừ. Hân Hân biết chỗ mà...

Lâm Hân đương nhiên biết chỗ. Năm nào cô cũng đến thăm mộ nội. Nhưng chỉ là trong thâm lặng. Người làng có người thích người không. Chú thím cô xem như không biết. Họ không muốn Lâm Hân bước chân vào nhà tổ. Người có thai hoang vốn là cấm kỵ ở vùng này ngày xưa. Song, bây giờ vốn chẳng đến nỗi. Khi người ta muốn làm một thứ gì đó, họ sẽ có muôn vạn lý do.

Bà nội Lâm Hân có gương mặt thật phúc hậu. Mái tóc bạc phơ, ánh nhìn hiền hậu. Lâm Hân khá giống bà.

-Nội.

Chỉ đơn giản một từ như vậy. Lâm Hân quỳ xuống trước mộ. Cô không khóc...Lâm Hân đã hứa với nội sẽ không bao giờ khóc...Điều đó có lẽ trong quãng đời còn lại là không thể. Nhưng chỉ cần trước mặt bà không rơi nước mắt, để bà thấy một Hân Hân luôn vui vẻ ngày nào.

-Nội ơi! Anh ấy là chồng con...

Hạo Thiên mỉm cười vì hai tiếng “chồng con” cô vừa gọi. Đôi lúc anh tự nhủ...Trên đời có những chuyện tưởng chừng bất hạnh lại là khởi nguồn của hạnh phúc... Bà nội có lẽ là người se duyên cho bọn họ. Những linh cảm của anh về những người quan trọng cũng có thể được bà trên trời mang xuống. Bà muốn Lâm Hân hạnh phúc...Phải không bà?

-Nội ơi, con sẽ chăm sóc Hân Hân cả đời. Tin con nha nội...Tin con...

Câu hứa hẹn đơn giản. Hạo Thiên cúi lạy bà. Khi anh ngẩng lên, vợ anh vừa quay mặt đi. Cô quay đi để lau nước mắt thì phải...Dù đã hứa là không khóc, dù đã hứa sẽ mỉm cười để nội được vui.

-Hân Hân...

Anh bỗng nhét vào tay cô thứ gì đó. Khi Lâm Hân nhìn lại. Đó là chiếc hộp, bên trong có những tờ tiền đã được vuốt phẳng. Số tiền này là...

-54 ngàn. Nó là tiền của em đó, Hân Hân...

...Cả bốn người ngồi đối diện nhau trong căn nhà từ đường của gia tộc. Hạo Thiên đặt chiếc hộp lên bàn, giọng nhẹ nhàng:

-Thưa chú thím. Trong này là 54 ngàn.

Cả hai không nói gì, nhưng đều đưa mắt nhìn anh như muốn hỏi. Hạo Thiên lại đặt trên bàn một tờ chi phiếu. Con số bên trong khiến cả hai người kia đều trợn mắt, ngạc nhiên:

-Ở đây có 80 vạn tệ tương đương hơn 1 triệu tiền Hong Kong. Con thay mặt vợ con mua lại ngôi nhà của ba mẹ vợ. Nếu chú thím không phiền...

-Nhà gì chứ? -Chú Lâm phản ứng ngay -Nhà đó...

-Con nghe nói nhà đó đã dột nát nhiều, sau khi Hân Hân đi thì chú thím sửa chữa lại để làm gara xe. Năm ngoái, em họ lên Hong Kong làm việc, có tham gia chơi chứng khoán, thua lỗ một khoản tiền lớn. Ngôi nhà của chú thím đang được rao bán với giá hơn 2 triệu. Con không có hứng thú với ngôi nhà đó, chỉ muốn mua gara của chú thím. Số tiền nợ của em họ là khoảng 1 triệu, nếu không trả đủ e là...

Mấy hôm trước bọn họ cho vay mới đến nhà họ ột trận. Lâm Tử Thông bây giờ đang trốn chui trốn nhủi. Đường cùng, chú thím Lâm mới nhớ tới Lâm Hân. Được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Họ quyết định bịa ra một món nợ...

-Chi phí trước đây chữa bệnh cho nội là 62 ngàn, trong đó có 40 ngàn tiền phẫu thuật, 12 ngàn tiền viện phí, 10 ngàn tiền thuốc. Số tiền Hân Hân đưa cho chú thím là 10 vạn tệ, tương đương hơn 120 ngàn tiền

Hong Kong. Ngoài ra còn có 7000 đồng tạm ứng viện phí nữa...Bà nội phẫu thuật xong, 6 tháng sau mới qua đời. Trong thời gian đó tiền thuốc, chi phí ăn uống tối đa là khoảng 30 ngàn. Tổng cộng Hân Hân đưa hơn 130 ngàn, chi phí cho bà nội chưa đến 110 ngàn. Cháu xin hỏi, còn khoản phí nào cháu quên chưa tính không ạ?

Hạo Thiên là một con buôn thật sự. Con số anh tính ra vô cùng chính xác, rõ ràng, không ai phản ứng được một chút gì. Lâm Hân cũng ngây ngốc nhìn sững vào Hạo Thiên...Anh nắm chặt tay cô hơn, bóp nhẹ như là đang an ủi:

-Số tiền hơn 10 vạn đó, Hân Hân đã đánh đổi thế nào, có lẽ chú thím cũng biết. Còn 54 ngàn này là số tiền cô ấy đã tích góp hàng tháng để trả lại cho tôi. Tôi dùng số tiền này, coi như thay vợ mình trả hết tình nghĩa cho chú thím. Hân Hân không cần những người thân chẳng hề xem cô ấy là máu mủ...Từ nay, có lẽ...không có tình cảm, đừng liên hệ nữa là hơn...

Thâm tình, vốn là những thứ thiêng liêng và quý giá. Tiếc là có những kẻ không hề xem trọng nó...Những thâm tình chỉ có được bằng tiền bạc đó, vốn cũng chỉ là món hàng trao đổi, hết tiền thì tình cũng bay thôi.

Từ đầu tới cuối cuộc trò chuyện Lâm Hân không hề có phản ứng, giống như lần trước, khi cô tưởng mình chẳng còn gì cả. Nội mất, chú thím đuổi ra khỏi nhà vì làm ô nhục dòng họ....Song, bây giờ Lâm Hân im lặng bởi đã có người nói thay cô, đã có người dùng bờ vai vững chắc và đôi bàn tay ấm áp chở che Lâm Hân khỏi những phũ phàng đến từ những người thân.

-Sau kỳ nghỉ Tết, luật sư của tôi sẽ đến làm thủ tục mua bán gara và chuyển tiền vào tài khoản cho chú thím. Chúc chú thím nhiều điều may mắn sau này...

Hạo Thiên không cần quan tâm tới vẻ mặt cúi gầm của chú Lâm hay sự tức tối không nói nên lời của thím Lâm nữa. Anh chỉ bị chi phối bởi bờ vai mình bỗng nhiên nặng oằn bởi ai đó vừa gối đầu lên. Giọng Lâm Hân như gió thoảng, dịu dịu lướt qua tai:

-Cảm ơn anh!

26. Chương 26: Thổ Lộ Tâm Tư

Từ lúc về đến nhà, Lâm Hân đã ít nói càng trở nên lặng lẽ. Hạo Thiên cũng không hỏi chuyện. Có những việc nếu muốn nói bản thân cô sẽ tự nói ra thôi.

Buổi tối, Lâm Hân lại ở bên phòng Khải Hoa và Khải Lạc rất lâu. Cô dạy con tô màu, còn kể rất nhiều chuyện cổ tích. Khải Hoa vô tư nên thích lắm nhưng Khải Lạc nhìn mẹ với vẻ lạ lẫm. Rồi cậu bé lên tiếng:

-Con buồn ngủ rồi. Mẹ về phòng đi ạ!

Khải Hoa đang định nói là không buồn ngủ thì bất gặp ánh mắt của anh trai, cô bé cũng ngoan ngoãn chui vào chăn, ra vẻ như là mệt lắm:

-Mẹ ơi...Con buồn ngủ rồi.

Không cách nào khác, Lâm Hân đành chỉnh lại chăn cho hai con, tắt đèn rồi ra khỏi phòng. Vừa xoay người đóng cửa thì bỗng nhiên có một vòng tay ôm xiết lấy cô từ đằng sau. Mùi thuốc lá thoảng thoảng quen thuộc. Lâm Hân an ổn tựa vào vai anh, dịu dàng:

-Về phòng đi anh!

...Trong căn phòng nhỏ, lần đầu tiên Lâm Hân chủ động hôn chồng. Nụ hôn còn nhiều trúc trắc nhưng vẫn làm cho Hạo Thiên say đắm. Nhưng anh cố nén lại cơn khoái cảm bùng bùng trong thân thể. Đây là cơ hội mở lòng của cả hai người, nếu bỏ lỡ có thể...sẽ còn chẳng còn cơ hội nữa.

-Đêm đó, quả là ban đầu anh có lăm lăm, xem em là cô ấy. Nhưng chỉ một lúc...Anh biết người đó là cô gái khác. Anh còn biết em đã khóc...Hân Hân!

Lâm Hân khựng lại...Có cô gái nào mà không khóc trong tình thế ấy. Khi bản thân phải mang trình tiết ra bán rẻ. Nhưng cuộc đời đối với cô vẫn còn nhiều điều ưu ái. Người cô trao thân lại là người tốt. Chẳng những vậy, còn mang đến cho Lâm Hân hai đứa bé ngoan ngoãn, đáng yêu, nguồn sống suốt cả năm năm.

-Lúc đó...em đau nên khóc...Nhưng em không hề hối tiếc. Em còn cảm ơn anh nữa...Nhờ anh mà...em...em không cần phải bán mình quá nhiều lần. Em...

Lâm Hân đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Cô biết ca phẫu thuật của bà nội không thể làm bà hoàn toàn khỏe mạnh. Song bà sẽ không phải chịu cái đau đang hành hạ cơ thể hằng ngày nữa. Những ngày còn lại nội sẽ sống trong thanh thản hơn. Một năm, nửa năm thậm chí chỉ là mười ngày, một tháng gì đi nữa thì được sống trong vui vẻ còn hơn phải kết thúc cuộc đời với những cơn đau không báo trước, sẵn sàng đến bất cứ lúc nào. Nó làm thân thể bà nội co rút, chân tay lạnh ngắt...Lâm Hân chỉ có thể làm thế cho bà, với tư cách một đứa cháu mà thôi.

Cô không phải là một cô gái xinh đẹp, lại chẳng trẻ trung phơi phới. Lâm Hân chỉ có tấm thân còn trong sạch, có lẽ là điểm khác biệt duy nhất với các cô gái Hong Kong khác. Vì vậy khi cô lên mạng đăng một dòng tin ngắn, thông báo bán “lần đầu” đã có người trả giá đến 10 ngàn. 10 ngàn ột lần vui vẻ, giá quá hời, phải không?

10 ngàn cho lần đầu tiên...Những lần sau đó 1000, 2000 ngàn hoặc thậm chí 500 cũng được. 10 ngày hay một tháng Lâm Hân cũng sẽ kiếm được số tiền đó...Nội sẽ không còn phải đau đớn nữa. Nội...

Khách hàng của Lâm Hân hẹn cô ở Lan Quế Phường lúc 9 giờ. Lâm Hân đợi đến 10 giờ vẫn chưa thấy người. Có lẽ...lời mời chào chỉ là một trò vui của họ. Hay họ không quan tâm đến lời hứa với một cô gái đã tự bán mình. Lâm Hân cứ đứng đó lơ lơ trong trời khuya lạnh giá...Cô không trách ai cả. Người mà bản thân mình còn phải mang ra để rao bán, có tư cách gì mà oán hận, trách móc người ta.

-Sao lại chọn anh lúc ấy?

Hạo Thiên chỉ lơ mờ nhớ tình huống đêm đó. Anh biết chuyện Diễm Thu bị Thiệu Hằng cưỡng bức. Biết chuyện cô lấy anh ta không phải vì thay lòng đổi dạ. Lúc ấy lòng Hạo Thiên ngập tràn hối hận lẫn oán trách bản thân mình. Anh say...Và còn nhớ, có một tấm thân mềm mại kề sát bên, dịu Hạo Thiên vào trong taxi.

Lâm Hân nhìn gương mặt tràn đầy chờ đợi của chồng rồi bất chợt đưa ra câu trả lời khiến anh chưng hửng:

-Vì tiền của anh...

Hạo Thiên có lẽ không nhớ. Khi ấy anh đã móc bóp ra dúm vào tay quản lý đuổi theo mình. Có lẽ do say quá chưa trả tiền thì phải. Lâm Hân đứng gần nên thấy, số tiền anh dúm vào tay quản lý toàn là những tờ tiền lớn. Cô...

-Không phải vì anh đẹp trai sao?

Hạo Thiên vốn nghĩ, có lẽ cô bị thu hút bởi vẻ ngoài của một gã đẹp trai thất tình hơn là túi tiền dày cộm....Bây giờ đáp án đưa ra có làm anh sững sờ đôi chút. Sau đó là cảm giác khó chịu. Không lẽ...đêm ấy ai có tiền cô cũng đi theo người đó hay sao?

-Lúc đó em chỉ quan tâm đến tiền thôi. Dù là anh hay một ông bụng bự nào đó cũng mặc. Chỉ cần họ có tiền, đưa tiền cho em, em đều theo họ, mặc cho họ làm gì thì làm.

Giọng của Lâm Hân hiện rõ vẻ cay đắng. Cô đã chuẩn bị tất cả cho bước ngoặt này. Lâm Hân không phải là nữ sinh hay mộng mơ hay là cô gái ngây ngô hai mươi tuổi nữa. Cô lên mạng xem rất nhiều tài liệu, còn xem một số bộ phim sex để học tập các tư thế, chuẩn bị sau lần đầu tiên sẽ tiếp tục hành nghề. Con gái, không thể sống bằng công việc mua bán thân xác, nhưng nó lại là công việc dễ dàng kiếm tiền nhất trong lúc này với Lâm Hân. Cô cần tiền, chỉ cần tiền.

-Khi đó anh say mềm -Giọng Hạo Thiên khàn đi, có chút gì nghèn nghẹn-Em hoàn toàn có thể lấy tiền rồi đi mà. Đâu cần phải...

Anh đã hôn Diễm Thu trong tưởng tượng, đã gọi tên cô trong đau đớn. Nhưng dù say mềm thì lý trí Hạo Thiên vẫn chưa mất hẳn. Anh còn nhớ, cô là một người đã có chồng. Anh chỉ hôn và gọi tên người tình trong đau đớn...Sau đó...là cô đã hôn lại Hạo Thiên và chủ động. Bản năng đàn ông của Hạo Thiên bị thức

tỉnh. Anh điên cuồng hôn trả lại cô gái ấy...Nói đúng hơn là khi nhận định ra, người nằm dưới mình không phải Diễm Thu, Hạo Thiên muốn buông thả mình mà đáp lại...Anh chìm trong dòng nước mắt mặn chát. Lâm Hân khóc như một đứa trẻ nhưng cô hoàn toàn không phản kháng, chỉ nằm yên mà chịu đựng sóng gió dập vùi. Đến khi Hạo Thiên tỉnh lại thì hoàn toàn vắng lặng. Anh thừa nhận, chính những dòng nước mắt và thái độ cam chịu đó đã để lại trong lòng một dấu ấn vô cùng sâu đậm, cộng với chuyện 1000 đồng mỗi tháng khiến Hạo Thiên không thể quên người con gái một đêm kia.

-Em quả thật có thể lấy tiền mà không cần làm gì cả -Lâm Hân dụi mắt vào lòng chồng- Anh mang theo rất nhiều tiền...Em không cần phải tiếp thêm khách mới đủ chi phí cho bà nội. Chính vì lẽ đó mà em...

Lâm Hân vợ lấy số tiền bỏ vội vào túi xách. Cô định lao ra ngoài cửa. Ngay lúc đó Hạo Thiên lăn mình nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường đơn trống hoác. Anh gọi tên của một người:

-Diễm Thu.....

-Diễm Thu....Anh xin lỗi...Diễm Thu!

Anh đang đau khổ. Anh đang hối hận. Lâm Hân lại lấy hết tiền của người đàn ông tội nghiệp đó. Nhờ số tiền này mà nội được phẫu thuật. Cô không phải tiếp khách nữa, không phải ngồi trước máy tính, nhìn cảnh sex của các diễn viên trong đó mà rơi nước mắt, tưởng tượng cảnh mình bị dập vùi như một món đồ chơi.

Anh ta là người tốt. Anh ta...

Đến khi Lâm Hân sức tỉnh thì cô đã leo lên giường, đã chủ động hôn anh ta rồi. Hạo Thiên cũng là một người đàn ông như bao người khác. Có người phụ nữ chủ động hôn mình, lại ép thân thể mềm mại vào sát người, ai mà không động lòng được chứ. Hạo Thiên đang cần người an ủi. Anh đáp lại cô rất cuồng nhiệt, hôn điên cuồng khắp môi, mắt, tay từ từ luồn vào trong áo, không chần chừ nắn bóp phần ngực chưa hề có người đàn ông nào chạm đến. Lâm Hân khóc, nhưng để yên cho anh khám phá từng chi tiết trên cơ thể. Cô nợ anh nhiều lắm...Để cho Hạo Thiên được thỏa mãn một lần, cũng xem như bán mình được giá cao.

-Hân Hân...Anh quả thật...Anh.....

-Chuyện qua rồi -Lâm Hân bỗng vui đầu vào trong ngực chồng -Bây giờ chuyện qua hết rồi. Chúng ta có con. Anh cưới em làm vợ, còn đưa em về nhà gặp nội, giúp em mua lại nhà của ba mẹ. Anh là người ơn của em...Em cảm ơn anh nhiều lắm, Hạo Thiên ơi!

Cô đã trải lòng, đã vui mặt vào ngực anh mà khóc. Song điều đó không làm Hạo Thiên vui vẻ. Từ người ơn thành người yêu vẫn còn một khoảng cách lớn, phải không em?

* Còn 5 chương, đi, 10 trong greenhouse, 100 like ngoài.

27. Chương 27: Về Đâu?

Cả tuần nay, Lâm Hân trở nên bận rộn. Sau mấy ngày Tết, năm học mới của Khải Lạc và Khải Hoa đang đến. Hai đứa bé đã gần 5 tuổi, sắp đến tuổi đi học rồi.

Ngày hôm qua Tiểu Mẫn sang nhà cô mang theo một số tài liệu trên mạng về mấy trường tiểu học. Những trường bình thường gần khu vực họ sống đều có kèm theo một số điều kiện về năng khiếu khi xét tuyển học sinh. Lâm Hân bắt đầu lo lắng. Khải Lạc -Khải Hoa tuy cũng thông minh, sáng sủa nhưng từ nhỏ đến giờ chẳng theo học một lớp năng khiếu nào cả. Theo tình hình này thì có lẽ hai đứa muốn học gần nhà cũng không đạt yêu cầu.

Buổi tối cả ba cha con sau bữa ăn đã lúi rúi ở phòng khách. Hôm nay ti vi chiếu bộ phim hoạt hình Tiểu Đình Đang mà Khải Lạc-Khải Hoa đều thích. Hạo Thiên một tay ôm con trai, một tay vuốt tóc con gái, ngồi trên ghế salon cùng theo dõi các tình tiết. Mang lên mấy chén chè nóng, Lâm Hân bỗng hỏi con trai:

-Lạc Lạc à, dòng chữ kia mẹ không nhìn rõ. Con đọc ẹ nghe đi!

Khải Lạc chỉ mới biết đọc một số chữ đơn giản. Đối với dòng chữ phụ đề tiếng Hoa trên màn hình hoàn toàn không đọc kịp. Lâm Hân thở dài, xuống bếp. Hai đứa trẻ ngây thơ không để ý nhưng không thể qua được mắt Hạo Thiên.

-Sao vậy em?

Lâm Hân không cần phải giấu giếm chồng nữa. Cô từ từ nói cho anh nghe. Nhưng ngoài dự đoán, Hạo Thiên chẳng hề lo lắng chút nào.

-Thì chúng ta tìm một trường học không yêu cầu năng khiếu. Anh thấy ở Hong Kong cũng đâu phải là chẳng có trường như vậy. Hay cho con học trường quốc tế cũng được.

-Trường quốc tế học phí cao lắm. – Lâm Hân trầm ngâm- Các trường khác thì vừa xa vừa không tiện đường đưa đón. Em lo...

Hạo Thiên cũng ngừng lại trước vẻ lo lắng của vợ. Rồi anh đột ngột đề nghị:

-Hay là chúng ta về Thượng Hải sống đi em...Ở đấy có ba mẹ và Hiếu Dung, cũng có thể dễ dàng tìm được một trường học mới tốt cho hai con.

Về Thượng Hải đương nhiên với Hạo Thiên là một thuận lợi. Nhưng Lâm Hân thì khác. Cô là dân Hong Kong, ngôn ngữ chủ yếu là tiếng Quảng, chữ viết cũng không giống hoàn toàn như Thượng Hải. Hơn nữa về đó, làm sao tìm được việc làm phù hợp? Làm nội trợ vùi mình trong bốn bức tường vốn không phải là dự định của cô.

-Anh biết vấn đề của em mà...-Lâm Hân lại thở dài- Em và các con khó thích nghi ở đó được.

Đến lượt Hạo Thiên trầm tư. Anh cũng sắp kết thúc việc làm ăn ở Hong Kong, sớm muộn cũng phải trở lại Thượng Hải. Hiếu Dung cũng sắp lấy chồng. Tuy ba mẹ vẫn còn khỏe mạnh nhưng để họ sống một mình cô đơn tại một thành phố phồn hoa như vậy vẫn là chuyện không tốt...Song Lâm Hân thì...

-Bây giờ phải suy nghĩ xem hai đứa mình, ai là người nhượng bộ người kia vậy –Anh đột ngột ôm lấy vợ, gác cằm lên vai cô –Anh cũng không thích cảnh một năm phải xa ba mẹ con vài tháng. Có điều kiện mới bồi dưỡng tình cảm được chứ, phải không em?

Bồi dưỡng tình cảm cái gì kia chứ? Mặt Lâm Hân đỏ ửng khi anh cúi xuống hôn cô. Bây giờ là ban ngày ban mặt, nếu hai đứa nhóc vào bếp đột ngột thì biết phải làm sao?

-Bồi dưỡng cái gì chứ! Để từ từ em nghĩ đã...

-Ừ. Em nghĩ đi –Hạo Thiên buông vợ ra, lười biếng mở tủ lạnh –Anh lên phòng khách bồi dưỡng tình cảm cha con với hai đứa nhóc đây.

Bước lên vài bước rồi Hạo Thiên chợt quay lại. Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, đưa nhẹ lên môi:

-Có chuyện gì cũng đừng suy nghĩ nhiều quá. Hong Kong hay Thượng Hải cũng không quan trọng, quan trọng là nơi đó có người thân của mình, phải không em?

Lâm Hân “dở cười dở khóc” nhìn anh ra khỏi bếp. Nơi nào có người thân dĩ nhiên là hạnh phúc...Nhưng quan trọng là, nơi có người thân ta cùng sống ấy có phải là nơi tốt nhất để ta nuôi dưỡng một mái gia đình vui vẻ hay không?

*Mới có điện lại, làm vội chương này thôi nha. Chúc ngủ ngon!

28. Chương 28: Giận Dỗi, Vô Cớ Chẳng?

Tuy tỏ vẻ vô tư như vậy nhưng thực lòng Hạo Thiên cũng khá lo lắng. Chuyện gia đình phức tạp nhiều hơn anh nghĩ. Hai đứa nhóc đã đến tuổi đi học, việc chọn trường không phải đơn giản muốn học đâu cũng được. Hạo Thiên đầu làm việc thường xuyên ở Hong Kong này được, thời gian qua ở lại đây cũng vì vợ con nhưng rồi cũng phải quay về Trung Quốc. Vắng mặt mấy tháng, công việc đã dồn đống chờ anh giải quyết rồi.

Buổi tối, khi hai đứa con đã ngủ, trong phòng chỉ còn hai vợ chồng, Hạo Thiên bỗng ôm lấy vợ. Giọng anh thật dịu dàng:

-Vợ ơi!

Lâm Hân hơi bối rối vì sự lạ lùng của chồng. Song cũng không thể mãi ngại ngùng với anh được, cô quay lại, nhìn thẳng vào mặt chồng, cố gắng kiềm chế sự run rẩy trong lòng:

-Dạ...

Cả buổi hôm ấy, Hạo Thiên đã thuyết phục Lâm Hân bằng nhiều lý lẽ. Việc thiết thực và cần kíp nhất là học tiếng Phổ thông. Môi trường học tập ở Hong Kong tuy rất tốt nhưng lại nặng nề quá đỗi, Hạo Thiên lại muốn Khải Lạc -Khải Hoa có một tuổi thơ trọn vẹn sau thời gian sóng gió. Anh muốn đưa ba mẹ con của họ về quê nhà. Gia đình họ sẽ được sum họp một chỗ, ông bà Kỷ gần cháu, Lâm Hân cũng có một gia đình thực sự thuộc về cô.

-Anh à...Em lo...

-Hân Hân à -Hạo Thiên nắm tay vợ, nhẹ nhàng trấn an- Em không thể cái gì cũng lo mãi được. Em lấy anh rồi thì phải tin anh chứ. ở Hong Kong em cũng không có thân thích gì nữa, chi bằng theo anh về Thượng Hải. Chúng ta còn có con mà...

Lâm Hân yên lặng. Bối phận của người phụ nữ là phải chăm sóc cho gia đình. Nhưng cô cũng từng nhìn bao nhiêu người khi không còn tình yêu của chồng nữa thì như sa vào địa ngục. Địa ngục với bản thân mình Lâm Hân không sợ. Cô chỉ lo hai đứa con nhỏ sẽ bị mình kéo theo thôi.

Tại Thượng Hải xa lạ ấy, Lâm Hân không có ai thân quen cả. Tấm bằng của cô, trình độ của cô nếu một mai xảy ra chuyện bất trắc gì đó có thể giúp Lâm Hân tiếp tục nuôi lớn Khải Hoa -Khải Lạc không?

Tình huống xấu hơn nữa, Hạo Thiên và gia đình anh không cần cô nữa. Anh có tiền, gia đình anh cũng vậy. Tiền bạc có thể thay đổi nhiều thứ. Anh và gia đình anh có thể dùng tiền tài mà họ có để tách hai đứa bé ra khỏi Lâm Hân không?

Xa Hạo Thiên, có lẽ là Lâm Hân chịu nổi. Dù sao 5 năm nay cô đã quen việc chỉ có một mình. Nhưng xa Khải Hoa, Khải Lạc? Chỉ mới nghĩ tới đó cô đã hoảng hốt, đã thấy lòng đau quặn từng cơn.

-Anh có thể hứa với em chuyện này không?

Hạo Thiên khựng lại. Lâm Hân đang nhìn anh, không e ngại nữa. Từng tiếng, từng tiếng nói vang lên rành mạch, nhưng thông tin nó truyền đạt lại làm anh bỗng chốc nhói đau:

-Anh cùng em đến gặp luật sư, lập một bản cam kết. Em theo anh về Thượng Hải, anh phải cam đoan với em, nếu có xảy ra chuyện gì cũng không được tách các con ra khỏi em. Em phải được nuôi Khải Lạc, Khải Hoa, anh có hứa được không?

Cô đứng đó, nhìn Hạo Thiên chăm chú. Nhưng sao mà trong sự gần gũi tưởng rằng như gang tấc ấy trong mắt anh lại như một khoảng cách xa vời vợi. Sao lúc nào cô cũng nghĩ đến chuyện chia cách, sao lúc nào Lâm Hân cũng có tư tưởng anh sẽ bỏ rơi cô?

Tình cảm của Hạo Thiên, sự kiên trì thời gian qua của anh không lẽ chỉ là vô ích? Làm sao mới kéo Lâm Hân được gần hơn.

Một cảm xúc như là hờn giận bất chợt chiếm lĩnh khắp tâm trí. Hạo Thiên buông cô ra, giọng bỗng lạnh như băng:

-Được rồi, ngày mai anh sẽ cùng em đến gặp luật sư để lập cam kết. Anh cũng sẽ chuyển khoản cho em một số tiền đảm bảo nếu có xảy ra sự cố, em cũng có thể lo cho con đến khi chúng trưởng thành được. Bây giờ em có thể yên tâm. Ngày mai sau khi gặp luật sư anh sẽ bắt đầu dạy tiếng Phổ thông cho em.

Anh lẳng lẳng bỏ ra ngoài. Lâm Hân nhìn thấy ánh lửa lập lòe trước mắt. Đây là lần đầu thì phải, hình như họ giận nhau. Mà chính thức là Hạo Thiên giận cô thôi.

Anh đã hứa...Bản cam kết sẽ không khiến Lâm Hân mất đi hai đứa trẻ. Hạo Thiên hoàn toàn nhượng bộ. Song Lâm Hân không hề cảm thấy vui vẻ. Cô lại lo lắng, lại sợ hãi...Hạo Thiên chưa bao giờ hút thuốc trước mặt cô cả. Bây giờ anh cứ lẳng yên đứng ngoài ban công đốt thuốc trong khi lòng Lâm Hân lại như tơ vò trăm mối, rối bời...

* Lần giận nhau đầu tiên này còn phần nữa, đủ 10 hoặc 100 like từ các nguồn – hết chương luôn.

Hạo Thiên từ nhỏ đến lớn ít khi nào giận người khác. Lần này thì anh cũng không giận Lâm Hân. Song cứ gặp cô là cảm giác khó chịu và đau lòng lại dâng lên. Lòng tin – cô không có, người chồng như anh liệu phải làm sao?

Hạo Thiên tuy là vẫn dịu dàng, chu đáo với ba mẹ con nhưng anh không nói chuyện nhiều với Lâm Hân như trước, đêm chung giường chung gối anh cũng nhắm mắt như ngủ, Lâm Hân dù có muốn nói gì cũng ngại ngần không dám làm phiền.

Chuyện như vậy kéo dài hơn cả tuần, cho đến khi Hạo Thiên đưa Khải Lạc và Khải Hoa đi học. Con gái trên xe vừa bước xuống đã níu chân ba, thỏ thẻ:

-Ba ơi!

-Gì đó con gái? -Hạo Thiên xoa đầu con. Nụ cười vừa chớm nở trên môi anh cứng lại khi Khải Lạc hỏi ngay:

-Ba và mẹ còn giận nhau bao lâu nữa ạ?

-Đúng rồi ạ!-Khải Hoa ôm lấy cổ ba khi Hạo Thiên cúi xuống ôm con- Nếu ba mẹ giận nhau lâu thì sẽ bỏ nhau đấy ạ. Bạn con nói vậy mà.

Trong thế giới tuổi thơ, có những câu chuyện mà người lớn không hề biết đến. Ngay cả Khải Hoa -Khải Lạc cũng cảm nhận được sự căng thẳng trong mối quan hệ của ba mẹ chúng, tại sao người lớn lại không chịu hiểu? Hạo Thiên cảm thấy buồn lòng vì Lâm Hân không tin anh, nhưng anh cũng chợt nghĩ, nếu đặt mình vào hoàn cảnh của cô, anh có thể hiểu và chấp nhận được cuộc sống hoàn toàn mới mẻ khi trong tay không có gì không.

-Ba mẹ đừng bỏ nhau nữa -Con trai cũng đã ôm lấy Hạo Thiên, giọng nhỏ xú – Con và em đều thương ba với mẹ. Con không muốn ở chỉ có ba hay chỉ có mẹ. Buồn lắm ạ!

Hạo Thiên lại ôm lấy hai đứa con trong vòng tay mình. Anh không hiểu và chưa hề hiểu nỗi sợ của hai đứa bé vốn không có cha từ bé, đột nhiên lại có ba yêu thương ôm ấp. Nếu phải mất đi ba hay mẹ một lần nữa, trí óc non nớt của hai đứa không thể nào chịu được...Lòng Hạo Thiên bây giờ không chỉ là nhói đau nữa. Anh bỗng thấy mình thật ích kỷ...Tại sao Hạo Thiên chỉ biết trách và giận vợ khi không tin tưởng mà không tự hỏi mình đã làm được những gì để cô tin?

-Ba và mẹ chỉ giận nhau một chút thôi -Hạo Thiên cười mà mắt cay cay- Rồi ba sẽ về xin lỗi mẹ. Không có chuyện ba mẹ bỏ nhau đâu.

-Vậy là mẹ giận ba ạ? -Khải Lạc tròn xoe mắt- Vậy sao mẹ lại khóc ạ?

Lâm Hân khóc sao? Cô đã khóc...Vậy mà Hạo Thiên không biết. Cô khóc vì anh hờn giận? Cô còn khóc vì những lẽ gì?

-Mẹ khóc lúc nào?

-Sáng đấy ạ -Khải Hoa xen vào- Mẹ làm đồ ăn và khóc. Khi con hỏi thì mẹ nói bụi rơi vào mắt mẹ. Nhưng con biết là mẹ khóc. Con biết mà...

Em đã từng khóc nhiều lần như thế? Cách khóc lặng lẽ của Lâm Hân, Hạo Thiên từng thấy. Vì anh mà cô lại khóc sao?

-Ừ. Hai đứa đi học đi, chiều về sẽ không thấy mẹ giận ba nữa -Hạo Thiên dịu dàng- Ba sẽ về xin lỗi mẹ, có chịu không?

-Ba mua hoa lan đây ạ -Khải Lạc cười tươi- Mẹ thích hoa lan lắm. Mẹ không giận nữa đâu.

-Ừ.

Hai đứa trẻ hớn hở chào tạm biệt Hạo Thiên rồi tung tăng vào lớp. Hạo Thiên nhìn theo hai con. Tay anh chạm phải chiếc điện thoại trong túi áo khoác dày, định lấy ra rồi lại ngập ngừng bỏ lại. Lâm Hân thích hoa lan như vậy. Anh quay lưng đi về phía cửa hàng hoa nằm gần trường mẫu giáo. Chuyện này không cần biết là ai có lỗi, làm chồng là phải biết xin lỗi – phải không?

...Cả buổi sáng Lâm Hân làm việc trong tâm trạng lơ đãng. Thái độ của cô khiến bà chủ cũng phải chú ý. Bà gọi Lâm Hân vào trong, nhẹ giọng:

-Có chuyện gì hả Hân Hân?

-Dạ..- Lâm Hân gượng cười, phủ nhận- Không có gì đâu ạ!

-Đừng giấu di -Bà chủ cười nhẹ- Nhìn cháu là biết. Có chuyện với chồng à?

Lâm Hân ngẩng lên. Vẻ mặt của cô khiến bà chủ càng khẳng định chắc chắn hơn suy nghĩ của mình:

-Đúng rồi phải không? Chuyện gì?

Bà chủ quán là một người từng trải. Lâm Hân không hề có kinh nghiệm. Cô cũng chẳng thể chịu đựng nổi nữa. Vậy là cứ tuôn ra.

Từ đầu đến cuối, bà chủ đều im lặng lắng nghe mọi chuyện. Mắt Lâm Hân đã đỏ lên nhưng bà không an ủi cô câu nào cả, chỉ nhẹ nhàng:

-Còn gì nữa không?

-Cháu...

-Cháu sợ bị chồng bỏ rơi ở Thượng Hải. Vậy không sợ anh ta bỏ cháu ở Hồng Kông này à?

Lâm Hân ngẩn ra. Cô sợ cuộc sống xa lạ ở Thượng Hải, nhưng chưa hề nghĩ đến khả năng này.

-Cháu...

-Khi đàn ông đã muốn bỏ rơi ai đó, thì Thượng Hải hay Hong Kong gì cũng vậy thôi.- Bà chủ lại cười -Mà nếu bị bỏ ở Thượng Hải, không sống được ở đó thì cháu vẫn có thể về Hong Kong mà. Ở đâu còn người là còn cách sống. Chỉ là...

Bà im lặng...Và lần đầu tiên sau bao nhiêu năm quen biết, bà vuốt tóc Lâm Hân.

-Quan trọng không phải là cháu và chồng có xích mích mà là cháu không dám đặt hết lòng tin vào cậu ấy. Vậy thì cháu lấy chồng vì mục đích gì? Nếu chỉ để con mình có cha thì tội nghiệp cho Khải Lạc và Khải Hoa quá! Dĩ nhiên, chúng không cần một gia đình mà mẹ nó lúc nào cũng phải đắn đo suy nghĩ, lo sợ ba nó bỏ rơi mẹ con nó đâu.

Bà ngừng lại một chút, rồi lại nói tiếp:

-Đơn giản vấn đề một chút đi Hân Hân ạ. Cứ thuận theo tự nhiên là được, nghĩ gì thì về nói cho chồng biết...Chồng giận mà giận đúng thì vợ xin lỗi, còn không cũng phải nói rõ cho chồng mình biết. Đời người ngắn lắm, đừng để mình nuối tiếc vì đã lỡ làm tổn thương người mình thương nhất, biết không?

Lâm Hân vẫn còn ngẩn người tại chỗ. Bà chủ vỗ mạnh hơn vào vai cô, nụ cười của bà tràn đầy sự động viên:

-Hôm nay về nhà sớm và gọi chồng về mà nói chuyện. Cho cháu nghỉ sớm đó...Về đi!

Lâm Hân không từ chối. Cô cảm ơn bà và mắt hút nhanh chóng vào dòng người tập nập. Bà chủ lắc nhẹ đầu nhìn theo cô....Lâm Hân còn non nớt lắm. Cô còn phải học, học rất nhiều...

29. Chương 29: Xin Lỗi

Hạo Thiên cầm bó hoa đến quán ăn thì mới biết Lâm Hân đã về nhà lâu rồi. Bà chủ chỉ nhẹ nhàng bảo anh nên về với vợ. Dù bà không nói song nhìn vào ánh mắt, Hạo Thiên mơ hồ cảm thấy những gì bà muốn nhắn gửi mình có rất nhiều.

Anh khẽ khàng đặt tay lên nắm cửa...Căn nhà im lặng...Nhưng bên trong có mùi thơm thức ăn ngào ngạt. Là mùi của món gà nấu nấm, là món Hạo Thiên rất thích.

-Anh về rồi à?

Lâm Hân bước ra từ phòng bếp. Tóc cô buộc cao, người khoác tạp dề, nụ cười rất đẹp, rất ngọt ngào. Hạo Thiên cũng bất giác mỉm cười theo vợ. Anh cầm bó hoa hồng trao cho cô, lòng tràn ngập cảm giác ấm áp khi nhìn vẻ mặt ngạc nhiên sau đó chuyển sang rạng rỡ như hoa buổi sáng của Lâm Hân:

-Tặng em...

...Bữa cơm của hai vợ chồng không trải qua dưới ánh nến lãng mạn như trong các bộ phim thường thấy. Song Lâm Hân lại cảm thấy niềm vui tràn ngập. Thì ra khi người ta buông bỏ những nghi ngại để đi tìm kiếm hạnh phúc, cảm giác nhẹ nhõm lại tuyệt vời đến vậy sao?

-Hoa hồng rất đẹp.

-Ừ. Vậy em có thích hoa hồng không?

Con gái nào không thích hoa hồng chứ? Nhưng ở nơi Lâm Hân sống, hoa hồng là một thứ xa xỉ phẩm. Những người phụ nữ trong làng tất bật suốt ngày với công việc, họ cũng chẳng bỏ ra mấy chục đồng mua hoa hồng làm gì cho phí phạm. Cánh đàn ông ở đó cũng chẳng bao giờ tặng cho phụ nữ một cành hoa.

Bây giờ Lâm Hân lại được nhận một bó hoa to đến vậy. Ít ra cô cũng hạnh phúc hơn rất nhiều người, có phải không?

-Sao lại cười? – Hạo Thiên hơi cúi người, mặt kề sát vào má vợ -Anh không có ý gì đâu. Chỉ là...

-Không có gì đâu -Lâm Hân cười khẽ, bất chợt hôn nhẹ lên môi chồng -Cảm ơn anh...

Hạo Thiên ngẩn ra trong phút chốc. Như là hai người chưa bao giờ giận nhau vậy. Mọi thứ ngọt ngào đến lạ...Sự ngọt ngào không ẩn chứa bão giông nào trong đó chứ? Không phải là...

....-Em không định làm gì đó chứ?

-Làm gì là làm gì?

Lâm Hân vừa bước ra từ phòng ngủ. Cô mặc một chiếc áo ngủ khá bảo thủ nhưng so với những bộ đồ kín mít từ đầu tới chân xưa nay thì bộ đồ ngủ này là một sự tiến bộ vượt bậc. Đây vốn là quà tặng của cô em chồng Hiểu Dung trước đó song Lâm Hân không quen mặc đồ ngủ kiểu này nên cứ để nó trong một góc tủ quần áo của mình.

-Anh cứ nghĩ...em sẽ làm một cái gì đó...Ví dụ như là cho anh vài thời gian hạnh phúc rồi bỏ đi chẳng hạn, hay là...hay là đòi li dị anh...Anh thấy hơi lo..

Thì ra ông chồng của Lâm Hân cũng bị ảnh hưởng bởi phim truyền hình thì phải. Cô nhìn anh một lát rồi không kềm được, lại bật cười.

-Này...-Hạo Thiên ôm lấy vợ -Không được cười như vậy chứ.

-.....

Lâm Hân quả nhiên không cười nữa. Nhưng cô lại quay mặt đi chỗ khác, một chút sau lại run run bờ vai mảnh khảnh. Cô vẫn cười, càng lúc càng sáng khoái hơn.

-Được rồi. -Hạo Thiên cũng cười theo vợ, gác má trên vai cô -Cứ cười đi. Cười thoải mái đi.

Lâm Hân không cười nữa. Cô quay mặt lại, đối diện với Hạo Thiên.

Ngón tay di chuyển trên gương mặt anh...Chậm rãi, từ tốn.Ánh mắt cả hai không rời khỏi đối phương.

Say đắm.

Nồng nàn.

Sau đó họ hôn nhau.

Hạo Thiên kéo vợ xuống giường. Lâm Hân không như thường lệ. Song anh lại cảm thấy dễ chịu vì điều ấy. Bên trong cô không có sự căng cứng chịu đựng nữa. Lâm Hân chủ động ôm lấy chồng, từ từ, ngập ngừng sau đó mãnh liệt đáp lại Hạo Thiên.

Lần đầu trong đêm vắng, Hạo Thiên nghe được tiếng rên rỉ thoát ra khỏi bờ môi mỏng...Lâm Hân đang cùng anh tận hưởng cảm giác tuyệt đỉnh của cuộc sống chồng vợ. Mọi thứ như một giấc mơ.

-Hôm nay em lạ lắm phải không?

Nằm trong lồng ngực ấm áp của Hạo Thiên, Lâm Hân chợt hỏi. Hạo Thiên chỉ khẽ chau mày:

-Ừ.

-Ngày mai em không bỏ đi đâu.

-Ừ.

-Em cũng không ly dị anh đâu.

-Ừ.

-Ngày mai em sẽ đến trường để hỏi về việc chuyển trường cho Khải Lạc và Khải Hoa.

Bàn tay vuốt tóc cô của Hạo Thiên khựng lại. Lâm Hân rúc sâu nữa vào lòng anh, nhẹ nhàng:

-Em sẽ theo anh về Thượng Hải. Thật ra trước đây em từng làm bán hàng ở khu trung tâm nên cũng nói được tiếng Quan thoại...Cũng không đến nỗi nào đâu.

Hạo Thiên bỗng ôm chặt lấy Lâm Hân hơn chút nữa. Mùi hương tóc của cô rất nhẹ. Càng lúc, cảm giác yên ổn càng tràn ngập trái tim anh.

-Anh xem như em tỉnh ngộ cũng được, theo tinh thần AQ cũng được. Em chỉ cảm thấy mình đã có được một người chồng tốt...Em không thể để người khác cướp lấy người chồng tốt này được. Em sẽ giữ lấy anh...Nhất định phải giữ lấy anh.

Bà chủ nói đúng. Nếu đàn ông đã muốn bỏ rơi ai đó, Thượng Hải hay Hong Kong cũng vậy, đều không thể giữ chân họ được. Lâm Hân không quen ở Thượng Hải, Hạo Thiên cũng vậy. Nhưng anh đang sống ở Hong Kong, chấp nhận xa những người ruột thịt, chấp nhận ảnh hưởng sự nghiệp cũng vì ba mẹ con cô. Thế thì...tại sao Lâm Hân lại không chịu nhún nhường một chút. Tại sao cô lại phải để hạnh phúc của họ có một vết mờ nào đó? Tại sao cô lại tự tạo ra cơ hội để chia rẽ tình cảm của chính mình?

Lâm Hân sẽ giữ lấy người đàn ông tốt này. Không chỉ vì hai con mà còn vì chính bản thân mình nữa. Hạo Thiên là đàn ông tốt, người như vậy nếu không giữ lấy, đến khi mất rồi biết phải tìm đâu!

-Em xin lỗi!...

-Anh xin lỗi!

Cả hai đột ngột đều hướng về nhau mà nói câu xin lỗi. Lỗi lầm trong cuộc đời chồng vợ, liệu đời người có mấy khi được thật lòng xin lỗi nhau đâu.

Hạo Thiên và Lâm Hân lại cười. Lần này là cả hai cùng cười. Hạo Thiên hôn nhẹ lên trán vợ, giọng đầy yêu thương:

-Nói được thì phải làm được. Ráng giữ anh cả đời em nhé! Anh cũng sẽ giữ em thật chặt....Biết không?

Trong mắt Lâm Hân hình như có nước mắt. Quãng đời sau này thế nào không biết, nhưng cô tin là chỉ cần hai người vẫn còn muốn giữ lấy nhau là được -sóng gió dù không thể tránh cũng có thể cùng nhau cố gắng bước qua.

30. Chương 30: Viên Mãn

Từ Hong Kong về Thượng Hải không thể nói muốn đi là đi được. Cả hai vợ chồng ngồi cả buổi để ghi ra những việc cần làm, sau đó phân công công việc cho nhau. Hạo Thiên sẽ lo phần thủ tục giấy tờ, Lâm Hân là nội trợ, cô sẽ lo việc chuyển trường cho hai con, liệt kê đồ dùng cần thiết, cái gì cần mang theo, cái gì để lại hoặc tặng cho người khác.

Buổi tối, Hạo Thiên phải về Thượng Hải có việc, nhà chỉ còn ba mẹ con. Lâm Hân vẫn hí hoáy với quyển sổ nhỏ. Khải Lạc và Khải Hoa ở cạnh cũng háo hức liệt kê cùng với mẹ:

-Mẹ ơi, có đem theo giường được không?

-Nhà của nội có giường rồi.- Khải Lạc ngắt lời em -Em không nhớ cái giường tầng trong phòng mà anh em mình ngủ sao?

-Giường đó không có hình Tiểu Đình Đang.

-Hình gấu cũng được mà. – Khải Lạc xoa gương mặt phụng phịu của em gái, cười tươi -Là của ông bà nội mua ỉnh.

Khải Hoa không đòi hỏi nữa, ngoan ngoãn thu dọn đồ chơi. Hai đứa bé mới gần 6 tuổi nhưng đã có ý thức quý trọng tình thân hơn cả, người làm mẹ như Lâm Hân cảm thấy rất vui.

Có lẽ từ nhỏ đến lớn, hiện nay mới có nhiều đồ chơi vậy nên món nào hai anh em cũng quý. Đến khi Lâm Hân nhìn lại mới thấy vali đầy ắp, đối diện cô còn là hai đôi mắt tròn xoe đang mở to như muốn cầu xin:

-Không được. Hành lí nặng lắm rồi con.

-Nhưng món nào con cũng thích hết -Khải Hoa cúi xuống, lí nhí -Toàn là của ba mua, của cô Tiểu Mẫn, cô ba, ông bà nội cho.

Khải Lạc thì lẳng lặng xem lại đồ đạc của mình. Cuối cùng cậu bé ngẩng lên, đồng ý nói với mẹ:

-Mẹ để Hoa Hoa mang hết đồ đi đi ạ. Con chỉ thích trồng cây ở nhà nội thôi.

Lâm Hân lại nghe hốc mắt nóng lên một chút. Đạo này cô dễ dàng xúc động quá, chỉ vậy thôi đã muốn khóc rồi.

-Được rồi – Lâm Hân xoa đầu hai con, dịu dàng -Mẹ sẽ nói với ba chuyển đồ của ba mẹ đi sau, mang đồ của Khải Lạc -Khải Hoa đi trước. Mang hết đồ của hai đứa luôn, không bỏ lại thứ gì hết, có được không?

-Hoan hô mẹ...

Hai đứa bé bây giờ mới giống là hai đứa trẻ. Chúng cười khanh khách, hò reo, trông thật đáng yêu.

Bụng Lâm Hân bỗng nhói lên một cái. Cô vô thức đặt tay lên bụng. Chợt nhớ ra, hình như ” bà cô” đã không ghé gần cả hai tháng nay rồi.

Thời gian trước Lâm Hân cũng không biết mình mang thai Khải Hoa và Khải Lạc. Kinh nguyệt cô không đều từ lúc mới dậy thì. Sau đêm đó Lâm Hân lại vui đầu vào làm việc. Công việc khiến cô phần nào quên đi cảm giác nhọc nhằn khi vừa phải bán thân vừa là kẻ cắp. Lâm Hân muốn trả tiền lại cho Hạo Thiên càng

sớm càng tốt nên không nề hà bất cứ việc gì. Cho đến khi kiệt sức ngất đi, đến lúc tỉnh lại ngỡ ngàng hay tin mình đang mang thai trong khi chưa hề biết đến mật ngọt của tình yêu, chưa nhận từ một người đàn ông nào đóa hoa trong ngày tình nhân đầy mật ngọt.

Từ lúc sinh hai con, có nhiều chuyện đã thay đổi. Tâm lý Lâm Hân càng lúc càng trở nên kiên cường, tính cách không còn những bông bột vụng dại thời thiếu nữ. Vấn đề sinh lý cũng trở nên điều hòa, kinh nguyệt đều đặn. Chỉ có thời gian gần đây hơi mệt...Không lẽ là...

-Mẹ ơi, mẹ sao vậy?

Khải Hoa ngây thơ hỏi. Lâm Hân cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười với con:

-Mẹ hơi mệt thôi. Không sao đâu con.

...Phòng khám dành cho thai phụ của bác sĩ Từ khu Vượng Giác rất nổi tiếng. Bác sĩ vừa chu đáo, lại nhiều kiến thức, tay nghề giỏi nên không chỉ người bản địa mà nhiều sản phụ Đại lục khi sang đây sinh con cũng tìm đến. Lâm Hân phải ngồi đợi đến lượt mình khá lâu.

-Chị Lâm Hân.

Có người gọi. Lâm Hân quay lại, có chút ngỡ ngàng khi người đi đến là Diễm Thu. Cạnh cô là Thiệu Hằng.

-Chào chị!

Gật đầu đáp lại anh ta mà sự ngỡ ngàng vẫn còn đó. Nhưng Lâm Hân nhanh chóng hiểu ra. Cô nhẹ nhàng:

-Chúc mừng hai người.

Thiệu Hằng cười rạng rỡ còn Diễm Thu có vẻ hơi ngần ngại. Cô quay sang chồng, ánh mắt không còn như lúc trước, dịu hiền, ấm áp hơn:

-Anh mua giùm em ly nước khoáng đi. Em khát nước.

-Ừ. Anh cũng đi lấy thuốc luôn.

Còn lại hai người phụ nữ ngồi bên nhau trên ghế đợi. Lâm Hân nhìn chiếc bụng hơi nhô lên của Diễm Thu, cười hiền:

-Được mấy tháng rồi?

-Bác sĩ nói là hơn 10 tuần. Còn chị?

-Tôi cũng chưa chắc nữa- Lâm Hân cười khẽ -Thử ở nhà thì là có, nhưng chưa chắc nên mới đến đây.

-Vâng.

Ánh mắt Diễm Thu không còn lạnh lùng như trước nữa. Cô đang vui, niềm vui của người được làm mẹ. Mọi chuyện cuối cùng cũng đã tốt đẹp rồi.

-Cảm ơn chị!

Diễm Thu bỗng lên tiếng cảm ơn khiến Lâm Hân cũng nhướn mày hỏi lại:

-Cảm ơn tôi vì chuyện gì?

-Vọng Thiên luôn nhắc đến chị. Tôi cũng bắt đầu hiểu, có những chuyện buông bỏ đi, người khác hạnh phúc cũng là mình vui vẻ. Thiệu Hằng không phải không tốt với tôi, chẳng qua là tôi không muốn đón nhận lòng tốt của anh ấy.

Nếu mọi thứ trên đời có thể giải quyết dễ dàng chỉ bằng vài lời nói hôm trước thì thật tốt. Chẳng qua Diễm Thu không phải là người cố chấp. Cô ấy...chỉ có lẽ là cảm thấy không cam lòng khi bị chiếm đoạt...Trong tâm tưởng Diễm Thu vô thức đã có hình bóng của Thiệu Hằng, đã xem anh là chồng của mình rồi.

-Không cần cảm ơn tôi. Cô và tôi đều là mẹ...Từ nay chúng ta cố gắng đối xử tốt với con mình, làm tròn bổn phận của người mẹ. Vậy là đủ rồi, phải không?

Diễm Thu gật đầu. Thiệu Hằng đã lấy thuốc xong, tay còn cầm theo hai chai nước. Cầm lấy một chai từ tay anh, Lâm Hân mỉm cười...Thiệu Hằng cũng cười rạng rỡ, thận trọng đỡ lấy vợ, như là đang nâng niu một báu vật trong tay.

-Vọng Thiên có khỏe không?

-Khỏe chị ạ -Thiệu Hằng đáp – Thành bé phải đi học nên không theo hai vợ chồng chúng tôi sang đây được. Tôi định mua một căn nhà ở Hong Kong.

Lâm Hân ngạc nhiên nhìn họ. Hai người đi và hai người lại đến. Cô chợt nhớ đến căn hộ của mình. Hạo Thiên dự định sau khi từ Thượng Hải về sẽ nhờ môi giới rao bán. Khóe môi cô thoáng cong lên:

-Chúng tôi lại định về Thượng Hải. Nếu anh chị không chê thì sau khi tôi khám xong, tôi mời anh chị về nhà, vợ chồng tôi cũng định bán lại căn hộ đang ở. Không biết anh chị có hứng thú không?

31. Chương 31:

Cuộc sống tại Thượng Hải của Lâm Hân diễn ra khá bình lặng. Khải Hoa và Khải Hân vào học lớp Một ở một trường tiểu học gần nhà. Chỉ là một ngôi trường nhỏ nhưng hai đứa bé đều cảm thấy vui vẻ. Hằng ngày ông Kỷ đưa cháu đi học, bà Kỷ và Lâm Hân ở nhà làm nội trợ. Hai người tỏ ra rất hòa hợp. Tuy Lâm Hân chưa bao giờ nói về quá khứ nhưng qua lời Hạo Thiên đã kể, bà Kỷ hiểu và thương con dâu nhiều lắm. Đôi vai gầy guộc của cô đã gánh bao nhiêu giông tố. Bao lần bà cảm thấy thật xót xa.

Mới sáng sớm ngày chủ nhật, cả nhà đang ngồi quây quần bên bàn ăn thì bà Kỷ nhận được điện thoại. Bà nhẹ nhàng:

-Alo?

-Chị Kỷ ạ -Bên kia vang lên một giọng nói như reo đầy hân hoan- Là tôi...Là Mỹ Anh đây.

Nụ cười trên môi bà Kỷ thoáng ngưng lại. Trước đây bà vốn định sắp xếp cho Hạo Thiên và con gái của bà Mỹ Anh gặp nhau. Sau đó là sự kiện Lâm Hân khiến bà quên đi mất. Bây giờ nhớ ra lại cảm thấy áy náy. Giọng bà không còn vẻ tự nhiên:

-Vâng...

-Chúng ta ra ngoài uống trà nhé? Có chị Trần nữa...

-Nhưng mà tôi đang dùng bữa sáng – Bà Kỷ vội vàng từ chối ngay- Hẹn...

-Được rồi. Tôi cho người đến đón chị – Người phụ nữ kia cũng thật dứt khoát- Tôi đang trên đường đến chỗ chị đây.

Sự dứt khoát của bà Mỹ Anh khiến bà Kỷ không có thời gian từ chối. Thấy vợ có vẻ bần thần, ông Kỷ hỏi ngay:

-Sao vậy? Có chuyện gì à?

-Không- Bà Kỷ uể oải -Là một người bạn cũ thôi. Bà ấy sẽ đến chơi.

-À...

Ông Kỷ không chú ý đến nữa. Chuyện của phụ nữ ông cũng không muốn can thiệp, chỉ tiếp tục công việc tưởng chừng nhàm chán nhưng lại làm ông vô cùng thích thú của mình. Khải Lạc- Khải Hoa nhanh chóng thu dọn rồi nắm lấy tay ông, chuẩn bị đi học.

Ông đã ra ngoài mà bà Kỷ vẫn còn thờ thẩn. Thấy vẻ lo lắng không giấu giếm của mẹ chồng, Lâm Hân hỏi ngay:

-Có chuyện gì không ạ?

-Không có gì đâu con -Bà Kỷ cố cười thật tươi- Mẹ sắp có khách, con vào pha trà ẹ đi!

...Buổi gặp mặt của hai người đàn bà diễn ra không có gì đặc biệt. Bà Mỹ Anh sau khi gặp Lâm Hân, biết chuyện Hạo Thiên đã có vợ con thì không giấu được cảm giác thất vọng. Bà ta cũng không buồn nhận lời mời của bà Kỷ ở lại ăn bữa cơm trưa mà nhấn người đến đón ngay. Bà Kỷ sau phút áy náy cũng tỏ ra không có gì cần lưu luyến nữa. Trong một mối quan hệ, nếu chỉ chăm chăm nghĩ tới lợi ích, khi nào mới có được tình cảm thật sự đây?

Lâm Hân theo mẹ chồng ra ngoài tiễn khách. Một chiếc xe đã đợi sẵn. Cửa mở ra. Bên trong là một cô gái ăn mặc hợp thời trang, mái tóc uốn cong quý phái tuy là nét thời gian đã bắt đầu để lại dấu vết trên gương mặt được trang điểm kỹ càng.

-Lâm Hân!

Cô ta nhìn thấy Lâm Hân bỗng nhiên lên tiếng gọi. Lâm Hân cũng nhìn lại...Về ngạc nhiên đều không giấu được trên gương mặt cả hai:

-Từ Ninh?

Trước đây Từ Ninh là một người đẹp nổi tiếng tại Lan Quế Phường. Cô ta là bạn học thời cấp III của Lâm Hân, cũng là người chỉ cho cô cách ra Lan Quế Phường bán thân để kiếm tiền. Nhưng Lâm Hân vẫn chưa thích nghi được cảnh hỗn loạn, xô bồ nơi đó....Từ Ninh cũng chẳng để ý, chỉ nghe bọn bạn chơi nói lại Lâm Hân vừa ra khỏi vũ trường là gặp ngay một gã say rượu. Cả hai cùng vào chung một chiếc taxi...

Chuyện sau đó, Từ Ninh không biết tin tức gì nữa. Cô ta tiếp tục ở lại Lan Quế Phường một thời gian nữa, sau đó gặp được Mạch Thiện. Một gã công tử không ràng buộc đời và một cô vũ nữ sành sỏi, đương nhiên là không thể tránh khỏi quan hệ thân mật. Song, hơn người của Từ Ninh là cô nhanh chóng nắm bắt cơ hội hơn người khác. Sống chung với Mạch Thiện hai năm, cuối cùng bào thai mang trong bụng đã giúp Từ Ninh trở thành mợ hai của nhà họ Mạch...Song cô lại sinh con gái. Vị thế cũng do vậy mà không còn vững chắc. Mạch Thiện mới khoảng 30 tuổi, thời gian chơi đùa vẫn còn rất là dài.

Nói vậy, không có nghĩa là Từ Ninh không vui vẻ. Vui chứ! Chồng không yêu cũng đâu có gì quan trọng. Anh ta đã đưa cô từ vị thế một vũ nữ trở thành người của giới thượng lưu. Mẹ chồng chẳng thích cũng không có gì quan trọng. Bản thân vẫn sống được, vẫn chẳng cần ai phải quan tâm.

Nghĩ vậy, nhưng mọi chuyện không đơn giản chỉ có vậy. Từ Ninh dần dần nhận ra, muốn trở thành một quý phu nhân như những người xung quanh, trước tiên phải giống họ đã...Cô làm mọi cách để lấy lòng mẹ chồng song vẫn vô dụng. Hôm nay gặp lại Lâm Hân, có một chút ganh tỵ khi nhìn thấy cô ta trẻ đẹp hơn xưa nhiều lắm. Đôi mắt vẫn trong veo như cũ...Mẹ chồng của cô ta là bà Kỷ vốn là người hiền lành đôn hậu. Kỷ Hạo Thiên thì nghe nói vừa tài giỏi vừa đẹp trai. Tại sao người như vậy lại lấy Lâm Hân cơ chứ? Từ Ninh là vũ nữ hàng đầu, còn cô ta, cô ta chỉ là một kẻ ngốc nghếch chẳng qua được số phận ưu ái thôi.

-Quen sao với cô ta?

Bà Mỹ Anh đột ngột hỏi. Từ Ninh nhếch môi...Nhớ rồi. Mẹ chồng cô từng nói rất nhiều về nhà Hạo Thiên, mong muốn em chồng cô có thể gả sang bên ấy. Bây giờ chứng kiến “miếng thịt” bị sốt trên tay như thế, làm sao mà không bức tức, không muốn hiểu rõ về đối thủ của mình.

-Bạn con.

-Bạn cô? Bạn thế nào?

-Bạn cấp III...- Từ Ninh thần nhiên -Sau đó là bạn vũ trường. Cô ấy cũng làm ở vũ trường.

Không cần nói Từ Ninh cũng hiểu tia mắt vừa lóe lên trong mắt bà Mỹ Anh có nghĩa gì. Bản thân cô ta cũng hiểu tính mẹ chồng. Nhưng chuyện này hai người đứng cùng chiến tuyến. Lâm Hân có cái gì hơn cô kia chứ? Cũng chỉ là một con vũ nữ mà thôi...

32. Chương 32: Cảm Giác Hạnh Phúc

Tặng M.K. Chúc mừng một vai trò mới.

Sau bao nhiêu chuyện, cuối cùng Lâm Hân đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Cô tựa người vào ghế, nhắm nghiền mắt. Thời gian gần đây Lâm Hân trở nên thêm ngủ, chỉ cần đặt mình xuống ghế là đã ngủ say sưa.

Hiếu Dung đón các cháu từ trường học về. Hôm nay ba mẹ cô bảo là sẽ sang nhà bạn, Hạo Thiên thì lại đi công tác. Nhà chỉ có chị dâu ở trong nhà.

Quần gia cười hiền khi Khải Hoa -Khải Lạc cúi đầu lễ phép chào. Hai đứa trẻ cởi giày định chạy vào phòng với mẹ, lúc này quần gia mới kịp nhớ ra:

-Mẹ con đang ngủ. Để thiếu phu nhân ngủ một lát đi!

Khải Lạc và Khải Hoa dừng lại. Hiếu Dung thoáng lo lắng, hỏi nhanh:

-Bác có vào xem chị thế nào không ạ? Dạo gần đây con thấy chị hay ngủ lắm, không biết sức khỏe ra sao?

-Tôi cũng nghĩ là cô ấy bị bệnh, nhưng mà...-Quần gia mỉm cười, ánh mắt sáng rực lên- Lúc sáng tôi vào trong phòng thì Hân Hân vẫn chưa thức dậy. Khi tôi định hỏi cô ấy cảm thấy trong người thế nào thì thấy thứ này.

Trên tay quần gia là một quyển sách nhỏ. Hiếu Dung cầm lấy, hơi ngẩn người khi nhìn rõ nội dung.

Là sách hướng dẫn chăm sóc phụ nữ có thai.

Cô bỗng trở nên lắp bắp:

-Ý bác là....là Hân Hân?

-Vâng. Chắc là vậy rồi...

Nhà tuy đã có hai em bé nhưng Khải Lạc Khải Hoa đã lớn, khác hẳn cảm giác sẽ có tiếng khóc trẻ con làm sinh động ngôi nhà. Bốn người nhà Hiếu Dung chưa bao giờ nếm cảm giác được chăm sóc, chờ đợi sự ra đời của một em bé. Cô reo lên:

-Hay quá! Để con vào hỏi Hân Hân.

...Lâm Hân ngẩn ra trước vẻ háo hức chờ đợi của cô em chồng. Rồi cô ngớ người, bật cười. Hình như bản thân Lâm Hân cũng không nhớ là mình chưa nói với chồng:

-Đúng rồi em...Chị đúng là đang mang thai.

-Yeah!

Hiếu Dung reo lên lần nữa. Quần gia, bà bếp đều vui vẻ...Bà bếp phúc hậu vội vội vàng vàng:

-Để tôi xuống bếp hầm canh bổ. Cô phải ăn thật nhiều.

-Đúng đó chị -Hiếu Dung vịn vai Lâm Hân, rạng rỡ- Có em bé mà. Khải Lạc, Khải Hoa biết chưa?

-Chị cũng chưa nói -Lâm Hân cười với vẻ biết lỗi -Thật ra thời gian này chị suy nghĩ nhiều quá nên những chuyện quan trọng cũng quên...

Chuyện với Từ Ninh trôi qua chưa lâu, đương nhiên vẫn làm Lâm Hân có nhiều khúc mắc. Hiếu Dung thông cảm với chị dâu rất nhiều, cô nhẹ nhàng:

-Vậy để em gọi điện cho ba mẹ nha?

-Khỏi đi em - Lâm Hân vội ngăn lại -Tối ba mẹ về cũng biết thôi mà.

-Nhưng em muốn khoe với ba mẹ ngay bây giờ -Hiếu Dung cười tươi -Còn anh hai nữa. Anh hai biết chuyện chắc sẽ bay từ Nam Kinh về đây quá!

-Thôi em -Lâm Hân vội ngăn em chồng- Để cho anh ấy làm việc đi! Sớm muộn gì cũng biết thôi mà. Mắc công anh ấy không tập trung làm việc được.

Cô cũng nghe lòng rạo rực bởi cảm giác vui sướng. Lâm Hân đã bắt đầu hình dung được sự ngạc nhiên, sau đó là vui mừng khôn xiết của Hạo Thiên khi biết vợ mang thai. Anh vốn luôn chờ đợi được nếm trải cảm giác ôm trong tay sinh linh nhỏ bé, nhìn nó lớn lên từng ngày trong vòng tay ấm áp tình thương.

33. Chương 33: Ngoại Truyện 1.2

Khi ba mẹ chồng của Lâm Hân về nhà, chuyện vui càng trở nên rộn rã. Bà Kỷ vội vàng soạn một thực đơn đầy chất dinh dưỡng để tắm bổ cho con dâu. Ông Kỷ giở sách ra tìm thêm vài cái tên thật hay để đặt cho cháu. Trông ông vui vẻ, trẻ hơn đến cả chục tuổi.

-Hạo Thiên biết chưa?

-Chưa ạ -Hiếu Dung cười nhẹ -Chị hai nói muốn đích thân nói cho anh hai nghe. Nhưng con nghĩ là do chị không muốn anh hai phân tâm trong công việc thôi.

-Vậy cũng được -Ông Kỷ cũng cười -Để vợ nói cho nghe vẫn tốt hơn.

Ông nhớ lại, cảm giác của mình hơn 30 năm trước khi biết mình được làm cha là thế nào nhỉ? Hạnh phúc, bất an khi con sinh ra trong thời điểm khó khăn của thời cuộc. Nhưng con cái sẽ làm con người có trách nhiệm hơn. Ông đã cố gắng hết mình để làm việc, để sống, để có thể quay về cùng vợ con sống những ngày thanh thản bình yên.

Khải Hoa -Khải Lạc cũng được quản gia và bà vú, bà bếp nhắc nhở không được làm phiền mẹ. Khải Lạc hiểu chuyện nên im lặng, chỉ có Khải Hoa là vẫn ngẩn ngơ:

-Vậy là con không được ôm mẹ nữa sao?

-Không phải là không được -Quản gia dịu dàng -Là do mẹ con mới có em bé nên hơi mệt. Hoa Hoa ngoan, để ẹ nghỉ ngơi...

Khải Lạc kéo em gái về phòng, bày búp bê ra cho em. Số búp bê này là do Hiếu Dung mua cho, Khải Hoa rất quý chúng. Song cô bé chỉ thích ôm Tiểu Đồng. Chú mèo nhỏ dụi dụi cái đầu vào bàn tay nhỏ xíu. Khải Hoa đưa mắt nhìn anh trai cũng đang bày mớ trò chơi xếp hình ra:

-Vậy chừng nào em mới được ôm mẹ vậy anh hai?

-Mẹ có em bé đó -Khải Lạc xoa đầu em gái -Bụng mang một em bé nữa nên mệt. Khi nào ba về, mình sẽ cùng ba ôm mẹ. Chịu không?

Khải Hoa gật đầu ngoan ngoãn làm Khải Lạc rất hài lòng:

-Đi ngủ đi! Anh hai tắt đèn nha?

-Dạ...

Khải Lạc leo lên giường tầng phía trên, Khải Hoa thì nằm phía dưới. Con gấu bông mềm mại, Tiểu Đồng cũng cuộn tròn cạnh bên cô bé. Nhưng Khải Hoa không buồn ngủ. Nếu không bận gì thì thứ bảy hàng tuần mẹ sẽ đọc truyện cho Khải Hoa và anh hai nghe. Bây giờ mẹ đang mệt nên không làm được. Ba về mới có thể làm ẹ hết mệt. Khải Hoa rất thích nghe kể chuyện. Cô bé đã chờ mong thứ bảy từng ngày, vậy mà hôm nay....

Cảm giác thất vọng dâng tràn trong lòng một cô nhóc chưa đầy 6 tuổi. Khải Hoa bật khóc...Nước mắt lăn dài trên má, ướt cả má của chú gấu bông.

-Hoa Hoa...

Có tiếng của Khải Lạc. Cậu bé không ngủ được. Tiếng thút thít của em gái dù rất nhỏ vẫn lọt vào tai.

-Sao vậy?

-Em...em không biết...-Khải Hoa nức nở khi anh trai tuột xuống giường mình- Em thấy ghét em bé. Tại em bé mà mẹ không kể chuyện cho em nghe. Em ghét em bé...

-Không được nói ghét em bé -Khải Lạc đánh vào đầu em gái- Em bé là em bé. Em vì muốn nghe kể chuyện mà ghét em bé là hư lắm. Em bé là em của em, của anh. Hoa Hoa phải thương em bé chứ!

-Nhưng em không thương em bé. Em chỉ ghét em bé thôi. Em bé làm mẹ mệt.

-Vậy anh phải ghét Hoa Hoa chứ- Khải Lạc vò đầu em gái- Hoa Hoa cũng làm mẹ mệt vậy.

Khải Hoa tròn tròn đôi mắt nhìn Khải Lạc rồi lại méu máo:

-Em không làm ẹ mệt. Anh hai đừng ghét em mà...

-Thì em bé nào không làm ẹ mệt chứ...Hoa Hoa cũng từng ở trong bụng mẹ như em bé mà.

Khải Hoa im lặng...Rồi cô bé ngẩng lên:

-Vậy giờ làm sao?

-Đi ngủ đi!

-Em không buồn ngủ. Em muốn gọi điện cho ba. Em muốn nói với ba là về nhanh lên. Có ba mẹ sẽ bớt mệt, mau sinh em bé ra hơn.

Khải Lạc nhíu mày như suy nghĩ, rồi gật đầu bước xuống đất:

-Anh nhớ số điện thoại của ba. Chúng ta gọi ba mau về ẹ mau bớt mệt đi!

...Bây giờ là gần 12 giờ khuya nhưng Hạo Thiên vẫn còn mở máy. Công việc ở đây nhiều hơn anh nghĩ đã khiến Hạo Thiên không thể về nhà được. Anh vốn định sẽ về với mấy mẹ con Lâm Hân vài ngày cho đỡ nhớ nhưng cuối cùng công việc lại cuốn Hạo Thiên đi.

Có tiếng điện thoại reo. Hạo Thiên nhíu mày. Đã giờ này còn gọi điện chắc là có việc gấp lắm đây.

Nhìn sơ qua thì đó là số điện thoại ở nhà. Hạo Thiên càng khẩn trương hơn.

-Alo?

-Ba hả?

Giọng nói trong trẻo của con gái làm Hạo Thiên thở phào. Anh dịu dàng hỏi lại con:

-Ừ. Con gái hư quá, sao còn gọi giờ này? Đi ngủ đi con!

-Ba ơi! Ba về đi -Khải Hoa thỏ thẻ -Về thì em bé mới mau ra ngoài được. Mẹ đang mệt lắm đó ba.

Hạo Thiên giống như đang đông cứng người. Em bé....Có con? Có con sao?

-Ba ơi! Ba sao vậy ạ?

Khải Hoa lo lắng hỏi lại làm Hạo Thiên mới giật mình:

-Ba không sao. Ba cúp máy đây. Đi ngủ đi con gái!

Anh gần như quăng điện thoại xuống, vội vã vợ lấy chiếc áo khoác và vài tập hồ sơ quan trọng...Chân còn xỏ nhầm giày trái sang giày phải. Hạo Thiên không màng đến việc thu dọn quần áo, vội vã phóng vội xuống quây tiếp tân.

-Đặt giùm tôi vé về Thượng Hải. Càng nhanh càng tốt! Nhanh đi cô....

Mãi khi đã ngồi trên máy bay rồi mà Hạo Thiên vẫn có cảm giác như mình đang nằm mơ vậy. Anh nhắm mắt, hình dung đến khuôn mặt xanh xao nhưng viên mãn của vợ mình mà lòng ngập tràn cảm giác vui vẻ. Hạnh phúc nào có đâu xa....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-lay-tay-em>